

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Μυθιστόρημα

ΚΩΣΤΑ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Μυθιστόρημα

Α/Εκδόσεις «Περισσότερον φως» 2023

ΑΠΛΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΜΑΣΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ...

Κώστας Δημ. Χατζιδάκης, συγγραφέας δημοσιογράφος

Πιο γνωστά από τα 20 -και με επανεκδόσεις-βιβλία του:

«Καφέ Βυζάντιο» «Οι Μεν και οι Δε», «Τζων Λέννον», «Οι Παρεξηγημένοι «Απαγορευμένα Κείμενα», «Ο Ανδρέας κι εγώ», «Οι Χυδαίοι στην Εξουσία. Ποιητικά, «Ιπτάμενες καρδιές», «Όταν μιλάει η καρδιά», και «Είσαι».

Αρθρογράφος ημερήσιου Τύπου,

Εκδότης του περιοδικού «Καταγγελία» και εφημερίδας «Ενημερωτική». **Παραγωγός παρουσιαστής** επί 20ετία (1992-2010) των βραβευμένων τηλεοπτικών εκπομπών: «Αντίλογος», «Διάλογοι χωρίς στοπ», «Υπάρχει και βιβλίο» και «Κατά παντός υπευθύνου», με καλεσμένους του πολύ σημαντικές προσωπικότητες. (Ελένη Καζαντζάκη, Άννα Σικελιανού, Άννα Συνοδινού, Ροζέ Γκαρωντύ, Αν. Ψαρουδά Μπενάκη, Μαν. Γλέζο, Στυλ. Παττακό, Νικήτα Βενιζέλο, Βύρωνα Πολύδωρα κ.α.

Πρόεδρος της «Εταιρείας Υπεράσπισης Αξιών», με πατριωτικό έργο, έχει βραβέψει: Πρόεδρο Δημοκρατίας Μ. Στασινόπουλο, Πρωθυπουργό Ι. Γρίβα, «Χαμόγελο του παιδιού», ΧΑΝ Αθηνών, Λ. Σουβαλτζή, και τους ήρωες Κύπρου, Σολωμό Σολωμού και Τάσο Ισαάκ!

Εισαγωγή του στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, αλλά συνέχισε ως έφεδρος **Ανθυποσημναγός**, έλαβε κρατικό Πτυχίο εκπαιδευτικού και ίδρυσε-διηύθυνε- την μη κερδοσκοπική Εθνική Σχολή Δημοσιογραφίας.

Με τρία διπλώματα ευρεσιτεχνίας, έχει προσφέρει δωρεάν ένα πλήρες αντισεισμικό σχέδιο Αττικής, και βιβλιοθήκη 3.000 βιβλίων!

Για τους νεανικούς υπέρ Δημοκρατίας αγώνες του, είχε φυλάκιση, σκληρά βασανιστήρια, πλήρη οικονομική καταστροφή του, αλλά και τιμητικό μετά κρατικό εύσημο!

Δημοσιογραφική αποκάλυψη μεγάλης φοροδιαφυγής, με υπέρ Δημοσίου 1.000.000€ (και ζημία του χάριν τού Κράτους, 85.000€!!)

Περισσότερα σε: Βικιπαίδεια, ιστοσελίδες, εκδοτ. Οίκους, βιβλία του, κ.α... **Επικοινωνία**, kxatzidakis04@gmail.com ή τηλ. **2103623110**

(Για τα πιο πάνω, ΟΛΑ τα στοιχεία και βίντεο, διαθέσιμα).

Εδώ, σε τηλεοπτ. εκπομπές του με Μαν. Γλέζο, Στυλ. Παττακό, Ελ Καζαντζάκη, Βραβεύει, τους Γάλλο φιλόσοφο Ροζέ Γκαρωντύ, και τον Πρωθυπουργό Ι. Γρίβα.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Το μυθιστόρημα αυτό του Κώστα Χατζιδάκη, λόγω τού περιεχομένου του που αγγίζει πολλά ευαίσθητα και βαθιά σημεία του κόσμου και του καιρού μας γενικά, αλλά και του μεγάλου έρωτα δύο ανθρώπων ο οποίος αναπτύσσεται στις σελίδες του, παρά τα εμπόδια της ζωής, ακουμπάει παράλληλα και σε πολύ κρίσιμα σημεία πολιτείας, ψυχολογίας και Κοινωνίας... «Παράξενες νύχτες» λοιπόν και είναι ένα μυθιστόρημα πολύ ανθρώπινο, πολύ συναισθηματικό αλλά και μέσα από τις σελίδες του σας πηγαίνει ανατρεπτικά σε πολλά σημεία της πραγματικότητας που διανύουμε σήμερα.

«Παράξενες νύχτες» που θα τις ζήσετε μέσα στις κουβέντες των ηρώων, στον δρόμο προς μία ποιοτική ζωή και ευτυχία που θα θέλαμε όλοι να πορευόμαστε...

Αναζήτηση ευτυχίας αληθινής και πολύπλευρης, αλλά με κέντρο την αγάπη, που καλύπτει όλα τα κενά τού ανθρώπου και μηδενίζει τις διαφορές και όλες μα όλες τις αποστάσεις του...

Παραμερίζει κόντρες και πολέμους, εξυψώνει σχέσεις, δημιουργεί ιδανικά, διώχνει μιζέριες, και ανεβάζει τον άνθρωπο, την ψυχή και τον συνανθρωπισμό!

Ο Νικόλας και η Βικτώρια, πληγωμένοι τόσο και απογοητευμένοι, γνωρίζονται κάτω από έντονες περιστάσεις, και συγκρούσεις υπέρμετρων πολιτικών, κοινωνικών, αλλά και ψυχολογικών πιέσεων...

Ενώ ξέρουν μόνο να δίνουν, έχουν ήδη κτυπηθεί από ανθρώπους, από την ζωή και από το Σύστημα, κατά τρόπο παράξενο, υπερβολικό και άδικο.

Σε μια ζωή και εποχή, που ξέρει κάποτε να δοκιμάζει τους ανθρώπους, αλλά και να δίνει θεσπέσιες στιγμές, για να δείξει το δρόμο τής λύτρωσης... πλησιάζουν ο ένας τον άλλο πολύ ανθρώπινα, με όλη την ευαισθησία τους και σιγά σιγά περιγράφοντας τη ζωή τους ο ένας στον άλλο, αρχίζουν βαθιά μέσα τους να βρίσκουν τα μυστικά για να χτίζουν τον καινούριο κόσμο τους, ελπίζοντας ότι η προηγούμενη απογοήτευσή τους, ίσως τους ενώσει κάποια στιγμή σε έναν έρωτα μεγάλο και σε μια αγάπη, βαθιά, ατέλειωτη, μοναδική.

Οι άνθρωποι και η ζωή τους είναι δύσκολη τόσο, που αξίζει η ελπίδα αλλά και η προσπάθεια που κάνουν, να γίνει κάποτε επιτέλους αυτή σωστή και πιο ωραία, και να μπορέσει να βγει σε ένα ξέφωτο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -0-

Εισαγωγή - αφιέρωμα...

Ο ρόλος τού αναγνώστη δεν είναι υποχρεωτικά, ούτε παθητικός, ούτε ο ρόλος του εγωκεντρικού και "εσωστρεφούς" δέκτη. Στο βαθμό της πνευματικότητάς του και της ανάλογης ευθύνης του, μπορεί να ζήσει ή και να βοηθήσει στην διάδοση αλλά και στην υλοποίηση των ιδεών και της αγωνίας ετούτου του βιβλίου που είναι και δικό του.

Τέχνη είναι ό,τι σημαντικότερο δημιούργησε ο άνθρωπος μαζί με την Επιστήμη που συχνά εμπνεύστηκαν η μία από την άλλη... Σήμερα η επιστήμη μαζί με την τεχνολογία και τις εφαρμογές της μοιάζει να έκανε ένα βήμα μπροστά υποβαθμίζοντας τις άλλες αξίες, εν ονόματι ενός πολιτισμού και μιας εξέλιξης που μένει όμως ακόμα χωρίς αρμονία και ισορροπίες. Μιας αλόγιστης "προόδου" που άθελά της κάποτε γεννά τέρατα και «μαύρες τρύπες» στις οποίες υπάρχει μέγας φόβος να καταποντιστούν τα πάντα όπως είναι η ιστορική γνώση μας που μας πληροφορεί ότι συνέβη σε άλλους προγενέστερους πολιτισμούς και εποχές. Η τερατογενής αυτή πρόοδος, στην ορμή της, δεν έχει μόνο υποβαθμίσει τις βασικές αξίες, δεν έχει μόνο στρεβλώσει τις Τέχνες αλλά τις έχει κάνει και δόλιο υποχείριο και μέσο παραπλάνησης και χαύνωσης του κόσμου. Η Τέχνη σήμερα είναι στην καλύτερη περίπτωση πρόταση αδρανούς γαλήνης και ηπιότητας, όταν δεν φτάνει στο να είναι μέσο ύπνωσης και χαύνωσης, χρήσιμης

στους εκάστοτε κρατούντες, μέσα στα τόσα άλλα εργαλεία τους του γενικού πλάνου τους...

Πως μπορείς να απολαύσεις έναν πίνακα ή μια άρια, ή να αφεθείς σε ένα ερωτικό δράμα, σε ένα ρομάντζο ή μια ποιητική ρίμα, όταν αφουγκράζεσαι την άμεση απειλή, όταν βλέπεις παντοιοτρόπως και μοιραία, να "καίγεται το σπίτι σου"; Η σπουδαία Τέχνη δεν χρησιμοποιείται σήμερα για να δώσει σημαντικό μήνυμα, αλλά για να ξεχάσεις το μήνυμα που δίνει η ζωή και απαιτεί η πραγματικότητα. Αυτό, για τους λίγους των καλών Τεχνών που ακόμα ψάχνονται, γιατί τους πολλούς τους έχουν ρίξει ήδη στα υποκατάστατα της Τέχνης με στόχο την μαζική πνευματική -και όχι μόνο- εξόντωσή τους. Ένα καλό παράδειγμα είναι η καθολική αφοσίωση του κόσμου σε τραγουδιστές, παρουσιαστές τηλεόρασης και αθλητές, που στην πραγματικότητα οι πιο πολλοί, όχι μόνο είναι μηδαμικοί, αλλά και παράγουν αρνητικό και παρελκυστικό μήνυμα με την ζωή τους. Χρήσιμο όμως αυτό γι' αυτούς που σχεδιάζουν υποταγμένους κόσμους, και πλήθη με χαμηλωμένες θεληματικότητες, ώστε να είναι έτσι υποχείριά τους...

Οι αρχαίοι Έλληνες και με την δραματουργία τους και με την μυθολογία τους, δεν ανέβασαν μόνο τον άνθρωπο και τις αξίες του αλλά φρόντισαν, στα πνευματικά τους κληροδοτήματα, διαχρονικά και ανεξίτηλα να οπλίσουν τους απογόνους τους. Θυμηθείτε π.χ. τον Όμηρο με την διήγηση περί Σειρήνων και την αντιμετώπισή τους από τον Οδυσσέα: Έκλεισε τα αφτιά των συντρόφων του και αυτός δέθηκε από το κατάρτι, για να τις ακούσει μεν ο ίδιος, αλλά να μην υποκύψουν οι άλλοι στην μαγική φωνή των Σειρήνων... Σε άλλη φάση του ίδιου μύθου, οι σύντροφοι που υπέκυπταν στην γοητεία και τις μαγείες των συμβόλων του κακού -την Κίρκη- που τους μετέτρεπε σε χοίρους! Υπάρχει πιο εύστοχη πρόβλεψη και προειδοποίηση για την εποχή μας, που μας έρχεται από την ανεπανάληπτη αρχαιότητα; Τώρα αν ο

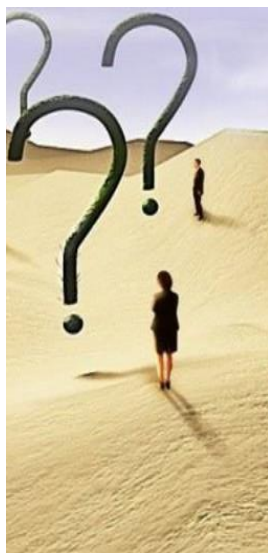
κόσμος δεν πήρε ή δεν τον αφήνουν να πάρει το μήνυμα και μετατρέπεται σταδιακά κι αυτός σε χοίρο, είναι μια άλλη υπόθεση...

Σήμερα όλα δείχνουν ότι βρισκόμαστε "στο θλιβερό κατόφλιον" (για να θυμίσουμε μια ακόμα φράση του Ομήρου) πριν βουτήξουμε και πάλι σε ένα ιστορικά "ώριμο" αφανισμό. Όλα τα δεδομένα και οι ίδιοι οι ιστορικοί κύκλοι αυτό δείχνουν.

Στις περιπτώσεις αυτές, ακόμα και οι Τέχνες όμως αφήνουν τα γλυκαντικά και φορούν τις πανοπλίες τους πριν από τα σκάφανδρα και τα σωσίβια... Σε κάποιο τέτοιο ενδεχόμενο, δε, πράγματι ποιος μπορεί να μιλάει πλέον για Νιρβάνες αφοσίωσης στις Τέχνες, για αρωματισμένες φυγές από την πραγματικότητα, σε υσιπετείς εκλάμψεις ωραιότητας; Αφύπνιση, ενημέρωση, ηθική εξέγερση και επανάσταση, είναι αναγκαστικά τα βασικά συστατικά μερικών εποχών που θέλουν να ξεπεράσουν τα προβλήματα των ενοχών τους. Όμως πάνω από όλα, τελικά, οριστικά, και γενικά ισχύει σήμερα ότι ο άνθρωπος, δεν ξέρει δυο πολύ σπουδαία πράγματα για αυτόν και για την ζωή:

Ότι σήμερα, είναι αναπόδραστα ένα τραγικό πρόσωπο.

Και ότι θα μπορούσε να μην είναι αυτό το τραγικό πρόσωπο, αν τον άφηναν ή αν μπορούσε να χρησιμοποιήσει σωστά τον χρόνο του και το μυαλό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -1-

Απ' το τραπέζι που καθόταν συνήθως, έβλεπε άθελά του αυτούς που ερχόντουσαν ή έφευγαν από το γνωστό καφέ «New Notte».

Το βράδυ εκείνο όμως είχε ένα διαβολεμένο κρύο και δεν ήταν ό,τι καλύτερο, το να ανοιγοκλείνει η πόρτα κάθε τόσο. Σκεφτόταν λοιπόν να αλλάξει θέση, όταν, η πόρτα άνοιξε για μια ακόμα φορά και μπήκε μέσα μια κομψή νέα γυναίκα!

Κοντοστάθηκε λίγο αναποφάσιστη και μετά κάθισε σε ένα άδειο τραπέζι σε μια από τις γωνιές τού κοσμικού καφεeneίου. Δεν θα ήταν πάνω από τριάντα χρόνων, με καλή εμφάνιση, αρκετά καλόγουστο ντύσιμο και μια παράξενη έκφραση στα μάτια, σαν να κοιτούσε περισσότερο μέσα της παρά έξω τούς άλλους που βρίσκονταν την ώρα εκείνη στην μακρόστενη σάλα του γνωστού και κοσμικού καφέ. Άφησε το τηλέφωνό της στο τραπέζι και έβγαλε κάτι χαρτιά από μια σπορ τσάντα. Άρχισε να τα ψάχνει και μετά να σημειώνει κάτι δείχνοντας πολύ απορροφημένη.

Παράγγειλε αφηρημένη ένα ποτό όταν την πλησίασε το γκαρσόνι και πέρασε λίγη ώρα ακόμα έτσι. Όποτε θυμόταν, έπινε λίγο από το ποτό της που είχε έρθει ήδη και μετά συνέχιζε το γράψιμο.

Ποιήτρια, δημοσιογράφος, σχεδιάστρια;

Ξαφνικά εμφανίστηκε ένας αλαφιασμένος αστυφύλακας και κάτι είπε στον μπάρμαν. «Έγινε ένα ατύχημα έξω, υπάρχει κανένας γιατρός εδώ;» φώναξε αμέσως εκείνος προς τον κόσμο.

Η κοπέλα φάνηκε να συνέρχεται. Κοίταξε γύρω της βιαστικά, αλλά βλέποντας ότι δεν κινήθηκε κανένας, σηκώθηκε κάπως διστακτικά. Ο αστυφύλακας την είδε και τρέχοντας προς το μέρος της, την έπιασε από το μπράτσο βιαστικά, για να την πάει μέχρι το σημείο τού ατυχήματος.....

Σε λίγο το γεγονός είχε ξεχαστεί και οι συζητήσεις και τα πηγαινε-έλα των γκαρσονιών ξαναβρήκαν τον ρυθμό τους μέσα στη ζεστή ατμόσφαιρα του καφενείου..

Ξέρουμε όλοι καλά ότι η ζωή δεν σταματάει με τίποτα. Οι ρυθμοί της μπορεί να μην είναι πάντα ίδιοι, αλλά είναι πανομοιότυποι και αυτό είναι ένα από τα πράγματα, που ενώ σημαίνουν την αέναη ανανέωση, δεν ανανεώνουν απολύτως τίποτα από την γενική ροή της ζωής.... Και το πιο ξαφνικό γεγονός, δεν είναι παρά ένα κομματάκι τής μεγάλης συνεχιζόμενης και συνεχόμενης ρουτίνας.

Είναι πάντα έτσι όμως;..

-...Σημασία έχει που τώρα είσαι καλά, είπε η Βικτώρια στην νεαρή τραυματία που μετά τις πρώτες βοήθειες, την είχαν βάλει ξαπλωτή στο κάθισμα ενός ταξί μέχρι να 'ρθει το νοσοκομειακό αυτοκίνητο να την παραλάβει..

Ένα μικρό σοκ ήταν που πέρασε... Ήσουν τυχερή τελικά μέσα σε όλη αυτή την ατυχία σου.

- Μόλις τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω... Δεν θυμάμαι τι ακριβώς έγινε.. Ποια είσαι;

- Έτσι γίνεται συχνά σ' αυτές τις περιπτώσεις. Προσωρινή αμνησία... Δεν είναι τίποτα...

- Τα είχα εντελώς χαμένα.. Άκουγα κάποιον αστυνομικό να φωνάζει και κάποιοι άλλοι να με κοιτάνε ανήσυχοι... Νόμιζα ότι είχα πεθάνει κι ότι ήμουνα στον άλλο κόσμο, μέχρι που είδα εσένα εδώ...

- Πρέπει να σου πω τώρα που ηρέμησαν τα πράγματα, ότι ήρθα κοντά σου λίγο σαν γιατρός και βέβαια... και σαν άνθρωπος...

- Σε κάτι δύσκολες καταστάσεις, χρειαζόμαστε πολύ και τον γιατρό και τον άνθρωπο, μη νομίζεις. Σ' ευχαριστώ...
- Ελπίζω ο αστυνομικός να ειδοποίησε ήδη τους γονείς σου. Η κοπέλα την κράτησε με επιμονή από το μπράτσο.....
- Μη φύγεις, μην πας γι' αυτό. Δεν... έχω γονείς...
- Η Βικτώρια ξανακάθισε κοντά της και της είπε ζεστά...
- Πολύ λυπάμαι... Δηλαδή...
- Είμαι από παιδί εδώ, όπου είχαμε έρθει με τους γονείς μου από το Κίεβο. Εδώ τελείωσα και το Λύκειο. Τότε ήταν που πήγαν οι γονείς μου για περιουσιακούς λόγους στην πατρίδα, και... σκοτώθηκαν σε έναν βομβαρδισμό... Μένω εδώ και σχεδόν δυο χρόνια, μόνη πια στο σπίτι μας.
- Πως σε λένε;
- Αγγελίνα.
- Μένεις κάπου κοντά Αγγελίνα;
- Ναι, με το μετρό...
- Καλά. Θα σε κρατήσουν απόψε έτσι κι αλλιώς σε κάποιο νοσοκομείο για να κάνουν τις εξετάσεις τους -τυπικό είναι αυτό- και μάλλον αύριο γύρω στο μεσημέρι θα φύγεις.
- ...Θάρθεις να με ξαναδείς;
- Αφού είσαι τόσο καλά πια και θα βγεις αύριο, σε καλώ εγώ να περάσεις εσύ από το στέκι μου όποιο απόγευμα μπορείς. Εδώ, στο «καφέ» της πλατείας...
- Δηλαδή εκεί όπου... χτύπησα;
- Ναι, εκεί που έγινε το θάυμα να μην πάθεις τίποτα τελικά επειδή είχες τύχη... Θα'ναι το γούρικο μέρος σου αυτό από δω και πέρα. Έτσι πρέπει να βλέπουμε όλοι τα πράγματα για να ξορκίζουμε το κακό και να προχωράμε εμπρός...
- Είχε φτάσει πια το νοσοκομειακό αυτοκίνητο και η Βικτώρια την φίλησε ζεστά και πήγε προς τους γιατρούς με αέρινα βήματα, έτσι όπως ήταν πάντα η κίνησή της.

Την άλλη μέρα αργά το απόγευμα καθόταν στο ίδιο στέκι, στο καφέ «new-notte».

Λίγο πιο πέρα ένας άνδρας -ο ίδιος που ήταν την προηγούμενη βραδιά- καθόταν στην ίδια θέση, αλλά εκείνη συνηθισμένη να προσελκύει τα βλέμματα χωρίς η ίδια να κοιτάει, κάθισε ψάχνοντας κάτι στην τσάντα της. Την πρόσεξε όμως εκείνος και μετά από λίγο σηκώθηκε, την πλησίασε και με μια απόλυτη ευγένεια, της είπε...

- Συγνώμη, είστε νομίζω η γιατρός που εχθές... Όλα καλά με το ατύχημα;

- Ναι ευτυχώς... η κοπέλα είχε τύχη βουνό..

- Τύχη που βρέθηκε κοντά της και μια γιατρός...

- Δεν είμαι ακριβώς γιατρός με τον πρακτικό για την περίπτωση όρο... Είμαι τώρα σε ένα πρόγραμμα έρευνας βιολογίας-εμβρυολογίας...

- Όλα πήγαν καλά πάντως;...

- Στην αρχή ανησύχησα. Είναι δύσκολες καταστάσεις αυτές...

- Σας καταλαβαίνω. Υπάρχει πάντα κάποιο τρακ. Αισθανόσασταν ότι όλοι θα περίμεναν τα πάντα από εσάς. Ήταν...

- Ήταν μια νέα κοπέλα σε ανησυχητική κατάσταση. Αναίσθητη και πολύ χλωμή, σχεδόν χωρίς σφυγμό, αν και δεν ήταν τραυματισμένη πουθενά. Μάλλον έπαθε λιποθυμικό σοκ.

- Κοιτάξατε τον αδενικό, την ξηρότητα ίσως, αφού εκεί δεν θα σας ήταν ασφαλώς εύκολο να δείτε βυθούς;...

Η Βικτώρια κόλλησε... Γιατί ο μέσος άνθρωπος δεν λέει «βυθούς» τις κόρες των ματιών, δεν λέει την ξηροστομία, «ξηρότητα», και δεν λέει «αδενικό», τον σφυγμό τού λαιμού...

- Που τα ξέρετε όλα αυτά; Του είπε κάπως χαμογελαστά..

- Παράλειψή μου που δεν σας συστήθηκα ακόμα... Με λένε Νικόλα Ρίσκο...

Η προηγούμενη ερώτηση εκκρεμούσε ακόμα στα χείλια της, όταν ο συνομιλητής της κάπως ξαφνικά για να μην φανεί αδιάκριτος τής άπλωσε το χέρι.

- Συγχαρητήρια για εχθές και ευχαριστώ για την κουβέντα. Αφήσαμε μερικά πράγματα, ίσως για μια άλλη φορά, συμπλή-

ρωσε με κάποιο διστακτικό νόημα. Της έσφιξε το χέρι και επέστρεψε στο τραπέζι του στην άλλη άκρη τού καφεeneίου.

Η Βικτώρια τον ακολούθησε λίγο ακόμα με τα μάτια, αναλογιζόμενη ότι μέσα σε δυο μέρες τής συνέβησαν μερικά, τουλάχιστον ασυνήθιστα για τους πολύ ήσυχους ρυθμούς της πράγματα.

Δεν ήξερε, ότι μόνο έτσι γεμίζει με ενδιαφέρον η ζωή: Με το αναπάντεχο, το διαφορετικό.. Αυτό που μπορεί να είναι κάτι άλλοτε μοιραίο και άλλοτε πολύ αλλιώτικα όμορφο. Κάτι που τροφοδοτεί τελικά και τους φορτιστές μας, σαν ανάγκη για να συνεχίσουμε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -2-

Το καφέ «new notte» είχε όλα τα χαρακτηριστικά τού κοσμικού καφεναείου - μπαρ. Μπαρ για λίγους και εκλεκτούς. Ήταν ανοιχτό σε 24ωρη βάση, αλλά οι πιο ζωντανές του ώρες ήταν όταν νύχτωνε και μέχρι να ξημερώσει... Δεν ήταν ίσως τυχαίο και το όνομά του που άρεσε ιδιαίτερα στον Νικόλα. «new notte»... Κατά παράφραση, νέες μουσικές νότες, ή γραφές κειμένων ή και νέες Νύχτες... Ζωή της νύχτας που ηλεκτρίζει με την δική της μουσική και με ό,τι μπορεί να συναντήσει κανείς σ' αυτές.

Notte, Notes, νύχτα! Πάντα φιλόξενη στην απαλή μελωδία και ατμόσφαιρα. Αρχή επικοινωνίας και ερώτων... Η χαλαρή ώρα της κουβέντας, των φίλων, και τής νέας γνωριμίας...

Νύχτα! Ο νικητής τής μέρας.....

Το καφεναείο ήταν κάπως μακρόστενο και είχε δυο πόρτες, μια προς την πλατεία και την άλλη προς τον παράλληλο δρόμο. Κάθισε και το βράδι εκείνο σε μια από τις γωνιές που προτιμούσε συνήθως και ήταν η στιγμή που είδε δυο νέες γυναίκες να βγαίνουν. Θυμήθηκε ότι την μια τουλάχιστον, την είχε ξαναδεί εδώ προ ημερών. Η γιατρός... με την οποία είχε μιλήσει την επόμενη του ατυχήματος στην πλατεία.. Είχε έρθει πάλι, αλλά δεν έτυχε να ξαναδεί την κοπέλα που διακριτικά δεν είχε ζητήσει καν το όνομά της, αλλά θυμόταν τον πολύ σύντομο διάλογό τους.

Πριν ξεχαστεί λοιπόν εκείνο το περιστατικό, είδε φευγαλέα την κοπέλα να τον κοιτάει κλεφτά, την ώρα που έβγαινε από το καφενείο.

Σε λίγο ήρθε ο μπάρμαν και με το θάρρος της φιλίας που είχαν μεταξύ τους, τον ενημέρωσε..

- «Αυτή που βγήκε, ρώτησε πριν για σας...» είπε, δείχνοντας συνωμοτικά, ότι είχε πιάσει όλο το προηγούμενο σκηνικό....

- Είχαμε μια φλου συνάντηση εδώ, αλλά φαίνεται άργησα και δεν την πρόλαβα.... προσπάθησε όπως όπως να το δικαιολογήσει ο Νικόλας. Φέρε το ποτό μου...

Η Βικτώρια συνόδευσε μέχρι το μετρό την νέα φίλη της, την Αγγελίνα, ενώ σκεφτόταν ότι... θα μπορούσε άνετα, να επιστρέψει μετά στο καφενείο αλλάζοντας λίγο το πρόγραμμά της, με την πρόφαση ότι είχε βγει απλά για να συνοδέψει την μικρή....

Αλλά γιατί ήθελε να γυρίσει και γιατί η πρόφαση; Η ίδια ήταν περισσότερο συνηθισμένη να εντυπωσιάζει τους άντρες, παρά να ενδιαφέρεται αυτή. Δεν ήταν τόσο η ματαιοδοξία της που την έκανε έτσι, αλλά και γιατί γενικά, ήταν ένας λίγο μοναχικός χαρακτήρας, τόσο, που συχνά προσπαθούσε να καταπολεμήσει κι όλες αυτή την εσωστρέφειά της.. Τι ενδιαφέρον θα μπορούσε να έχει όμως ένας άγνωστος, με κάποια διαφορά ηλικίας, και μάλιστα χωρίς να ξέρει τίποτα για αυτόν και την ζωή του; Ήταν μια απλή περιέργεια; Ο νόμος των αντιθέσεων ίσως; Ή, τι άλλο μπορεί να ήταν;

Άγνωστος, ψιθύρισε μέσα της και της άρεσε πολύ αυτό. Κουρασμένη κάπως από γνωστούς και φίλους συναδέλφους, την ερέθιζε η λέξη... Σε μια εποχή που τα πάντα είναι πια συνηθισμένα, γνωστά, εύκολα, τετράγωνα και προσγειωμένα τόσο, και όταν μάλιστα στη ζωή της είχε μάθει να την ορίζει απόλυτα ή ίδια, αυτό φαίνεται ότι έπαιρνε για εκείνη κάποιες άλλες διαστάσεις.

Η Αγγελίνα τής μιλούσε ακόμα αλλά μόνο την τελευταία της φράση πρόσεξε και ένοιωσε τύψη. Απάντησε:

-...Ναι, αύριο θα είμαι και... ίσως να σου γνωρίσω και έναν καινούργιο φίλο μου. Αν συναντηθούμε όμως μαζί του, μην πεις τίποτα για το ατύχημα... Και στην συνέχεια δικαιολογήθηκε: «Θέλω το ατύχημά σου να το διαγράψεις τελείως από την μνήμη σου. Να το ξεχάσουμε και οι δυο... Δεν έγινε! Εν τάξει;»

Η Αγγελίνα ούτε καν αναρωτήθηκε γιατί ντε και καλά πρέπει να ξεχνιούνται κάποια πράγματα. Ήταν τόσο ευτυχισμένη με την νέα αυτή γνωριμία της. Η διαφορά τής ηλικίας τους, κάλυπτε πολλά κενά και ανάγκες της που μετά το ατύχημα, ένοιωθε μια παράξενη εξάρτηση από αυτήν. Την φίλησε και κατέβηκε την σκάλα τού Μετρό....

Η Βικτώρια σταμάτησε αναποφάσιστη. Μετά έκανε μια στροφή και... «Ας είμαι ειλικρινής» είπε, «έχω λίγο παραπάνω ανάγκη για κουβέντα αυτό τον καιρό και επί πλέον αυτός ο Ρίσκο θάθελα να μην το παίζει τόσο μυστηριώδης. Μένει λοιπόν εκκρεμές αυτό που δεν μου είχε πει την προηγούμενη φορά. Μια απλή γυναικεία περιέργεια. Δεν είναι ούτε παράξενο, ούτε κακό»...

Ένοιωσε ικανοποιημένη από την εξήγηση αυτή που έδωσε στον εαυτό της και μπήκε χαμογελαστή στο kafe. Ο Νικόλας την είδε με έκπληξη να κατευθύνεται προς αυτόν. Χαιρετίστηκαν αρκετά θερμά για την περίπτωση, σαν να γνωρίζονταν καιρό και κάθισαν αντικριστά.

- Στην Κίνα, τής είπε, όταν κάποιος συναντήσει ένα συμπαθητικό του πρόσωπο, τού λέει: «τα μάτια μου πανηγυρίζουν που σε βλέπω»... Ευχαριστώ που με θυμηθήκατε. Μας συνδέει ένα δυσάρεστο συμβάν βέβαια αλλά...

- Μας συνδέει ένα ευχάριστο γεγονός αφού αυτό είχε τόσο αίσιο τέλος τότε για την μικρή...

- Ήταν η κοπέλα που ήσασταν μαζί πριν;

Για να αποφύγει την απάντηση η Βικτώρια πρόσθεσε βιαστικά,

απλά σαν να συνέχιζε την προηγούμενη φράση της: -...Την ιστορία αυτή την ξέχασα αμέσως. Αν και δεν ήταν για μένα τόσο απλή όσο φάνηκε... Θυμάμαι όμως καλά ότι αφήσαμε εδώ μια άλλη συζήτηση που... αιωρείται ακόμα στην... ατμόσφαιρα ετούτου του καφενείου, συμπλήρωσε πιο εύθυμα.

- Θα διακινδυνεύατε να χαλάσει αυτή η ατμόσφαιρα; Μερικές φορές θέλουμε πολύ να πούμε κάτι, μερικές άλλες φορές όμως, απλά το διαφυλάττουμε... Αυτό είναι όλο.

Μιλούσαν και οι δυο με κάποια ευγενικά υπονοούμενα, εξυπναδίστικα ή και με υπεκφυγές και η Βικτώρια δεν θέλησε να επιμείνει κι άλλο. Ποτέ δεν ξέρουμε με ακρίβεια άλλωστε, αν προτιμάμε να θρέφουμε στιγμιαία την περιέργειά μας που αλωνίζει συνεχώς μέσα μας, ή αν έχει μια ξεχωριστή γοητεία η διατήρηση μιας αινιγματικής κατάστασης. Άρχισε να αισθάνεται ότι στο κάτω-κάτω δεν την ενδιέφερε και τόσο αυτή η ιστορία ενός αγνώστου και ότι γρήγορα θα περνούσε από την φάση αυτής της όρεξης για κουβέντα με έναν παράξενο κύριο, στην προηγούμενη συνηθισμένη γι' αυτήν τόση αφασία της. Τότε ήταν που ο Νικόλας Ρίσκο της είπε:

- Προέχει ίσως να πω, ότι εδώ και κάποιαν χρόνια δεν είμαι πια γιατρός... Κατέθεσα το δίπλωμά μου για κάποιους λόγους ευθυξίας. Είναι μια μεγάλη ιστορία που την έχωβάλει στο σιωπηλό αρχείο της ζωής και της σκεπασμένης μνήμης μου.... Κράτησα μόνο την άλλη μου παράλληλη ειδικότητα του ψυχολόγου και πάνω στην ειδικότητα αυτή γράφω, διδάσκω πότε-πότε, ως έκτακτος καθηγητής στην Βόννη όπου ταξιδεύω συχνά αλλά και εδώ σε προγραμματισμένες διαλέξεις, καθώς και στο ανοιχτό Πανεπιστήμιο.

- Καλά, γιατρός, αλλά λόγω μιας παλιάς ευθυξίας σας περί την ιατρική, με αφήσατε το βράδυ τού ατυχήματος να πάω εγώ εκεί μόνη μου...

- ...Εκτός που δεν είχα και το τυπικό δικαίωμα -την δέκοψε-

όταν σας είδα να σηκώνεστε, δεν ήξερα ότι ήσασταν πανεπιστημιακή εμβρυολόγος, όπως μου είπατε μετά... Και τελικά η παρέμβασή σας ήταν και σωτήρια!

Έδειξε να είναι αρκετά ικανοποιημένη απ' την απάντησή του. ...Άλλωστε δεν μιλήσαμε ακόμα για εσάς. Με αφήσατε ήδη νομίζω να μαντέψω το όνομά σας.

-...Δηλαδή; Να περιμένω τώρα τις μαντικές ιδιότητες σας...

Ο Νικόλας ευχαρίστησε το γκαρσόνι που ήρθε και ρώτησε αμέσως την Βικτώρια τι ήθελε να πάρει. Εκείνη τον ευχαρίστησε, ζήτησε το ποτό της και μετά συνέχισε:

- Νικόλα, θέλεις να σε λέω έτσι; Εσύ να με λες Βικτώρια, που είναι το όνομά μου, Βικτώρια Πράτα, για να μην περιμένουμε κι άλλο, είπε αιφνιδιαστικά και με εύθυμη διάθεση η Βικτώρια. Έτσι θα γνωριστούμε καλύτερα, πιο γρήγορα και θα πούμε και πολλά...

- Μα, είναι το πιο απλό και φυσικό πράγμα Βικτώρια, της απάντησε χωρίς περιστροφές και χωρίς να αιφνιδιαστεί καθόλου εκείνος..

- Τώρα ως ψυχολόγος, τον καιρό που δεν πάτε στην Βόννη, παίζετε εδώ με τις ψυχές ημών των... διάφορων καφενόβιων; Ρώτησε σε εντελώς εύθυμο τόνο εκείνη για να σπάσει ο πάγος των προηγούμενων τυπικών διαξιφισμών.

- Η ζωή είναι εκείνη που παίζει με τις ψυχές μας, εγώ απλώς παρατηρώ...

- Παρατηρείτε τις ψυχές, ή τη ζωή καθώς παίζει μ' αυτές; Και... υπάρχει για σας ψυχή τελικά;

- Μερικές φορές ναι, όχι πάντα και αυτό είναι μια σπουδαία αναζήτηση, το κάτι άλλο σε σχέση με αυτά τα καθημερινά που αναζητάμε συνήθως... Διανόηση και θρησκείες, φιλόσοφοι και απλοί άνθρωποι σαν εμένα το ψάχνουν. Το ζητούμενο είναι να βρούμε τελικά κάτι. Ο Σωκράτης, ο Πλάτων, ο Φρειδερίκος Νίτσε, ο Τζορντάνο Μπρούνο, αλλά και πολλοί σύγχρονοι μεταφυσικοί πλέον σήμερα, λένε πολλά....

-...Είναι πάντως ασυνήθιστα αυτά που μου λέτε. Και δικαιώνεται τελικά η περιέργειά μου...

- Ικανοποιήθηκε τουλάχιστον...;

Η Βικτώρια δεν απάντησε. Όχι γιατί δεν ήθελε αλλά γιατί δεν ήξερε.

- Σας έπιασα την κουβέντα τόση ώρα και δεν σας άφησα ούτε στιγμή στις όποιες επεξεργασίες σας... τού είπε πειραχτικά..

- Η επεξεργασίες μου εδώ δεν είναι επιστήμη, είναι απλά ένα ανθρώπινο ψυχοσπόρ, αν όχι και... ψυχοβίτσιο. Αν το δούμε έτσι... άρχισα να επεξεργάζομαι ήδη μια ψυχή και μια ψυχολογία πολύ ενδιαφέρουσα που έχω απέναντί μου αυτή τη στιγμή και αισθάνομαι πολύ όμορφα..

- Και η... «γνωμάτευση»;

- Κάθε φορά που θα συναντήσω μια νέα και όμορφη γυναίκα, επιχειρώ να ανακαλύψω τι κέρδισε αλλά και τι έχασε από αυτή την υπεροχή που της δίνει η εμφάνισή της. Στην καλύτερη περίπτωση, να ανακαλύψω το τι κατάφερε να «περισώσει» από τα άλλα άξια πράγματα που ενδεχομένως θα είχε μέσα της. Το συμπέρασμα συνήθως είναι απαισιόδοξο. Το γυναικείο σύνδρομο «παγόνι» συναντάται πολύ συχνά... Ωστόσο στη ζωή μου πάντα αναζητούσα με πάθος τις... εξαιρέσεις. Κι αυτό γιατί ξέρω ότι κάθε φορά που ο κόσμος μας χρεωκοπεί, το παθαίνει συνήθως από τους κανόνες του..

-..Και σώζεται από τις εξαιρέσεις, ξέφυγε της Βικτώριας για να αντιδράσει άμεσα στο σύνδρομο παγόνι, που ποτέ δεν θα δεχόταν ότι την αφορούσε..

Συνέχισε να τον κοιτάζει, τώρα με μια παράξενη λάμψη στα μάτια. Ο Νικόλας την κοίταξε κι αυτός, σαν να 'θελε να την ευχαριστήσει με το τρυφερό βλέμμα του. Δεν τον είχε απογοητεύσει ούτε στιγμή... Ένοιωθε μάλιστα εδώ και λίγη ώρα ότι αυτή η ξένη γυναίκα που τόσο ξαφνικά είχε κυριολεκτικά εισβάλει στη ζωή του, ήταν ήδη σαν μια κοντινή θερμή μαθήτριά

του, αν όχι και φίλη. Έμπαινε αμέσως στο πνεύμα τής κουβέντας και ανταποκρινόταν απόλυτα, πράγμα που δεν το συναντάς σήμερα συχνά...

Σώπασαν έτσι για λίγο και οι δυο. Στην ώρα του ήρθε και το ποτό της. Αγκάλιασε το ποτήρι με τα μακριά δάχτυλά της σαν φετίχ-διέξοδο της στιγμιαίας αμηχανίας τους. Ήταν σαν μια ανάγκη να βρεθούν νέες αφετηρίες στην απροσδόκητη συντροφιά τους το βράδυ εκείνο.

Η Βικτώρια, στην προσπάθεια «ανάγνωσης» του Νικόλα, δεν παρουσίασε τίποτα από τον κόσμο της. Μέχρι και για την Αγγελίνα απέφυγε να αναφέρει το παραμικρό. Η προσωπική της ιστορία ως τώρα στα τριάντα της χρόνια, είχε το ειδικό της βάρος. Αν γύριζε κάμποσα χρόνια, πριν από τα πρώτα της επισημονικά βήματα μετά το πανεπιστήμιο... Αυτό το τραυματικό κομμάτι της, συνήθως το έπνιγε στη σιωπή ακόμα και στον ίδιο τον εαυτό της. Όχι για να το κρύψει αλλά για να το ξεχάσει, όπως κάνουμε όταν για να ξεχάσουμε τον πόνο μιας παλιάς πληγής, δεν θέλουμε να κοιτάμε το σημάδι της...

Ο Νικόλας Ρίσκο είχε καταφέρει να κερδίσει ήδη ένα είδος αρχόμενης εμπιστοσύνης και έτσι θα μπορούσε πια να διανύσει με το παράξενο μήκος κύματος που διέθετε, και κάποια βήματα μέσα της, στον πολύ προσωπικό της χώρο που γενικά ήταν άβατος για πολλούς... Τα άδυτα της ζωής, είναι κι αυτά σαν τα άδυτα της ψυχής ίσως...

Προσπάθησε να ξεφύγει από αυτές τις σκέψεις.

- Αν κάτι είναι ωραίο -συνέχισε εκείνη από εκεί που είχαν σταματήσει- θεωρείται ότι σύμφυτα αυτό πρέπει να έχει και τα αρνητικά του; Ο γνωστός πλαστός ανδρικός μύθος περί κακομαθημένης κούκλας δηλαδή σε πλήρη γενίκευση, δεν είναι λάθος; Που είναι τότε εκείνο το σοφό «Οία η μορφή και η ψυχή...;» του είπε ξαφνικά.

- Αυτό το έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες. Από τότε όμως πέρασαν εικοσιπέντε αιώνες μέσα στους οποίους συνεχώς ο άνθρωπος ξεπουλούσε και από κάτι... Τι έχει απομείνει πια; Άλλωστε εγώ, όχι μόνο δεν αποκλείω τις πολλές εξαιρέσεις που νομίζω ότι θέλεις να μου θυμίσεις ότι υπάρχουν, αλλά... τις αναζητώ. Ζω γι' αυτές!

Ήξεραν και οι δυο κι ας μην το έλεγαν, πως μιλούσαν -υποθετικά πάντα- για εκείνη. Κάτι άλλο που ανακούφιζε την Βικτώρια ήταν ότι ο άνθρωπος αυτός, όχι μόνο δεν εστίαζε σε προσωπικά θέματα αλλά και με τις διακριτικές γενικεύσεις του απογείωνε το επίπεδο της συζήτησης, πάνω από τα κοινά και καθημερινά. Αυτό δεν το είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε. Της έλεγε κουβέντες με τις οποίες της περνούσε το μήνυμα, ότι πρέπει κανείς να ξαναδεί τα πράγματα, «να ανοίγει νέες πόρτες αν θέλει να κλείσει το όποιο χάος...» Από μέσα της ένοιωσε να αναβλύζει ένα αλλόκοτο αίσθημα εκτίμησης και ήταν γι' αυτήν -μέσα στις τόσες συγκυρίες- ένα ωραίο συναίσθημα των όσων αποκόμισε στην ημέρα που μόλις είχε σβήσει. Ένας νέος αξιόλογος φίλος, σκέφτηκε η κοπέλα με χαμόγελο. Μετά...

- Πρέπει να φύγω όμως τώρα. Θα δεχτείς τα επόμενα ποτά να είναι δικά μου. Χάρηκα την κουβέντα μας. Καληνύχτα Νικόλα... Είπε, και έφυγε αρκετά ξαφνικά, σαν να ήταν η σειρά της να μην ήθελε να δώσει κάτι ακόμα. Σαν να μην ήθελε να πάρει η κουβέντα και άλλο βάθος το βράδι εκείνο και να φτάσει στη δική της ζωή... Αλλά -γιατί όχι;- και σαν να βιαζόταν, ώστε να έρθει πιο γρήγορα η επόμενη ημέρα...

Εκείνος παρακολούθησε την σιλουέτα της, και μόλις έπιασε τον εαυτό του να κοιτάει τα όμορφα πόδια της καθώς απομακρυνόταν προς την πόρτα, απέσυρε βίαια τα μάτια του και ζήτησε με ένα νεύμα από το μπαρ, ένα ακόμα ποτό.

Η Βικτώρια περπάτησε κάμποσο στους κρύους δρόμους μέχρι να φτάσει στο Ινστιτούτο. Ανέβηκε από τη σκάλα και μπαίνοντας μέσα στα εργαστήρια, έριξε μια ματιά στα φιαλίδια της. Ρύθμισε μερικά κουμπιά και άρχισε να σημειώνει τις ενδείξεις. Το άρωμά της ανακατεύτηκε με τις φορμόλες και τα οινόπνευμα, σε ένα απόλυτα μεθυστικό αποτέλεσμα. Της ήρθε ένα μοτίβο και το ψιθύρισε, κάτι που το είχε από πολύ καιρό ξεχάσει. Αλήθεια -αναρωτήθηκε- γιατί τραγουδούν οι άνθρωποι; Μα τι είχε πάθει; Γιατί συνέχιζε να την απασχολεί τόσο κάποιος κύριος και μάλιστα τόσο σχετικός-άσχετος, τόσο κοντινός-απόμακρος σε όλα του από αυτήν; Μήπως από κάποια παραξενιά της, ή από γυναικεία ματαιοδοξία; Ή επειδή ένοιωθε ψυχικά μόνη; Μήπως επειδή αυτός ήταν ένας ψυχολόγος που τον συνάντησε σε μια περίοδο περίεργων «ισολογισμών» και ισορροπιών για την ζωή της; Ή μήπως γιατί φοβόταν ότι τελικά η ζωή της έτρεχε με μικρότερη ταχύτητα από όση έτρεχε το παρελθόν της για να την φτάνει για να την συναντήσει εδώ στο παρόν καταγιστικά;

Παρελθόν... Γύρω της καμιά δεκαριά έμβρυα σε γυάλες οινόπνευματος, ήταν σα να'θελαν να της πουν κάτι από τον δικό τους σιωπηλό κόσμο. Ο κόσμος τους όλος μια γυάλα, σκέφτηκε... Εκεί που υπάρχουν αλλά δεν υπάρχουν, αφού δεν τρέχεις στην εξοχή, δεν χαμογελάς, δεν παίζεις, δεν ερωτεύεσαι, δεν σκαρφαλώνεις στην ανηφοριά, δεν ονειρεύεσαι... Κι αυτό, γιατί κάποια στιγμή κάποιο αδυσώπητο μυαλό και κάποιο σκληρό χέρι ή πεπρωμένο, αποφάσισε άλλα...

Όμως, ως τότε το εγώ με τα πρέπει του, θα είναι μεγαλύτερο από το πραγματικό ιδανικό πρέπει, που υποτίθεται ότι υπερσχύει του τυφλού μας εγώ;

Μερικές φορές η ευθύνη σου είναι πιο πέρα από τις πράξεις σου. Είναι στο επέκεινα που έρχεται άλλοτε χαμογελαστό, άλ-

λοτε με διλήμματα, και άλλοτε αδυσώπητο... Ως προς τις περισσότερες από τις αμβλώσεις ας πούμε, έχεις δικαίωμα άραγε να σκοτώσεις ένα έμβρυο, δηλαδή έναν πρώιμο άνθρωπο, απλά για να τακτοποιήσεις το πώς βολεύει το εγώ σου εκείνη την στιγμή; Σύμφωνα με τον μεταφυσικό Κώστα Αναγνωστόπουλο, μία ψυχή μπορεί να περιμένει και 100 και 200 και 500 χρόνια μέχρι να γεννηθεί το σώμα που θα την παραλάβει. Και μόλις έρθει η στιγμή της, εσύ αφαιρείς το σώμα που προοριζόταν για αυτή την ψυχή, αφήνοντάς την άλλα 200 χρόνια να περιμένει μόνη της στην όχθη τής ζωής και ύπαρξης, αντί μιας συγκεκριμένης οντότητας που θα προέκυπτε. Έχεις δικαίωμα να το κάνεις αυτό; Δήθεν από σεβασμό στο να ορίζει η γυναίκα το κορμί της και την ζωή της!

Να ορίζει τη ζωή της πρώτιστα ναι και πρέπει να υποστηριχτεί αυτό! Αλλά να μην υποστηρίξει κανείς και εκείνο το έρμιο;.. Δικαίωμα μιας νέας και ανυπεράσπιστης υπαρξούλας που δημιουργήθηκε και που έχει και αυτή ίσως δικαίωμα ζωής, κανένα; Τρεις μήνες αφού γεννηθεί ένα μωρό, αν εν ψυχρώ το σκοτώσεις, πας 20 χρόνια φυλακή, αλλά αν κάποιους μήνες πριν γεννηθεί το ανθρωπάκι αυτό, το σκοτώσεις, είναι ύψιστο ανθρώπινο δικαίωμα...

Ό,τι κάνεις, ας το συνέχιζες μαζί με το παιδί σου, αλλά όχι να το θανατώσεις! Σε έσχατη περίπτωση, κάνε το και δώρισέ το σε ζευγάρια άτεκνα που διψάνε για οικογένεια! Δηλαδή αν ένα γατάκι που θα μπει από μια πόρτα ξεχασμένη ανοιχτή, αλλά κάπου δεν βολεύει μετά η παρουσία του για κάποιον, το σκοτώνει; Το παιδί είναι πιο πολύ πλάσμα της γυναίκας κι ας λένε αυτά που λένε. Το πλάθει από το σώμα της κατά 99%. Το τρέφει και το μεγαλώνει με υπομονή και φροντίδα και μετά μόλις θα γεννηθεί, γίνεται ένα με αυτό για πάντα! Πώς σκοτώνεις κάποιον άλλον λοιπόν που είναι σίγουρα μια άλλη ζωή, ενώ είναι συγχρόνως και ένα απόλυτο μέρος του κορμιού, του εαυτού σου αλλά και της ευθύνης σου, απλά και μόνο για να τακτοποιήσεις κάποια κοινωνικά, ή οικονομικά προσχήματα; Να

ορίζεις το κορμί σου, βεβαίως σίγουρα, αλλά αυτό είναι ένα άλλο ανθρώπινο κορμί! Και μετά, ξεχνάνε οι δήθεν ειδικοί το δημογραφικό θέμα που από την άλλη το αναγάγουν σε μέγα πρόβλημα αφού η υπογεννητικότητα μας σβήνει και πληθυσμιακά πλέον! Τι υποκρισία λοιπόν από κάποιους ισχυρισμούς κάποιων απρόσεκτων κυριών και κάποιων ευαίσθητων σωματείων... Ευαίσθητων σε τι;

Σκέψεις άλλοτε αντιφατικές και κάποτε γεμάτες μαύρες ερωτήσεις συνόδευαν χρόνια τα βήματά της και τις νύχτες της...

Θυμόταν κάποτε δεκαπεντάχρονη στην Μπρατισλάβα, όταν επέστρεφε με το πλοίο του Δούναβη στην Βιέννη... Οι άνθρωποι των αρχών ελέγχανε τότε τους ντόπιους που ήθελαν να ταξιδέψουν προς την Δύση. Πολλούς, τους άφηναν να περάσουν. Μερικούς τους κοίταζαν εξεταστικά και καχύποπτα και μετά τους έλεγαν παγερά, «εσύ όχι!» Τότε αυτοί έκαναν μια στροφή και γύριζαν πίσω απογοητευμένοι και με σκυμμένο κεφάλι. Ποτέ δεν μπόρεσε να ξεχάσει την έκφρασή τους...

Ένα οκτάχρονο κοριτσάκι με την μαμά του, είχαν καταφέρει να περάσουν. Θυμόταν το ευτυχισμένο του πρόσωπο. Έλαμπε σαν μέσα σ' ένα σπουδαίο όνειρο. Θα πήγαινε στην Βιέννη! Το συνάντησε μετά από λίγες ώρες στα πολυκαταστήματα της «Γκαίρτνερ στράσσε» της Βιέννης. Κρατούσε χαρούμενο μια χρωματιστή σακούλα από το «Στέφελ» και την καμάρωνε...

Κοίταξε γύρω της πάλι τις γυάλες με τα έμβρυα. Σήμερα θα μπορούσαν κι αυτά -σκεφτόταν- να τριγυρίζουν με μια χαρούμενη ξενοιασιά, στο «παρκ ριγκ», με το τρελλό συντριβάνι, στην «Γκράμπεν» ή στο «Πράτερ» της Βιέννης, αλλά... εκεί, στα σύνορα μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας, κάποιος τούς είχε πει, «εσύ όχι!» Κι αυτά -που δεν τα είχε ρωτήσει ποτέ κανένας τίποτα- είχαν δεχτεί την μοίρα τους με καλοσύνη...

Πονούσε γι' αυτό και αναζητούσε έναν κώδικα να τους μιλήσει, ίσως και να τους απολογηθεί για λογαριασμό της Κοινωνίας...

Χοντρά δάκρυα κύλισαν από τα μάτια της.
Ήθελε από κάπου να πιαστεί. Σαν καταφύγιο, σκέφτηκε πάλι τον Νικόλα και εκείνο που εντελώς τυχαία της είχε πει λίγο πριν: «Οι κανόνες είναι, που βούλιαζαν τις κοινωνίες μας», ή ότι «κάποια στιγμή, μπορεί στη ζωή μας να ανοίξει επιτέλους μια νέα πόρτα, για να κλείσει ένα παλιό χάος»...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -3-

Η Αγγελίνα ήρθε τελευταία το βράδυ εκείνο στο... ντεμπού-
ντο της στην συντροφιά. Μόλις είδε τη Βικτώρια με τον Νι-
κόλα, κατευθύνθηκε προς αυτούς και η Βικτώρια έκανε τις συ-
στάσεις μαζί με τα εγκώμια για τη νεαρή φίλη της.

- Κύριε Ρίσκο -διέκοψε εκείνη- σας γνωρίζω, το ξέρετε; Έχω
παρακολουθήσει 5-6 διαλέξεις σας στο πανεπιστήμιο αλλά σας
κυνηγάω και στην τηλεόραση όταν βγαίνετε...

Ο Νικόλας ένοιωσε λίγο αμήχανα αλλά δεν κρυβόταν και κά-
ποια ικανοποίησή του όταν αυτή που ήδη του την είχε περιγρά-
φει με τα καλύτερα λόγια η Βικτώρια, ήταν μπροστά του και
μάλιστα τον γνώριζε κι όλες! Η Βικτώρια χαμογέλασε κρύβο-
ντας την δική της έκπληξη. Ποιος είπε ότι ο κόσμος είναι πολύ
μεγάλος, σκεφτόταν, και η Αγγελίνα συνέχισε:

- Το μάθημα στο οποίο έχω γραφτεί είναι «DNA και ψυχολο-
γία» και έχω και το βιβλίο σας.

- Ερασιτεχνικά αυτά τα ενδιαφέροντά σας ή επαγγελματικά δε-
σποινίς; Πρώτησε ο Ρίσκο.

- Θα χαιρόμουν πολύ αν θα μπορούσατε να... με λέτε Αγγε-
λίνα, του είπε αντί για απάντηση....

Ο Νικόλας Ρίσκο περίμενε ακόμα την απάντηση, όταν η Βι-
κτώρια του είπε ότι έχει σπουδάσει γραμματέας αλλά το προ-
σωπικό της χόμπι είναι η ψυχολογία και η μεταφυσική.

- Μεταφυσική θα μας διδάξεις εσύ νομίζω Αγγελίνα, συμπλήρωσε. Στον τομέα της ανατολικής φιλοσοφίας που μάλλον θα επιδίδεσαι ως λίγο ανατολίτισσα, η Δύση στην καθημερινή ζωή της είναι συγκριτικά πολύ πίσω.

- Το συμπέρασμά μου είναι ότι δεν υπάρχει σ' αυτά ανατολική και δυτική γνώση. Τα ίδια πράγματα λένε με άλλα λόγια. Υπάρχει ανθρώπινη περιέργεια και αγωνία παντού και η κάθε πλευρά την παρουσιάζει με τα δικά της παραμύθια. Στο βάθος είμαστε όλοι ίδιοι...

Ήρθαν τα ποτά και η Αγγελίνα που δεν έπινε ποτέ, παράγγειλε σαλάτα.

- Στον κόσμο διακρίνονται πολύ οι διαφορετικότητες, αν και όντως κυριαρχούν οι ομοιότητες. Οι διαφορετικότητες μεταξύ μας, μάς τραβάνε πολύ αλλά με τις ομοιότητες νοιώθουμε πιο ασφαλείς, πιο οικεία, είπε ο Νικόλας.

- Έχουμε από μια ταυτότητα που γράφει τα ίδια περίπου για όλους μας, μπήκε στο θέμα η Βικτώρια. Απλά μοιραζόμαστε διαφορετική σκέψη... Ο καθένας μας τελικά ας γκρουπάρει όπως θέλει και όποιους θέλει για περίγυρό του.

- Ξέρεις πόσων ειδών μικροί ρατσισμοί υπάρχουν Βικτώρια; Νομίζεις ότι είναι μόνο... χρωματικοί; Θα στα εξηγήσω αυτά αναλυτικά κάποτε και θα τρομάξουμε μαζί, για το πόσο φτηνά είναι μερικά πράγματα αυτού του καιρού και αυτού του κόσμου. Του ωραίου κόσμου, του χάλια κόσμου μας...

- Μιλάς υπαινισσόμενος στενόμυαλα άτομα και πράγματα. Εγώ έχω αλλιώτικη παράξενη μεζούρα, είπε η Βικτώρια. Δεν βλέπεις πόσο μας έφερε εδώ η τύχη και η σύμπτωση; Δεν κατάλαβες κάτι; Και οι συμπτώσεις συνεχίζονται... Ανόμοια πράγματα, άρα όμοια τελικά... Ανάλογα ή δυσανάλογα, είναι πάντα ανάλογα και από το τι ζητάς... Στα όμοια, υπάρχει ταύτιση. Στα αντίθετα, έλξη...

Ο Νικόλας την πρόσεχε αλλά δεν της απάντησε. Σκεφτόταν: Τρεις διαφορετικές ηλικίες, επαγγέλματα, συμφωνίες και διαφονίες, όλα ριγμένα στην τύχη, σε ένα καφενείο που ταξίδευε

κάθε νύχτα, μέσα στον χρόνο, στον χρόνο που ταξίδευε κι αυτός σε ένα αδιάφορο και αχανές Σύμπαν, εν αγνοία όλων μας για όλα, που μένουμε στα πολύ ψιλά, ενώ μας διαφεύγουν τα μεγάλα. Καταδικασμένοι στο ασήμαντο που για να μας αρέσει, το βαφτίσαμε και το ζωγραφίζουμε μεγάλο και σημαντικό. Η ζωή μου, το πολίτευμά μου, η δουλειά μου, η κοινωνία μου, οι Αξίες μου, το μέλλον μου, η αγάπη μου, τα χόμπυ, ή τα χάλια μου"!..

Πως το είχε πει εύστοχα με μια μόνο λέξη, εκείνος ο δικτάτορας ο Παττακός αλλά και εκείνος ο στρατηγός ο Καμπρών, κοιτάζοντας κατάματα την τότε πραγματικότητα αλλά και την Ιστορία; Θυμάστε τη λέξη για να μην την επαναλάβω;

Κοίταξε πάλι την Αγγελίνα την ώρα που μιλούσε με την Βικτώρια. Μια πραγματικά όμορφη ξανθή με κατάλευκο ωραίο δέρμα και υπέροχα πρασινοκίτρινα μάτια, γεμάτη γνώσεις και άγνοιες...

Μήπως απολάμβανε διαφορετικά την εκτίμηση και την εμπιστοσύνη που του έδειχναν παντού, ίσως επειδή ήταν καθηγητής; Τι ήταν στην πραγματικότητα όμως ο ίδιος και τι μπορούσε να ήθελε; Να ήταν ένας καθηγητής λοιπόν, ή δάσκαλος, ένας κάποιος πρωταθλητής; Ένας δυναμικός ανθυπολοχαγός, ένας σπουδαστής οικονομικών, ένας γλείφτης και κόλακας μεγαλοδημοσιογράφος; Ένας ξακουστός τού θεάματος, ένας επιχειρηματίας, ή απλά ένας σπουδαστής της ζωής άνθρωπος; Άνθρωπος... Που γνωρίζει, που ψάχνει, που αγωνιά αλλά και κάνει βήματα πάντοτε περιμένοντας... Ξαφνικά θυμήθηκε αυτό που ήταν κάτι σαν θρησκεία του αλλά και σαν όπλο άμυνάς του, συγχρόνως επί πολλά χρόνια... «Δεν φοβάμαι τίποτα, δεν ελπίζω τίποτα. Είμαι ελεύθερος». Όχι. Αυτό το λένε οι απεγνωσμένοι σαν τον Καζαντζάκη. Πρέπει να πιστεύω κάτι, να ελπίζω σε κάτι και μόνο τότε ξαλαφρώνω, απογειώνομαι και ~~γίνωμαι~~ γίνω πια αποτελεσματικός και πιο ελεύθερος. Μόνο έτσι υπάρχω και μόνο έτσι αξίζει. Είχε περάσει τόσα και τόσα... Είχε νικήσει μόνος του όλους τους Λαιστρυγόνες και

τους Κύκλωπες της ζωής, με τραύματα αλλά όρθιος. Ακόμα και εκείνη την μοιραία νύχτα που τον ανάγκασε να μείνει μόνος του μετά και να πετάξει το δίπλωμά του!.....

Ποτέ ένας άντρας δεν είναι πιο δυνατός, πριν απομείνει μόνος... Στη ζωή, κατά περίπτωση, μπορεί να μην μας συμβαίνει τίποτα και μπορούν να μας συμβούν πολλά και σπουδαία μαζί. Πάμε στα τυφλά. Απλά πρέπει να είμαστε έτοιμοι, ψύχραιμοι και συχνά να «τσιγκλίζουμε» τη ζωή.

Μόλις έφυγε η Αγγελίνα, ρώτησε:

- Βικτώρια, κάτι είχες απόψε... Να μαντέψω;

- Άκουγα και χαιρόμουν την κουβέντα σου και την κουβέντα μας. Επιτέλους νοιώθω γεμάτη και μ'αρέσει εδώ. Αρχίζω να είμαι καλύτερα από κάθε άλλη φορά. Σε μια εποχή που η πολιτική, οι Τέχνες, ο άνθρωπος και οι σχέσεις δεν πάνε νομίζω καθόλου καλά, τι άλλο να θέλω;

- Θέλεις απαντήσεις Βικτώρια όπως και εγώ άλλωστε. Απλά εγώ το ξέρω αυτό, ενώ εσύ όχι ακόμα...

- Θα προσπαθήσουμε Νικόλα. Ναι, θα σε ρωτήσω. Θα βοηθήσεις...

- Μα είμαι γεμάτος απαντήσεις αλλά δεν είναι πάντα εύκολο να διαλέξω, να προτείνω αν δεν εστιάσω κάτι περισσότερο...

Ήπιε το υπόλοιπο ποτό της και άρχισε να ετοιμάζεται. Ο Νικόλας τής ζήτησε να την πάει να την αφήσει σπίτι της και μπήκαν σε ένα ταξί.. Μόλις έφτασαν, την φίλησε στο μέτωπο και περίμενε μέχρι να ξεκλειδώσει την εξώπορτα.

Όταν έμεινε μόνος με τον ταξιτζή, εκείνος του είπε:

- Εγώ κάνω στάνταρ πιάτσα στην πλατεία και κάθομαι καμιά φορά και στο καφενείο.. Σας ξέρω...

- Ναι, σε έχω δει κι εγώ...

- Η κοπέλα που πήγαμε στο σπίτι της πριν, είναι νομίζω γιατρός, η γιατρός που....

- Ναι. Εσύ πως το ξέρεις;

- Πριν λίγες μέρες, ένα κορίτσι σωριάστηκε στο δρόμο και παρά λίγο να την πατήσει ένα αυτοκίνητο που σχεδόν την ακούμπησαν οι ρόδες του. Στο τσακ την γλύτωσε! Την βάλανε στο ταξί μου και... Ήταν νεκρή. Ναι είχε πεθάνει. Το διαπίστωσαν όλοι. Φωνάξαμε για βοήθεια και ήρθε από μέσα ετούτη η γιατρός. Με το φιλί της ζωής δεν γινόταν τίποτα. Στο τέλος της έδωσε μια πολύ δυνατή μπουνιά στο στήθος και δυο σφαλιάρες, και η κοπέλα ξαναζωντάνεψε. Ναι, την έφερε πίσω στη ζωή. Δεν θα το ξεχάσω ποτέ αυτό. Ήταν ένα θαύμα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -4-

Το άλλο βράδυ, χωρίς να είχε γίνει καμία συγκεκριμένη συνεννόηση, εντελώς αυθόρμητα ήταν και οι τρεις τους καθισμένοι στο τραπεζάκι τους με μια διάχυτη αίσθηση ικανοποίησης στην συνειδητοποίηση ότι αυτή η φιλία που δημιουργήθηκε με απόλυτη πρωτοβουλία της τύχης και της σύμπτωσης, τους έδενε όλο και πιο πολύ, τους έδινε όλο και πιο πολλά.

Συζητούσαν για τις ταραχές που είχαν ξεσπάσει έξω και για το κύμα βίας του τελευταίου καιρού. Αυτοί που συμπαθούσαν την εξέγερση των νέων, τους ονόμαζαν επαναστάτες και αυτοί που δεν ενέκριναν την βία τους, τους έλεγαν τρομοκράτες. Ξαφνικά ο Νικόλας θέλοντας να αλλάξει κουβέντα,..

- Αγγελίνα, έχεις φίλο; Της είπε για να την πειράξει...
- Έχω φίλο εσάς, του ανταπέδωσε χαριτωμένα εκείνη το πείραγμα.

Η Βικτώρια μπήκε στη μέση.

- Μήπως ήρθε η στιγμή να μας πεις εκείνο που υποσχέθηκες εχθές ότι θα μας εξηγήσεις απόψε;
- Τι λέγαμε και στο είπα αυτό;
- Λέγαμε -του είπε εύθυμα- για τον "καλό" μας Δημιουργό και για το πώς βλέπουν και πως σκέπτονται οι γυναίκες για χατίρι του..
- Ναι, είναι μια βιοθεωρία της κοινωνιολογίας μου και της ψυχολογίας των δυο φύλων με βάση την αναπαραγωγή.

Η Δημιουργία, που μέσα στο μεγαλείο της και για να είναι σωστή, αναγκάζεται να κάνει τη ζωή τού ανθρώπου άδικη και δύσκολη, άρχισε ο Νικόλας. Για να αμυνθεί ο άνθρωπος σε επίπεδο ατομικό, συνέχισε, παραλογίζεται και έτσι αυξάνει την μεταξύ μας συνολική πίεση την οποία βιώνουμε. Καταλαβαίνεις ως εδώ; .

- Η κόλαση είναι οι άλλοι δηλαδή, όπως είπε ο Σαρτρ, μπήκε στο θέμα και η Αγγελίνα για να πει κάτι.

- Ωραία. Κι αυτό γίνεται γιατί όλοι τελικά είμαστε και λίγο ψυχοπαθείς κι ας μην το υποπτευόμαστε κι ας μη το παραδέχονται οι περισσότεροι αυτό. Η δε ψυχοπάθειά μας "είναι για να μας σώζει" όπως είχε πει ο Γιώργος ο Κούνδουρος. Είναι οι κοφτές βεντούζες τής ψυχής... Είναι για να μην εκραγούμε.. Άλλο τώρα αν δεν διαλέγουμε συνήθως την σωστή ψυχοπάθεια και έτσι καταντάει, όλοι μαζί να είμαστε σαν να παίζουμε στο ίδιο τραπέζι τυχερών παιχνιδιών αλλά με λάθος μάρκες και λάθος τύχη.

- Η ασυνεννοησία τότε όμως, είναι φαινόμενο μεταξύ όλων και όχι μόνο ανάμεσα στα δυο φύλα, τον διέκοψε η Βικτώρια.

- Περισσότερο στα δυο φύλα ίσως... Οι γυναίκες και οι άντρες είναι δυο πολύ διαφορετικές κατηγορίες όντων. Τόσο διαφορετικές, ώστε αν ερχόταν ένας εξωγήινος και τους έβλεπε, θα νόμιζε ότι είναι διαφορετικά όντα μεταξύ τους. Περισσότερο θα παρομοίαζε έναν χιμπατζή με άντρα και κάτι τελείως άλλο και αγγελικό θα θεωρούσε την γυναίκα... Διαφορετικά όντα λοιπόν, διαφορετικές αποστολές. Ο άντρας, σε πρώτο επίπεδο, ζει για τις επιδόσεις του, συμπεριλαμβανομένης τής πνευματικότητας, της δυναμικής αλλά και της... πολυγαμικότητάς του προς ένα ή προς πολλά πρόσωπα. Η γυναίκα, προκρίνει την γονιμότητά της και μαζί την έλξη και συγκράτηση του αρσενικού κοντά της, απλά για ένα συνεταιρικό αισθηματικό επείκεινα. Εκεί αρχίζει η πρώτη κόντρα τους, που στην πραγματικότητα είναι απολύτως φυσιολογική. Βιολογική κόντρα των γονιδίων και των διαφορετικών πληροφοριών ή εντολών μέσα

σ' αυτά. Κοινωνικά φαίνεται σαν να είναι κερδισμένος ο άντρας, μα δεν είναι. Είναι υπερβολικά απαιτητικός προς την γυναίκα, σαν πειστικός ιδιοκτήτης, ακριβώς γιατί στην πραγματικότητα είναι ένας τραγικά ανασφαλής, έως φοβικός και απεγνωσμένος άνθρωπος. Δυστυχισμένος τελικά... Κυνηγάει πολλές φορές χωρίς να το θέλει. Συχνά το κάνει για το κυνήγι και όχι για το θήραμα. Για τη δόξα τής αναγνώρισης ... Για την επιβεβαίωση και για την συντροφιά κι ακόμα για μεγαλύτερη καταξίωση. Καταξίωση έναντι των άλλων αλλά και έναντι του εαυτού του και των γονιδίων του! Είναι ένας τραγικός μεγαλομανής και αυτό του βγαίνει παντού και κυρίως όταν θα λάβει στην κοινωνία που ζει, ηγετικές θέσεις. Όταν θα γίνει αυτό, όλοι οι από κάτω του υποφέρουν, αδικούνται και καταπιέζονται τόσο, όσο σε ατομικό επίπεδο συνήθως η ανεκτική γυναίκα από τον σύντροφό της... Παρόμοιου είδους, αλλά ολική ψυχολογική βλάβη, υπάρχει σε όλους τους πολιτικούς, τους ηγέτες και τους εξουσιαστές.

Εκείνη τη στιγμή το γκαρσόνι τούς έφερε το τρίτο ποτό, πράγμα που σήμαινε ότι μόνο η Αγγελίνα πλέον θα κρατούσε και τιμόνι και φρένο στην κουβέντα τους...

-...Ένας πολιτικός ηγέτης, δεν είναι ένας ηγέτης αλλά ένας επικίνδυνος βαριά ασθενής, αν όχι και εγκληματίας, συνέχισε ξαναμμένος ο Νικόλας. Όλοι τους από τον πιο απλό, ως τον Αλέξανδρο, τους Καίσαρες, τον Ταμερλάνο, Τζέκις Χαν, Αττίλα, Ναπολέοντα, Χίτλερ, ως και τους σύγχρονους αδιόρθωτους Αμερικανούς και Ρώσους προέδρους... Αλλά αυτό βέβαια δεν μπορούν να το δουν πολλοί έτσι όπως τους αποκοιμίζουν.. Ψηλές αντρικές θέσεις σημαίνει σίγουρα, στα ύψη το κόκκινο κινδύνου..! Θυμηθείτε τον Πούτιν... Το διδάσκει ξεκάθαρα αυτό η Ιστορία και το τονίζει ο Ράσσελ: «Όσο πιο μεγάλα τα εγκλήματα του ηγέτη, τόσο ψηλότερος ο αδριάντας που του στήνουν μετά»....

- Είναι τυφλοί δηλαδή οι άνθρωποι και τα αποδέχονται όλα αυτά; Διέκοψε η Αγγελίνα.

- Μα τότε γιατί δεν.... Έκοψε στη μέση την φράση του ο Νικόλας, επειδή άνοιξε απότομα η πόρτα και μαζί με την οσμή από δακρυγόνα, μπήκαν μέσα και τρεις αλαφιασμένοι νεαροί διαδηλωτές, προφανώς για να βγουν από την άλλη πόρτα του καφεενείου;...

Μάλιστα της Βικτώριας της φάνηκε πως ο ένας χαιρέτησε με βιασύνη τον καθηγητή...

Σε λίγο μπήκαν και δυο άντρες που έμοιαζαν με μυστικούς και κοίταζαν εξεταστικά τον κόσμο στην αίθουσα. Ο Νικόλας Ρίσκο σαν να ταράχτηκε λίγο, αλλά ευτυχώς αυτό κανένας δεν το πρόσεξε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -5-

Γενικά στο “New notte” υπήρχε και πάλι το βράδυ εκείνο διάχυτη μια αναστάτωση που άλλοι την ένιωθαν, ενώ άλλοι έμεναν ακόμα στον κόσμο τους, πνιγμένοι σε συζητήσεις και φωναχτούς ατέλειωτους διαλόγους..

Οι Βικτώρια και η Αγγελίνα έφυγαν λίγο πιο νωρίς, γιατί όλα έδειχναν ότι θα ενταθούν τα πράγματα, ενώ ο Νικόλας έμεινε μήπως προκύψουν νεότερα στις πιθανώς συνεχιζόμενες ταραχές.

Τελείωνε το ποτό του, όταν τον πλησίασε ένας κύριος που δεν τον είχε προσέξει ως τότε. Τον γνώρισε όμως αμέσως και σηκώθηκε να τον χαιρετήσει πολύ ευγενικά. Ήταν ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου που δίδασκε, στον οποίο και πρόσφερε αμέσως κάθισμα να καθίσει.

-...Πριν λίγη ώρα μπήκα κύριε Ρίσκο αλλά δεν είναι και για να καθίσει κανείς... Σας ευχαριστώ, αλλά έχουν κάπως οξυνθεί τα πράγματα... Συνηθισμένο φαινόμενο πια θα έλεγα εγώ και πού θα... πάει άραγε; Είναι πολύ μεγάλο το θέμα τού αν χρειαζόμαστε περισσότερες ή λιγότερες ελευθερίες σήμερα με όλα αυτά κύριε Ρίσκο, διότι μάς χρειάζεται η κατάλληλη προετοιμασία για αυτή... Την έχουμε τελικά;

- Την διδάσκουμε όσο μπορούμε καλύτερα...

- Πρώτα την διδάσκουμε, μετά την μαθαίνουμε και μετά την δίνουμε για χρήση, ως δικαίωμα και ως κατάχρηση δεν νομίζετε;

- Υπάρχει κύριε Πρύτανη ελευθερία με όρους ; Μα αν θα υπήρχαν δεσμευτικοί όροι, τότε τι Ελευθερία θα ήταν;

- Εκ του αποτελέσματος ας το κρίνουμε... Εσείς όλοι οι διδάσκοντες με πίστη την ελευθερία και την Δημοκρατία, είστε ευχαριστημένοι από το αποτέλεσμα; Είναι διαχείριση ελευθερίας όλα αυτά τα σπασίματα και η βία των δρόμων; Μήπως πρέπει να τα αναλογιστούμε όλα αυτά και να προσαρμόσουμε και την διδασκαλία μας ίσως, για ένα καλό μελλοντικό αποτέλεσμα.

Ο Νικόλας κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να συνεχίσει αυτό το θέμα, γιατί θα έπρεπε να του πει ποιος πρώτος με την στάση του διεγείρει τους νέους, αλλά δεν ήθελε... Φαίνεται ότι το ίδιο θα σκέφτηκε ίσως και ο Πρύτανης και πολύ ευγενικά τον ευχαρίστησε και σηκώθηκε χαιρετίζοντάς τον, για να φύγει από την πίσω πόρτα, γιατί από εμπρός γινόταν χαλασμός.

Την άλλη ημέρα όλα ήταν ήρεμα και το απόγευμα συναντήθηκαν πάλι η «οικογένεια» στην γνωστή της ώρα, όπου βέβαια οι κοπέλες περίμεναν να ακούσουν νέα...

Ο Νικόλας Ρίσκο προσπάθησε να ξαναανάψει την κουβέντα αλλά χωρίς να πει τίποτα για την παράξενη συνάντηση και συζήτηση που είχε προηγηθεί με τον Πρύτανη, η οποία όμως τον είχε κάνει πολύ σκεπτικό...

- Όλα όσα λέμε ως τώρα εδώ είναι σωστά έστω κι αν είναι άλλοτε δίκαια και άλλοτε άδικα. Το γυναικείο φύλο λοιπόν πέραν των όσων θα μπορούσαμε να λέμε, σαφώς και είναι πιο σημαντικό από το ανδρικό. Πρακτικά... Θεωρητικά ίσως όχι... Γι' αυτό και προσπαθούν πολλοί να το εκμεταλλευτούν και γι' αυτό την ταλαιπωρούν την γυναίκα όλοι. Ακόμα και ο Θεός... ... Θεωρείται το θύμα στην κοινωνική ανδροκρατούμενη ζωή μας αλλά και στην βιολογική τάξη και πραγματικότητα. Ήταν

η Σιμών ντε Μποβουάρ που ως γνωστόν όριζε γι' αυτήν ότι απλά ως «το δεύτερο φύλο, θυσιάζεται για το είδος».

- Σας αρέσει τώρα το αποτέλεσμα αυτού του «φυλικού» φαλλικού ρατσισμού και του πολιτισμού που εισπράττουμε από τους ως τώρα ηγέτες ή ισχυρούς ως σήμερα;

- Όχι. Είναι τυφλωμένοι από κοινωνικές αλλά και πολιτικές προκαταλήψεις που συνδυαζόμενες με τις παντοδύναμες πληροφορίες-εντολές υποκείμενων ενστίκτων, ακυρώνουν εντελώς τα μάτια της ψυχής αλλά και της υψηλότερης νόησης και ενόρασης.. Κατά κάποια άλλη αντίληψη μάλιστα, ο κόσμος δεν συντίθεται από προκάτ κανόνες αλλά από ελεύθερες συνθέσεις και αντιθέσεις τού ακαθόριστου που τον συνθέτει. Το ζευγάρι προκύπτει στην "ελεύθερη βοσκή" και όχι στον δοκιμαστικό σωλήνα των βιολόγων, ή π.χ. του κάθε φυλετικού επιλογέα Χίτλερ.... Μέχρι να το ανακαλύψει όμως αυτό ο άνθρωπος των τυφλών ενστίκτων, ή ο ευαγγελιζόμενος κάτι καλύτερο, τιμωρείται για την ποιότητα και το πνεύμα του, με κίνδυνο να γίνει ο περιθωριακός και απορριπτέος.... Περιμένοντας βέβαια αυτός, να ξανάρθει η ημέρα που η λέξη άνθρωπος θα γράφεται με Άλφα κεφαλαίο...

Μια ακόμα προγραμματισμένη άνωθεν προσφορά στοργής έως και αυτοθυσίας είναι προς τα φυντάνια της ζωής, τα παιδιά από τους μεγαλύτερους. Και αυτά μετά δεν αποδίδουν ούτε το ένα δέκατο της στοργής και θυσίας που έλαβαν! Μάλλον ανταποδίδουν με απλοϊκή σκληρότητα και απαξίωση. Κι αυτό γιατί στις ηλικίες αυτές κυριαρχεί η περιφρονητική προς τους πιο ώριμους 12η εντολή: "κάνε πέρα μπάρμπα να περάσω"... Δεν φταίνει όμως αυτοί, παρά μόνο στο ότι δεν υποπτεύονται πως λειτουργούν αναπόδραστα σαν οργάνετα φυσικής διαδοχής και αποπομπής... Δεν μπορούν δε να φιλτράρουν ώριμα τον κουρδιστό ρόλο τους, μήπως και βελτιωθούν κάπως, εκτιμώντας την πάντα ηρωική χρησιμότητα των μεγάλων ...

Ως προς την γυναίκα, είναι κι αυτό ένα τεστ, για να ξεχωρίσει κανείς την αφημένη στις νομοτελειακές τυφλές δυνάμεις συμπαθητική και πρακτικά χρήσιμη απλοϊκή, από την διανοούμενη, της οποίας οι σκέψεις και τα κριτήρια κινούνται διαφορετικά... Που ακολουθούν μια άλλη πιο προχωρημένη αντίληψη. Που ερωτεύονται μεν με τα μάτια αλλά ευτυχώς αυτές και με τα αφτιά. Με ένστικτο αλλά και με μεγαλείο. Σαν την εικοσάχρονη Σαλωμέ που αγαπούσε τον Νίτσε... Γνωρίζω κάποιον που -αν και αλλήθωρος- τον αγαπούσαν συγχρόνως τρεις γυναίκες. Την μια την έλεγαν Λίζα, την άλλη Σιμών και την άλλη...

-...Και αυτόν τον έλεγαν Ζαν Πωλ Σάρτρ, ξέρω, τον διέκοψε η Αγγελίνα, ικανοποιημένη από τις γνώσεις της.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας μεγάλος κρότος σαν να χτυπήθηκε δυνατά η τζαμαρία της εισόδου του καφεeneίου και συγχρόνως δύο πυροβολισμοί. Ένας νεαρός έπεσε στο πάτωμα αιμόφυρτος πάνω στα σπασμένα τζάμια. Σηκώθηκαν όλοι μες' την μεγάλη αίθουσα και πρώτος ο Νικόλας και η Βικτώρια, που έτρεξαν και έσκυψαν πάνω στον τραυματία, Τον σήκωσαν προσεκτικά και αμέσως κατάλαβαν ότι ο νέος άνθρωπος ήταν κιόλας νεκρός. Μία σφαίρα είχε διαπεράσει το κρανίο του και άλλη μία το λαιμό του ενώ το πρόσωπο του αλλά και το πάτωμα ήταν πλημύρα στα αίματα. Δεν είχε πια σφυγμό όπως και δεν θα μπορούσε να έχει, οπότε στη συνέχεια έπρεπε να αναλάβουν οι αρχές και για το νεκροτομείο αλλά και για τον αστυνομικό που πιθανότατα τον είχε πυροβολήσει κατά τα δραματικά γεγονότα που επικρατούσαν έξω μεταξύ των φοιτητών και των αντιεξουσιαστών κατά της αστυνομίας.

... Ο νέος άνθρωπος τελικά είχε χτυπηθεί άσχημα και ο θάνατός του ήταν ακαριαίος. Ο Νικόλας δεν είχε μπει καν στην προσπάθεια με το φιλί της ζωής, μήπως και τον επαναφέρει. Το παιδί ήταν κυριολεκτικά θρύψαλα! Παρακάλεσε τον κόσμο

να αραιώσει και πήγε πίσω από το μπαρ για να βρει ένα τραπέζομάντηλο να σκεπάσει το νεκρό. Η Βικτώρια και η Αγγελίνα αγκάλιασαν το μπράτσο του Νικόλα για να στηριχτούν και για να απομακρυνθούν. Λίγο μετά έφτασε και το ασθενοφόρο και οι άνθρωποί του έβαλαν στο φορείο τον νεκρό για να τον πάνε στο ασθενοφόρο και να λήξει έτσι τραγικά το ξαφνικό αυτό και απερίγραπτο συμβάν. Ένα συμβάν που θα το θυμόντουσαν έντονα οι παρευρισκόμενοι αλλά και που θα αποτελούσε μετέπειτα μέγα και διαρκές θέμα στην δημοσιότητα και σαν πολιτικό γεγονός με τις προεκτάσεις του, σε σχέση και με τις κοινωνικές αναταραχές... Σκληρή και αδικαιολόγητη μερικές φορές η στάση των αστυνομικών και η εκπαίδευση που αυτοί έχουν λάβει. Εκπαίδευση ακραία ίσως, που αντί να ευνοεί, εκθέτει το Σώμα, το σύστημα και τους ανθρώπους του...

- Υπάρχει Θεός τελικά, υπάρχει σπλαχνικός Θεός; ρώτησε με συντριβή σε λίγο που είχαν αρχίσει όλα να ηρεμούν, η Αγγελίνα. Τι πράγματα είναι αυτά που ζούμε; Δηλαδή στα σοβαρά εννοώ, υπάρχει σεβασμός ζωής, ανθρωπιά ισάξια του ανθρώπου. Υπάρχει απάντηση;...

- Δύσκολα θέματα αυτά, είπε ο Νικόλας προσπαθώντας να επαναφέρει το κλίμα τους και να περιορίσει την προσοχή τους απομακρύνοντάς την από το τόσο τραγικό συμβάν εκείνης της βραδιάς...

Υπάρχουν χοντρικά δυο θεωρίες. Μιλάω για των φιλοσόφων και ερευνητών, γιατί οι θεολόγοι και τα ιερατεία είναι μια άλλη κατηγορία όπου πολλοί κινούνται μεταξύ μύθων, γραφικών λόγων και εμμονών... Από τις σοβαρές λοιπόν θεωρίες, η μια λέει ναι και η άλλη λέει όχι. Ο Ουγκώ γράφει ότι αφού υπάρχει Σύμπαν, υπάρχει και Θεός. «Το εγώ του απείρου είναι ο Θεός. Αν το Άπειρο δεν είχε εγώ, το εγώ θα ήταν το σύνορό του. Δεν θα ήταν πια Άπειρο. Αλλά είναι Άπειρο, άρα έχει εγώ. Το εγώ του Απείρου είναι ο Θεός»...

- Πούντος; Είπε η Αγγελίνα...

- Η ερευνητική ψυχολογία τι λέει; Ρώτησε η Βικτώρια.
- Είναι κοντά στον Τζορντάνο Μπρούνο: «Δεν είναι περιεχόμενο του σώματος η ψυχή, αλλά το σώμα είναι απλά ο προσωρινός κάτοικος εκφραστής της» Και αν υπάρχει ψυχή, υπάρχει και ο πατέρας της ο Θεός....

Η Αγγελίνα τα είχε χάσει. Ποτέ της δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι, παρά τις τόσες αφηρημένες νεανικές της ανησυχίες καθώς και τα σεμινάρια μεταφυσικής που παρακολουθούσε, θα έφτανε να παρευρεθεί σε ένα τέτοιο συμβάν αλλά και να έχει ξαφνικά δυο φίλους που να συζητάει μαζί τους επί ενός ανωτέρου επιπέδου, με τόσο απλοποιημένα αυτά τα θέματα τα εκπληκτικά ενδιαφέροντα και σπουδαία. Σκεπτόταν και φοβόταν μήπως ως τώρα τα έχανε όλα αυτά που θα μπορούσε να έχει γευθεί ως σήμερα και τα αναπάντητα ερωτήματα που γεννούσαν...

Ο Νικόλας κοίταζε με θαυμασμό το κορίτσι αυτό. Ήταν ξαναμμένη από την συζήτηση. Τόσο νέα, σε τόσο ανέμελη ηλικία, με άλλα υποτίθεται ενδιαφέροντα, αλλά να φλέγεται κυριολεκτικά για κρυμμένες και δύσκολες αλήθειες..

- Αγγελίνα, εμείς οι μεγάλοι έχουμε μερικές φορές και δύσκολες ερωτήσεις αλλά και δύσκολες απαντήσεις που τις κρατάμε μέσα μας. Οι περισσότεροι ξέρουμε λίγο ως πολύ, τι έχουν πει οι μεγάλοι σοφοί όλων των εποχών καθώς και οι άγιοι πατέρες για την ψυχή, τη ζωή και τον θάνατο. Όμως είναι μία πολυτέλεια να μπορεί μέσα από αυτά ή πέρα από όλα αυτά ο καθένας να έχει και μία δική του φτωχή και ωραία άποψη. Εγώ λοιπόν διακινδυνεύοντας με το να προσπαθήσω να ακουμπήσω τόσο σπουδαία πράγματα, έχω καταλήξει ότι τέσσερις εκδοχές, από τις οποίες ο καθένας μπορεί να κρίνει και να επιλέξει όποια ή όποιες νομίζει ότι του πηγαίνουν καλύτερα.

-Αχ, ναι, τρελαίνομαι για να ακούσω κάτι νέο. Είπε η Αγγελίνα...

-...Πρώτη λοιπόν, ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο από το ό,τι η

ζωή εκάστου έχει έρθει σαν ένα τυχαίο γεγονός και θα φύγει πηγαίνοντας αυτός πάλι προς ένα αιώνιο τίποτα από το οποίο ήρθε. Αυτή ήταν και η αγωνία του Καζαντζάκη, που εκφραζόταν με εκείνο το περίφημο «ποτέ πια...»

Δεύτερη εκδοχή, είναι ότι επικρατεί περισσότερο μετά, μια συνέχεια ύπαρξης του ανθρώπου, αλλά υπό μορφή αόρατης έως και ψηφιακής ζωής-ύπαρξης, διά της οποίας υπάρχει, αντιλαμβάνεται αλλά με βάση και αυτό που είπε ο Κώστας Αναγνωστόπουλος, ότι εκεί τότε ισχύει το «είμαι» και όχι το «εγώ»!

Τρίτη εκδοχή, σαν συνέχεια της προηγούμενης, είναι, ο άνθρωπος μετά το θάνατο να χάνεται τελείως μέχρι μία σύμπτωση, ή κυρίως κάτι από τον χώρο των απογόνων του, θα ξαναφέρει εν ζωή τον κωδικό του, οπότε θα είναι απaráλλακτα ο ίδιος με το ίδιο dna, άρα αυτός σε κάτι σαν συνέχεια ! Το ίδιο εγώ του, ανανεωμένο έρχεται σε ένα προσαρμοσμένο νέο παρόν, μια ύπαρξη νέου κύκλου ζωής, και ούτω καθ' εξής....

Τελευταίο, είναι το ενδεχόμενο, ότι αυτό που θα συμβεί μετά τον θάνατο κάθε ανθρώπου, θα είναι κάτι άγνωστο που κανένας δεν έχει μπορέσει να το βρει ή και να το φανταστεί. Μένει και θα μένει για πολύ καιρό ακόμα μέγα μυστήριο. Άγνωστο, μέχρι να υπάρξουν περισσότερες μελέτες, έρευνες και αποτελέσματα!..

Σχεδόν είχαν ξαναβρεί τον ρυθμό τους και αυτό χάριν του Νικόλα που ήξερε να χειρίζεται παρόμοιες ψυχολογίες.

- Όλα αυτά γενικευμένα -συνέχισε αυτός- είναι κοντά σε ό,τι αναφέρεται στο βιβλίο «Όταν έκλαψε ο Νίτσε»: Λέει λοιπόν σ' αυτό ο Νίτσε, «Ο χρόνος είναι άπειρος, αλλά όλα τα γεγονότα που συμβαίνουν μέσα σ' αυτόν, είναι πεπερασμένα. Οπότε, πάντα τα ίδια γεγονότα θα επαναλαμβάνονται αναγκαστικά, άρα αργά ή γρήγορα, ίσως θα ξαναπροκύψουν όλα, άρα και... εμείς».

-...Ναι, ισχύει αυτό ίσως, αλλά με μια τόσο έντονη γεύση τού αόριστου, τού πολύ γενικευμένα αφηρημένα, αβέβαιου και αβάσιμου, είπε η Βικτώρια και σηκώθηκε πρώτη αρκετά κουρασμένη, περισσότερο ψυχικά από το τόσο έντονο φορτία αυτής της ημέρας που τελείωνε...

Το άλλο βράδι, όλοι πιο ξεκούραστοι από τις βαριές σκέψεις της προηγούμενης, ένιωθαν σαν τα γεγονότα αλλά και οι κουβέντες που έκαναν όλο αυτό τον καιρό, όχι μόνο τους είχαν φέρει πιο κοντά, αλλά και τους έκαναν απαραίτητους τον έναν για τον άλλον. Γιατί ο καθένας τους, σαν κάτι σημαντικό να συνεισέφερε στους άλλους...

-Τι ωραίο να είσαι με δυο μοντέρνες κυρίες σε ένα κοσμικό καφενείο, άρχισε ο Νικόλας για να προκαλέσει θέμα.

- Τι είμαστε λοιπόν, μοντέρνες που το παίζουν κουλτουριάρες, ή κουλτουριάρες που το παίζουν μοντέρνες και μοδάτες, είπε η Αγγελίνα. Κι αλήθεια, τι είναι η μόδα λοιπόν τελικά που τόσο δεσπάζει;

- Μόδα είναι όταν οι άνθρωποι βαρεθούν τον εαυτό τους και επιχειρούν να τον αλλάξουν από έξω αφού από μέσα δεν μπορούν... Θέλουν ανανέωση αυτοί, καθώς και αναβάθμιση του τραπεζικού λογαριασμό τους οι... μόδιστροι και οι συναφείς επαγγελματίες, απάντησε ο Νικόλας και άρχισε να περιεργάζεται εμφανώς το ντύσιμο της Βικτώριας.

Με τα κοντά και τα ξεσκέπαστα, ικανοποιούνται οπτικά οι διψασμένοι περιφερόμενοι άνδρες. Με τα μακριά δε, οι περιφερόμενοι ικανοποιούνται μετά... όταν γυρίσουν σπίτι τους στην συζυγική παστάδα...

- Ναι, αλλά όλα αυτά, επιφανειακά μόνο είναι τέχνασμα των μόδιστρων... Αλλά και αυτού που προγραμματίσει όλα αυτά σαν διεγερτικά για την δημιουργία και συνέχεια της ζωής Νικόλα, είπε η Βικτώρια.

- ...Συμπεριλαμβάνεται βέβαια σ' αυτό και ο απαράδεκτος «μαϊμουδισμός» μας όμως. Είναι άλλο να επιλέξει κάποιος μόνος

του κάτι αλλιώτικο επειδή κουράστηκε και θέλει κάτι διαφορετικό, και άλλο αυτό που γίνεται σήμερα όπου, όταν κάποιος φορέσουν κάτι, μετά στα τυφλά όλοι οι άλλοι ακολουθούν και μιμούνται χωρίς επιλογή ή καλαισθησία προσωπική, αλλά μόνο κόπια χάριν μίμησης...

Όσο για την Δημιουργία και την συνέχειά της, πάνε πολλές χιλιετίες πίσω, τότε που η ζωή ξεκίναγε ως απέραντη ύλη που αγκαλιά με τον χρόνο τον ατελείωτο, πορεύονταν μαζί για την εξέλιξη της ύπαρξης και γενικά της ζωής. Η συνύπαρξη και συνλειτουργία τους αυτή, είναι μία θεότητα και μία Δημιουργία σεβαστή και πελώρια που τραβάει το δρόμο της ως τις μέρες μας. Ξεκίνησε σαν σκέτη ύλη, που σιγά-σιγά άρχισαν να εμφανίζονται κάτι σαν ένα έμβιο είδος με μικροοργανισμούς, έντομα και θαλασσινά. Χλωρίδα και πανίδα δηλαδή. Με αρχή τον μίστερ πτεροδάκτυλο, που όπως μας λέει ο Wells, κάποια στιγμή σαν ψάρι με φτερά έκανε την πρωτιά και πέταξε από τη θάλασσα στη στεριά! Άρχισαν έτσι να παράγονται τα ζώα και τα ζώα της γης. Έτσι ήρθε και η σειρά των μεγάλων ζώων και του πιθήκου! Κατά τον Δαρβίνο, μία κατηγορία αυτών, μετά από ένα εξελικτικό θαύμα ή από μία διαστημική ακτινοβολία, άρχισε την εμφάνισή του ο πιθηκάνθρωπος των σπηλαίων με εξελισσόμενο πνεύμα και δυνατότητες πολύ αυξημένες όμως. Ύψος πνευματικού πολιτισμού του, άρχισε το 5000 π.Χ. με Κινέζους και Αιγύπτιους και με κατακόρυφο τους Έλληνες τού 2500 π.Χ. και μετά! Η εξέλιξη αυτή φρενάρισε λίγο από το 395 μ.Χ. με τον Μεσαίωνα, μέχρι την Αναγέννηση το 1400 που μας έφερε ως τον σημερινό πλούσιο σε πνεύμα με τα θαυμάσια επιστημονικά πνευματικά του κατορθώματα άνθρωπο, με τα οποία σφραγίστηκε σαν μία ξεχωριστή κυρίαρχη μορφή ζωής και δημιουργίας. Αν αφαιρέσουμε τα λάθη και τις αδυναμίες του που συχνά τον καθηλώνουν ή και τον γυρίζουν πίσω, τα υπέρ των πραγματικών του δυνατοτήτων, τού έδωσαν μία ξεχωριστή ταυτότητα, που άλλοι την ονόμασαν ψυχή και άλλοι ως μια μεγάλη και ισχυρή πνευματική συνειδητότητα! Αυτό το κομμάτι του,

μετά την γήινη ολοκλήρωσή του σαν ύπαρξη, πιστεύεται ότι παραμένει ζωντανό και υπαρκτό, είτε αποτελούμενο από μορφή μικρών αόρατων σωματιδίων, όπως πίστευε ο Πλάτων, είτε σε μορφή ψηφιακής ύπαρξης όπως ξαναείπαμε και που θα πουν κάποτε οι σύγχρονοι. Αυτή η μορφή ίσως θα αποτελεί την Αθανασία του και την συνέχεια της αιώνιας ύπαρξής του μετέπειτα σε μία άλλη μορφή και διάσταση, που δεν μπορεί να την ξέρουμε επακριβώς ακόμα....

-...Μα, σε βιβλίο, ή σε ομιλία σας νομίζω, λέτε και για μια πιθανή διαστρική απλή καλλιέργεια της ζωής απ' έξω, από άλλους προηγμένους πολιτισμούς προς τη γη...

- Θυμάσαι καλά και δεν σου ξεφεύγει τίποτα Αγγελίνα. Ναι, «παίζει» και αυτό αλλά έχει ίσως πιο λίγες πιθανότητες, διευκρίνισε ο Νικόλας. Η πιθανότερη εκδοχή είναι νομίζω ό,τι εννοούν και οι ερευνητές και οι μεταφυσικοί, που ενώνονται με όσα πιστεύουν και οι σοφοί από τα παλιά χρόνια περί ύπαρξης και αθανασίας ψυχής.

Ο καθένας μας ας το ψάξει περισσότερο για πιο πολλά συμπεράσματα και ας περιμένει την μεγάλη στιγμή -που τόσο αργιόπου ο άνθρωπος, αντί για ληστείες, εγκλήματα, μόδες, οπλικά συστήματα και πολέμους, θα ασχοληθεί σοβαρά, μόνο με την ευζωία, το μυστήριο του θανάτου και ίσως και την αθανασία!...

Ξαφνικά ήρθε κοντά του και κάτι του είπε ο μπάρμαν. Ο Νικόλας φάνηκε συνοφρυωμένος.

- Συμβαίνει κάτι; Ρώτησε η Βικτώρια.

- Ναι, είπε. Κάτι έκτακτο.. Μετά προσπαθώντας να ξαναβρεί το κοντρόλ της διάθεσής τους συνέχισε: Είστε το ωραιότερο δημιούργημα του κόσμου και γι' αυτό σας λατρεύουμε άνδρες και παιδιά, αλλά και γι' αυτό σας τα σέρνουν κατά καιρούς οι κακοί.... Σας λένε ό,τι θέλουν... Αν πάτε σε σχέσεις, λένε "τι πόρνες είναι αυτές, τι περιφερόμενες ωοθήκες», όπως λέει ο Πιτιγκρίλι. Αν δεν πάτε, τότε λένε, «μα τι μυξοπαρθένες είναι,

τι αναφροδίσιες»... Εγώ σας θεωρώ και σας ονομάζω, «η ωραία και αγγελική κιβωτός"... Ξέρω πολύ καλά τι εννοώ. Έχω μια δική μου άποψη που μοιάζει και με κοσμοθεωρία. Δυστυχώς όμως... τώρα πρέπει να φύγω. Ζητώ συγγνώμη. Αύριο βράδυ εδώ και θα συνεχίσουμε γιατί έχουμε πολλά ακόμα να πούμε.

Οι δυο γυναίκες κοιτάχτηκαν και τα μάτια τους ήταν σαν δυο ωραία μεγάλα ερωτηματικά. Εκεί που πίστευαν ότι τον ξέρουν καλά αυτό τον άνθρωπο, κάπου τον έχαναν. Το κάθε μυστήριο, μεγάλο ή μικρό, έχει όμως και την χάρι του...

Ο Νικόλας σηκώθηκε και πηγαίνοντας στο μπαρ πλήρωσε διακριτικά ενώ η Βικτώρια του έκανε από μακριά απειλητικά νεύματα..

Οι δυο γυναίκες έμειναν μόνες. Η καρέκλα που καθόταν λίγο πριν ο Νικόλας Ρίσκο, τους φαινόταν απελπιστικά άδεια...

- Τί σκέφτεσαι Βικτώρια;

Η Βικτώρια δεν απάντησε και έτσι άρχισαν να μιλάνε για τα πιο προσωπικά τους ενδιαφέροντα.

Η Βικτώρια που είχε ξεκόψει από ένα θυελώδη δεσμό της εδώ και πολύ καιρό και με πολλές συνέπειες για αυτήν, ήταν πλέον μόνη... Η Αγγελίνα είχε ένα φλερτ που πριν καλοσταθεί στα πόδια του, έλειπε μήνες γιατί είχε πάει φαντάρος. Ήταν άνεργη, έτρωγε τις οικονομίες της και σκόπευε να ψάξει για δουλειά.

- Εσένα πώς σου 'ρθε να γίνεις έτσι στα καλά καθούμενα εμβρυολόγος; Έπεσε αναπάντεχα η ερώτηση από την Αγγελίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -6-

Η φιλία του Νικόλα με τον μπάρμαν και ιδιοκτήτη τού καφε-
νείου, είχε αρχίσει να παλιώνει αφού ξεκίνησε λίγο μετά από
την αναγκαστική παραίτησή του από την Ιατρική και την δι-
πλή θλίψη και μοναξιά που ακολούθησαν...

Ήταν το καθημερινό στέκι του, μέχρι να συνέλθει και να βρει
σιγά σιγά τους νέους προσανατολισμούς του που τον έφεραν
τελικά και στις δύο νέες φίλες του, Την Βικτώρια και την Αγ-
γελίνα.

Ο μπάρμαν τού έδειχνε εξαιρετική συμπάθεια, εκτίμηση και
φιλία και ο Νικόλας βέβαια ανταποκρινόταν σ' αυτήν. Ήξερε
όλη την τόσο δύσκολη ιστορία του και αυτό τον έκανε να τον
εκτιμάει ακόμα πιο πολύ και σαν επιστήμονα και σαν άν-
θρωπο.

Κάποτε που οι ταραχές έξω είχαν ενταθεί πολύ, ένας νέος που
ήταν πελάτης τού καφενείου και γνωστός τού μπάρμαν, τραυ-
ματίστηκε και ζήτησε βοήθεια, γιατί αν πήγαινε σε νοσοκομείο
θα τον κατέγραφε η Ασφάλεια και ίσως θα του έκαναν φάκελο!
Ο μπάρμαν τον οδήγησε διακριτικά στο δωμάτιο που κρατούσε
ως πρόχειρο κατάλυμα δίπλα στις κουζίνες και ζητώντας συ-
γνώμη από τον Νικόλα τον παρακάλεσε να κάνει κάτι... Ο Νι-
κόλας επενέβη με ευρηματικότητα και σε δυο ώρες ο νεαρός
έφυγε ασφαλής.

Από τότε άρχισε μια σιωπηρή συμφωνία κρυφής προσφοράς ιατρικής παρέμβασής του και ανθρωπιάς σε απλά θέματα υγείας φοιτητών από επεισόδια και συγκρούσεις με την Αστυνομία οι οποίες είχαν ενταθεί τον τελευταίο καιρό από την επαναστατική φοιτητική νεολαία στην οποία ανήκε και ο γιός του μάρμαν. Έτσι το βοηθητικό εκείνο δωμάτιο εξοπλίστηκε σιγά σιγά και με ένα πρόχειρο φαρμακευτικό υλικό πρώτης βοήθειας για τυχόν έκτακτες ανάγκες διαδηλωτών, αλλά βέβαια όλα αυτά με απόλυτη μυστικότητα! Γιατί ακόμα και η αλληλοβοήθεια, αν προσκρούει σε ενδιαφέροντα και συμφέροντα της εκάστοτε αλύγιστης εξουσίας, τότε ...

Ο Νικόλας Ρίσκο δεν είχε ποτέ κομματικές προτιμήσεις και εντάξεις. Δεν ήταν μαχητής καμιάς πλευράς τόσο, όσο ήταν και αμφισβητίας όλων των κατά καιρούς κρατούντων παντός χρώματος. Ήξερε πλέον πολλά και...πολύ καλά... Υποστήριζε δε, όχι κομματικά ή παραταξιακά, αλλά μόνο ανθρώπινα και ιατρικά, προς κάθε θύμα της όποιας διαμαρτυρίας, ή εξέγερσης. Ήταν υπερασπιστής του δόγματος του Σπινόζα, όπου «Οι δυσσαρεστημένοι, είναι οι πρωτοπόροι της προόδου». Αυτό του αρκούσε και εξηγούσε και δικαιολογούσε απόλυτα την στάση του.

Το δωμάτιο που τον πήγε εσπευσμένα το βράδι εκείνο ο μάρμαν, εκεί όπου πίσω από το μπαρ, είχαν και την δυνατότητα για τυχόν πρόχειρες πρώτες βοήθειες, τη φορά αυτή καθόντουσαν δυο νέοι στους πάγκους.

- Είστε ο γιατρός που θα μας κοιτάξει; Είπε ο ένας...

- Ναι, τι έχετε παιδιά, ποιο είναι το πρόβλημα;

Τότε ο ένας σηκώθηκε, του έδειξε ξαφνικά την αστυνομική του ταυτότητα και είπε.

- Εμείς καλά, δεν ξέρω για εσάς αν είστε καλά, γιατί ήρθαμε για έλεγχο μιας καταγγελίας.

- Καταγγελία;

- Ναι, ότι εδώ ασκείται αδήλωτη παράνομη ιατρική περίθαλψη και θέλαμε να το διαπιστώσουμε... Και βλέπουμε να έχετε γάζες, οινόπνευμα, επιδέσμους με γύψο, πάγκους... Για να τα αναφέρουμε όλα αυτά στους ανωτέρους μας...

Ο Νικόλας δεν ήταν από αυτούς που αιφνιδιάζονται, ή που κομπλάρουν... Καταλάβαινε ότι αυτό ήταν ένας αντιπερισπασμός για να δημιουργήσουν εικόνα αναρχίας εκεί, που θα ελάφρωνε κάπως το έγκλημα που είχε προηγηθεί...

- Μα, ξέρεις τι λες; Γάζες και επιδέσμους και οινόπνευμα έχει και το τελευταίο σπίτι για τυχόν μικροατυχήματα... Πολύ περισσότερο ένα κεντρικό καφενείο πολλών θαμώνων. Είμαι γιατρός, αλλά δεν χρειάζεται να είσαι γιατρός για να επιδέσεις ένα τραύμα, ή να δώσεις βοήθεια σε έναν συνάνθρωπο, αν χρειαστεί και μέχρι να πάει σε νοσοκομείο αν δεν θα είναι και σοβαρό. Νομίζω ότι δεν σας τα είπαν καλά και αστοχήσατε. Αν δεν έχετε κάτι που χρειάζεται βοήθεια, καλύτερα να πηγαίνετε και να πείτε σ' αυτούς που σας έστειλαν ότι στο δικό μας λεξιλόγιο, δεν έχει διαγραφεί ακόμα η λέξη ανθρωπισμός και αλληλοβοήθεια, όπως ίσως στο δικό τους!

Οι δυο αστυνομικοί με πολιτικά, πήγαν προς την πόρτα αμήχανοι και ήταν πράγματι για λύπηση... Ο ένας είπε σαν δικαιολογία

- Εμείς απλά την δουλειά μας έπρεπε να κάνουμε...

-... Δεν φταίτε σε τίποτα εσείς, αλλά οι από πάνω, οι οποίοι που έχουν οδηγήσει τα πράγματα εκεί που έφτασαν σήμερα, είπε ο Νικόλας για να μη δώσει αιχμηρό τέλος στο όλο θέμα και βγήκε μαζί τους στην αίθουσα του καφενείου.

Μετά κατευθύνθηκε στο τραπέζι που τον περίμεναν οι κοπέλες και προσπάθησε να τους φανεί εύθυμος. Στην πραγματικότητα όμως πολύ σκεπτικός. «Ωστε σίγουρα έγινα στόχος από το πάντα ξάγρυπνο σύστημα;»...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -7-

Η αίθουσα του πολιτικού πανεπιστημίου, ήταν σχεδόν γεμάτη. Η μια της πλευρά είχε τα καθίσματα φοιτητών και η άλλη των ελεύθερων επισκεπτών. Το μάθημα που δινόταν σε μορφή διάλεξης βρισκόταν προς το τέλος του. Ο Νικόλας Ρίσκο, που ήταν ένας έξυπνος και έμπειρος ομιλητής, ήξερε να μην κουράζει το ακροατήριό του, να το εξάπτει και να κάνει μεταδοτική την σκέψη του με κινήσεις των χεριών του αλλά και με εμφαντικές παύσεις.

«...Το εγώ του κόσμου μας που είναι ο Θεός, έπλασε τον άνθρωπο, αλλά το... μεγάλο εγώ του ανθρώπου θα φάει τελικά τον κόσμο μας» πρόσθεσε σαν συμπέρασμα των όσων είχε ήδη αναπτύξει.

Μέσα στον κόσμο της αίθουσας και η Βικτώρια μαζί με την Αγγελίνα. Τα μάτια τους άστραφταν πιο πολύ κι από τα φώτα, περισσότερο κι από τα φλας. Ο φίλος τους μιλούσε και εκείνες είχαν ξεκινήσει από τις πρώτες και είχαν πιάσει τις καλύτερες θέσεις. Ένοιωθαν ότι ήταν η ημέρα τους!

Ο Νικόλας ήταν όπως πάντα ψύχραιμος και απλός. Αν έχετε συνδυάσει ποτέ απαλές κινήσεις, ήρεμο λόγο και μάτια που να καίνε, θα είχατε την εικόνα του. Για μια στιγμή τις κοίταξε επίμονα σαν για να πάρει μια νέα φόρα και συνέχισε.

...Το εγώ αυτό, μεγαλώνει όσο μεγαλώνει και η ανοησία του, και έτσι τελικά καταφέρνει μ' αυτό το εγώ που έγινε πια τέρας να καταστρέφει τα πάντα: Το περιβάλλον, να εξοντώνει τους

αδύνατους, να κυριαρχεί στους νόμους και στο Δίκαιο, στο κεφάλαιο, στην ηθική, στις Αλήθειες, στις πολιτικές και έφερε τα πράγματα εκεί που φτάσανε. Σε λίγο θα ψάχνουμε για –φωτισμένους όμως- δικτάτορες ή για μια άλλη δύναμη που θα μας σώσει. Που θα μας λυτρώσει από εμάς τους ίδιους και τις "αξίες" μας! Βλέπει κανείς, ότι μπορούν να διορθωθούν τα πράγματα τώρα πια, με μια ομαλή πορεία; Την λέμε ομαλή πορεία ετούτη που ζούμε; Ακόμα και μια -καλή κυβέρνηση, δεν λέω το αντίθετο- μπορεί πια να βάλει τάξη;

Από τα μέσα τού προηγούμενου αιώνα και μέχρι σήμερα, το μεθοδικά εργαζόμενο κατεστημένο που δημιουργήθηκε από συγκυρίες και συμφέροντα των ισχυρών, φρόντιζε να θεμελιώνει ένα σύστημα εξουσίας και δύναμης για αυτό και τους ανθρώπους του. Παραμέρισε Αξίες, Ιστορία, θυσίες και όνειρα του λαού και της προοδευτικής διανόησης και έφτιαξε το δικό του κράτος εν κράτει με καλά στημένο ένα συμπαγές σκηνικό δήθεν δημοκρατικών δομών, αλλά στην πραγματικότητα εντελώς ολιγαρχικό. Περιβαλλόμενο όλο και περισσότερο, εν μέσω εικοστού πρώτου αιώνα από αυτά που βλέπουμε να επικρατούν.

Το στράτευμα εξαρτιόταν από τα προσεκτικά διαλεγμένα μεγάλα γαλόνια του, οι δικαστικοί από την απονομή θέσεων της κορυφής, η οικονομία από την διαχείρισή του, την εύνοιά του, τους τραπεζίτες του, τις χορηγίες και απαλλαγές του και οι δημόσιοι υπάλληλοί του εξαρτημένοι εφ' όρου ζωής από αυτό. Έτσι συντέθηκε το κράτος μας σαν μια ουρά ενός τέρατος, σαν να απλώθηκε ένα απέραντο δίχτυ στο οποίο με τον ένα ή άλλο τρόπο όλοι ήταν πιασμένοι...

Όσοι δείχνουν τάσεις φυγής από το δίχτυ, σταμπάρονται ως «Μιάσματα», «Αναρχικοί», «Περιθωριακοί», «Γραφικοί», «Εχθροί της πατρίδας», ανίκανοι για τις ευκαιριακές θέσεις που ήταν βέβαια μόνο για τους εκλεκτούς κάποιων... Διώκονται με το παραμικρό, και εξαφανίζοντάς τους στο περιθώριο, κάνουν

πολύ πιο δύσκολη όλη την ζωή τους... Το κατεστημένο, ασφαλές έτσι και ανεμπόδιστο, τους αποπροσανατόλιζε, αδικούσε και προκαλούσε...

Μια απόπειρα διακοπής αυτής της πορείας θα ήταν να αμφισβητήσει έως και απορρίψει ο λαός όλες τις πολιτικές που άρχιζε να βλέπει πόσο δύσκολη του έκαναν την ζωή διαχρονικά.. Ήταν θέμα πρόνοιας λοιπόν για το κατεστημένο να παράγει την μη αφύπνιση αυτή, βρίσκοντας κάτι... Το λουκούμι που δίνουν στις αρκούδες για να συνεχίσουν το νούμερό τους ευχαριστημένες, στο περιφερόμενο τσίρκο ποικιλιών με τα πολλά τους πλέον ΜΜΕ!

Οι βασικές συχνότητες αυτής της «καινοτομίας» δεν δόθηκαν βέβαια όπως θα αξιούσε κανείς, στην διανόηση, σε κοινωνιολόγους, εκπαιδευτικούς, σε διακεκριμένες για την ποιότητα και την καταλληλότητα ομάδες πολιτών, αλλά σε ακαλλιέργητους και διεφθαρμένους συστημικούς τού κεφαλαίου, γνωστούς αμαρτωλούς της πλουτοκρατίας!

Ήταν μια μοναδική ευκαιρία για έναν λαό να εξυψωθεί καλυτερεύσει, φωτιστεί, να προχωρήσει, να αναβαθμιστεί πνευματικά, ηθικά και πολιτικά. Και αυτή η ευκαιρία θυσιάστηκε και πάλι στον βωμό των συμφερόντων τής ολιγαρχίας, για να μπορέσει έτσι να συνεχίσει με την διατήρηση τού σκοταδισμού, τής οπισθοδρόμησης και της αποχαύνωσης τού λαού, για την διασφάλιση στο διηνεκές των προνομίων της...

- «Κύριε Ρίσκο, συμφωνούμε σε πολλά αλλά... το σημερινό μάθημα, δεν είναι μάθημα καθαρά ψυχολογίας;» Ρώτησε κάποιος από την αίθουσα, που προφανώς ήταν από την νεολαία του κυβερνητικού κόμματος.

- Αν δεν έγινε αντιληπτό ακόμα, ότι τόση ώρα μιλάμε για την ψυχολογία του σημερινού ανθρώπου και για την ψυχολογία του πλήθους που συσσωρεύει αρνητικά στρεβλές τις ιδιότητές του μέσα στο ίδιο του το κοινωνικό γίγνεσθαι, τότε εγώ δεν θα είμαι ένας καλός ομιλητής δάσκαλος... Αλλά δεν πειράζει,

γατί ακόμα και αν έτσι τελικά χαρακτηριστεί κάποιος από εσάς ως απρόσεκτος, σημαίνει και πάλι κακός δάσκαλος, απάντησε ο καθηγητής και όλοι γέλασαν. Πιο πολύ γέλασαν η Βικτώρια και η Αγγελίνα. Ο Νικόλας το πρόσεξε και, διατηρώντας την φυσική ανθρώπινη αδυναμία, κατέβηκε αρκετά ικανοποιημένος από την έδρα. Πολλοί φοιτητές σχημάτισαν ένα κύκλο γύρω του και άρχισαν να τον βομβαρδίζουν με ερωτήσεις: «Δηλαδή μια επανάσταση παράγεται και μόνη της νομοτελειακά και κατά ιστορικά διαστήματα»; Ρώτησε ένας. Και ένας άλλος, «Ο επαναστάτης παράγεται από κοινωνικές ή πολιτικές συγκυρίες δυσανεξίας ή γεννιέται επαναστάτης»; «Ο Λένιν θα έκανε επανάσταση σήμερα επί Δημοκρατίας στην πατρίδα του;»

Ο Νικόλας Ρίσκο δεν άντεξε στον πειρασμό αυτό: «Προ πάντων σήμερα, ασφαλώς και θα έκανε» είπε και πρόσθεσε:

-...Η απάντησή μου σε όλους, θα λέω πάντα ότι είναι αυτό που είπε ο Σπινόζα, ότι: «Οι δυσανεστημένοι είναι οι πρωτοπόροι της προόδου», πάντα και με όποιο τρόπο κι αν εκφράσουν την δυσανεξία τους αυτή. Οι ανώριμες πολιτισμένες καταναλωτικές κοινωνίες μας δεν το ξέρουν αυτό και έχουν πάρει τον πιο ανηφορικό... κατήφορο! Οι εκάστοτε διαχειριζόμενοι την εξουσία, απλά βουλώνουν τρύπες, διασκεδάζουν λαϊκές εντάσεις με διάφορα τεχνάσματα ύπνωσης ή μιθριδατισμού προς εκτόνωσή τους, αλλά κάποτε αυτό το σάπιο βαρέλι ίσως εκρήγνυται... Ειρηνικά ή όχι! Καλύτερα βέβαια ειρηνικά με την εύστοχη αμφισβήτηση και τον επίμονο αντίλογο...

Την στιγμή εκείνη τα κορίτσια τον έφτασαν σπάζοντας τον κλοιό και τον έπιασαν από την μια μεριά και από την άλλη για να τον απαγάγουν. Βγήκαν έξω. Ήταν μια θαυμάσια χειμωνιάτικη ημέρα.

Σταμάτησαν για λίγο.

- Που πάμε; ρώτησε ο Νικόλας για να τους δώσει ευγενικά την πρωτοβουλία...

- Μα που αλλού, στο... «πανεπιστήμιο», είπε η Βικτώρια.

Λίγο αργότερα τρώγανε όλοι μαζί στο new Notte.

- Τι μίνι είναι αυτό σήμερα Βικτώρια; Είπε η Αγγελίνα για να την πειράξει. Αλλά με τέτοια πόδια γιατί όχι, πρόσθεσε και την αγκάλιασε...

Ο Νικόλας κοίταζε διακριτικά αλλού και η Βικτώρια απάντησε πλάγια.

- Το πραγματικά τολμηρό σήμερα, είναι το να γυμνώσει κανείς την ψυχή του, αλλά αυτήν ποιος θα την κοίταγε; συμπλήρωσε αόριστα. Δεν είναι μόδα...

Ο Νικόλας γύρισε προς το μέρος της και την κοίταζε τρυφερά στα μάτια, αλλά δεν είπε τίποτα.

Τι συνέβαινε με αυτούς τους τρεις ανθρώπους που τόσο θερμά και εγκάρδια ένωναν εδώ και ένα μήνα τις διαφορές ή συμπτώσεις τους; Τι κοινά σημεία είχαν και τι μυστικά τής ψυχής τους θα μοιράζονταν;

Ο Νικόλας Ρίσκο, ένας άντρας που με το αθλητικό του περπάτημα και την λεπτή κορμοστασιά του, έμοιαζε πολύ πιο νέος, είχε τελειώσει το Πανεπιστήμιο νωρίς και αμέσως υπηρέτησε στην Αεροπορία όπου πήρε πολλές προαγωγές στα πέντε χρόνια που τον χρειάστηκαν οι ένοπλες δυνάμεις. Του είχαν γίνει πολλές προτάσεις να μείνει ως στρατιωτικός γιατρός μόνιμος, αλλά δεν δέχτηκε. Πήρε ειδικότητα χειρουργού στα τριάντα. Πριν λίγα χρόνια ερωτεύτηκε την Μανταλένα, μια αξιόλογη πιανίστα με την οποία είχαν στερεώσει μια σοβαρή σχέση. Σύχναζαν με μια μεγάλη παρέα σε ένα στέκι παραδίπλα, το οποίο όμως κάποια στιγμή έκλεισε.

Μια παράφορη νύχτα στο σπίτι του Νικόλα, η Μανταλένα παρουσίασε αιφνίδια μια τοπική αιμορραγία που ο Νικόλας πί-

στεψε ότι ήταν η γνωστή επερχόμενη τακτικής φύσεως αιμορραγία, και την αντιμετώπισε με λίγο αιμοστατικό και μπόλικο βαμβάκι. Ήταν κάτι απλά γυναικολογικό που μπορεί να συμβεί στην κάθε γυναίκα μακριά του ή κοντά του οποτεδήποτε.

Δεν ήταν όμως δυστυχώς έτσι. Κοιμήθηκαν κουρασμένοι και ήσυχοι. Την άλλη μέρα το πρωί όμως, σχεδόν όλο το αίμα της κοπέλας είχε πάει στο στρώμα! Μόλις που ζούσε. Την μετέφερε επειγόντως στο νοσοκομείο όπου διαπιστώθηκε ότι είχε πάθει ανοξαιμία και ο εγκέφαλός της υπολειτουργούσε... Την παρέλαβε εспеυσμένως και πριν την επίσημη γνωμάτευση, ο πατέρας της, ένας μυστηριώδης και ολιγομίλητος άνθρωπος. Χωρίς να συνεχισθούν καν οι εξετάσεις, την πήρε και χάθηκαν... Κάποιοι μετά είπαν ότι πήγαν επειγόντως στην Ελβετία ή Γερμανία ή πως πέθανε και έκτοτε χάθηκε κάθε ίχνος της. Άφησαν όμως πίσω τους τα σούσουρα και τα αναπάντητα ερωτήματα για τον Νικόλα... Να φτάσει μια νέα γυναίκα σ' αυτή την κατάσταση δίπλα σε έναν γιατρό χειρουργό, δεν ήταν το καλύτερο γι' αυτόν. Ακόμα χειρότερο όμως ήταν οι τύψεις που είχε ο ίδιος. Πεταγόταν ξαφνικά από τον ύπνο του και δεν μπορούσε ως το πρωί να ξανακοιμηθεί. Δεν μπορούσε να συγχωρήσει τον εαυτό του... Έπρεπε να πιεί για να ηρεμήσει... Το πως θα τον έβλεπαν στο εξής οι ασθενείς του, οι συνάδελφοί του αλλά και πώς θα 'βλεπε ο ίδιος τον εαυτό του σαν γιατρό, ήταν ένα θέμα...

Έτσι ακέραιος που ήταν, σε μια εβδομάδα αποφάσισε να πάει να καταθέσει την άδειά του! Κράτησε όμως την άλλη ειδικότητα που είχε και τύπωσε μελαγχολικά αλλά με αποφασιστικότητα τις νέες κάρτες του και την πινακίδα στην πόρτα τού γραφείου του:: Νικόλας Ρίσκο, Δόκτωρ ψυχολογίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -8-

Το γραφείο που δεχόταν ο Νικόλας Ρίσκο αυτούς που ήθελαν ψυχολογική προσέγγιση ή υποστήριξη, βρισκόταν κάμποσα τετράγωνα πιο πέρα από το στέκι τους. Μερικές φορές πήγαινε εκεί με τα πόδια, είτε γιατί ήθελε να συλλογιστεί κάτι, οπότε περπατούσε απορροφημένος στις σκέψεις του χωρίς να προσέχει τι γινόταν γύρω του, ή όταν ήθελε απλά να ακουμπάει και να κοιτάει τη ζωή σε πρώτο πλάνο, οπότε δεν σκεφτόταν τίποτα, αλλά απλά κοίταζε...

Γραμματέα δεν είχε για τα τρία απογεύματα που δεχόταν, γιατί η προηγούμενη είχε παντρευτεί και γιατί η επόμενη δεν είχε βρεθεί ακόμα.

Ωστόσο οι συχνές παρουσίες του στην τηλεόραση, οι ασυνήθιστες θέσεις του για τον άνθρωπο, την εποχή και τις αιτίες που δεν άφηναν αυτό τον κόσμο να είναι ευτυχισμένος, τον έκαναν συμπαθή. Οι πινακίδες στην πολυκατοικία, ανακοίνωναν με ευανάγνωστα γράμματα ότι μπορούσαν να του χτυπήσουν το κουδούνι 4 με 8 τα απογεύματα τριών συγκεκριμένων ημερών την εβδομάδα, που δεχόταν πάντα, με, ή χωρίς ραντεβού. Η απουσία βοηθού ήτανε λίγο αισθητή στον χώρο και αλίμονο σ' αυτήν που θα προσλάμβανε κάποια στιγμή, γιατί θα είχε πολλά χαρτιά και σκόρπιες σημειώσεις να επεξεργαστεί. Προσωρινά την κατάσταση μισοβόλεψε η καθαρίστρια που ερχόταν

μια φορά την εβδομάδα, μια ζουμερή Μολδαβή, κατάλληλη για όλες τις δουλειές... Ακόμα και για την καθαριότητα και για κάποια τάξη εκεί.

Το απόγευμα εκείνο δεν είχε παρά ένα μόνο ραντεβού αργούτσικα και ήταν αρκετά χαλαρός, όταν πολύ νωρίς χτύπησε το κουδούνι του. Σηκώθηκε και πήγε περίεργος να ανοίξει, αντί να πατήσει το ανάλογο κουμπί από το πλούσιο πληκτρολόγιο που ήταν εγκατεστημένο δεξιά στο γραφείο του.

Μπροστά του εμφανίστηκε η Βικτώρια!

- Βικτώρια!.. Είσαι ειδική στις ευχάριστες εκπλήξεις, είπε και δείχνοντας να μην ξαφνιάζεται, την πλησίασε για να την φιλήσει. Εκείνη έδειχνε λίγο τρακαρισμένη αλλά και λίγο διαφορετική. Έκανε πως δεν είδε την διάθεσή του να την πλησιάσει και προσπάθησε να βγάλει το παλτό της. Πριν την βοηθήσει, τού το έδωσε εκείνη να το κρεμάσει και κάθισε σε μια πολυθρόνα. Ο Νικόλας μαζεύτηκε λίγο αλλά συνηθισμένος πάντα στις παραξενιές επισκεπτών, προσπάθησε να το ξεπεράσει ασχολιάστα. Πριν πει οτιδήποτε, τον πρόλαβε αιφνιδιάζοντάς τον και πάλι εκείνη.

-..Νικόλα, σήμερα για εδώ μέσα δεν είμαι απλά η φίλη... Προσπαθώ...

- Για μένα είσαι η φίλη μου, μού το χάρισες εσύ αυτό το δώρο όσο είμαστε μαζί και που έχουμε πει τόσα... Από εκεί και πέρα, είσαι...

- ...Γιατί σήμερα αποφάσισα να έρθω εδώ σαν... Επειδή κανονικά, μόνο τους επισκέπτες σου εδώ μπορείς να... βλέπεις πιο αντικειμενικά. Ο Νικόλας κατάλαβε. Εδώ και καιρό τώρα, αντιλαμβανόταν ότι κάτι πολύ βαρύ κρυβόταν επιμελώς από την Βικτώρια και ότι ωρίμαζε όλο και περισσότερο όπως έβλεπε κατά την σχέση του μαζί της, ώστε γρήγορα θα ερχόταν η στιγμή κάτι

να βγει... Της άλλαξε θέση, την έβαλε να καθίσει σε μια άλλη πιο αναπαυτική πολυθρόνα ακριβώς απέναντί του και μετά πέρασε από την μέσα μεριά του γραφείου του, αφήνοντάς την λίγο να προσαρμοστεί στο νέο για εκείνη περιβάλλον.

Η Βικτώρια κάθισε αναπαυτικά στην πολυθρόνα και άρχισε να περιεργάζεται τον χώρο.

Υπερσύγχρονο γραφείο, με έναν τεράστιο κλασικό πίνακα να καλύπτει έναν από τους πέντε τοίχους τού ευρύχωρου και παράξενου δωματίου, ένα επιβλητικό γραφείο σε μεσαίο χρωματισμό με πολλά πληκτρολόγια επάνω και πίσω του στον τοίχο μια τεράστια αφίσα αφηρημένης τέχνης μάλλον Πικάσσο ή Κλέε. Μπρος την μπαλκονόπορτα που έβλεπε στον... καταπράσινο κήπο που είχε εγκαταστήσει στο ρετιρέ, ένα κινητό μπαρ ρομπότ που όπως είδε σε λίγο κατάπληκτη, το κινούσε με εντολές από κουμπιά.

Το κάλεσε κοντά του και πάτησε την ένδειξη "μπράντνυ". Το ανάλογο στόμιο άνοιξε και έκλεισε αυτομάτως γεμίζοντας το ποτήρι που ήταν ακριβώς από κάτω. Το πήρε και μετά κατήυθνε το μπαρ προς την Βικτώρια η οποία συνέχισε να το παρακολουθεί...

-Λικέρ, πορτοκάλι, ή μόνο σόδα; Την ρώτησε ευγενικά.

- Σαν το δικό σου, είπε η Βικτώρια και ο Νικόλας πάτησε πάλι το ίδιο πλήκτρο.

Όλο το περιβάλλον ήταν επιβλητικό και καμία σχέση δεν είχε με τα δημόσια ινστιτούτα στα οποία εργαζόταν εκείνη. Ήπιε λίγο από το ποτό της, χαλάρωσε περισσότερο και προσπάθησε να μείνει απαθής. Το ίδιο ήθελε και ο Νικόλας και γ' αυτό την άφησε λίγο ακόμα, κοιτάζοντας το ποτήρι του. Ξαφνικά της μίλησε.

- Κάποτε ήξερα ότι θα γινόταν.. Και αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ βέβαια να συμβεί στο στέκι μας.... Σε γνωρίζω και θέλω να σε καταλάβω και να σε γνωρίσω περισσότερο. Αν το αξίζω,

είναι η στιγμή που θα μπορούσα να μπω μέσα σου. Δεν ήρθε πρόωρα αυτό γιατί πρέπει να βγουν κάποια πράγματα έξω πια πριν να είναι αργά... Μιλάμε για το αν θέλεις ψυχανάλυση με ύπνωση.

Η Βικτώρια σκίρτησε αλλά δεν αντέδρασε..

- Νικόλα μου, είχα μια άσχημη βραδιά πάλι εχθές. Δεν ξέρεις τίποτα. Σε γνωρίζω πάνω από μήνα και είναι σαν να σε ξέρω χρόνια. Κάτι σημαίνει αυτό... Θέλω να κοιτάξεις μέσα μου γιατί πολλές φορές φοβάμαι ότι έρχομαι στα όρια...

- Ηρέμισε τώρα. Είμαστε οι δυό μας και θα τα δούμε όλα μαζί, τής είπε με ένα καθησυχαστικό χαμόγελο. Μετά, πάτησε ένα πλήκτρο και τότε άρχισε να ακούγεται μια απαλή μουσική. Σε λίγο, με ένα ακόμα πάτημα πλήκτρου, ένα μαύρο κοίλο κάδρο κινήθηκε κυκλικά από την πλάτη της πολυθρόνας της και σταμάτησε μπροστά στο πρόσωπό της σε απόσταση δέκα μόλις εκατοστών από αυτήν, κόβοντας τελείως την οπτική επαφή τους. Αμέσως μετά η πολυθρόνα άρχισε να δονείται απαλά.

- Χαλάρωσε, τής είπε, σε λίγο θα έχεις αποκοιμηθεί. Οι σύγχρονοι ψυχολόγοι δεν κοιμίζουν σε ντιβάνια στυλ Γιέλομ, με τεχνητές χειρονομίες, μαγκανίες και φλογερές ματιές... Ηρέμησε τώρα. Θα καταλάβω πότε θα είσαι έτοιμη, από την αναπνοή σου...

Η Βικτώρια δεν απάντησε, είχε αφεθεί τελείως. Ο Νικόλας περίμενε λίγο ακόμα, πριν ξεκινήσει την γνώριμη γι' αυτόν διαδικασία. Άραγε τι θα άκουγε από την νέα φίλη του; Ήταν έτοιμος για το κάθε τι, ή αυτό θα επηρέαζε τα αισθήματά του; Και ποια ήταν τα αισθήματά του αυτά; Τα ήξερε; Ήταν μόνο μια φίλη όπως και άλλες; Ήταν κάτι το ιδιαίτερο; Κι αν κάτι χάλαγε ή άλλαζε μετά από τα όσα θα έβγαιναν από το υποσυνείδητό της; Όμως η δουλειά του ήταν αυτή. Δηλαδή το πρώτιστο καθήκον του απέναντί της και αυτό υπερτερούσε έναντι οποιουδήποτε άλλου υπολογισμού. Άλλωστε αυτή η ψυχανάλυση θα μπορούσε να τον φέρει πιο κοντά της, πολύ περισσό-

τερο αν ένοιωθε ότι τον χρειαζόταν. Θα καταλάβαινε ίσως καλύτερα πώς... να την αγκαλιάσει και να την βοηθήσει όσο μπορούσε περισσότερο... Το χρωστούσε αυτό στην Βικτώρια, και στον εαυτό του, αλλά και σε κάποια άλλη ψυχή...

Ωστόσο αισθανόταν λίγο σφιγμένος, πράγμα που δεν ήταν ό,τι το καλύτερο, και για αυτό πριν ξεκινήσει πήρε μια βαθιά αναπνοή...

- «Είσαι ένα μικρό χαρούμενο παιδάκι στο πατρικό σου σπίτι. Θυμάσαι κάτι έντονα;» Αρχισε ο Νικόλας.

- Όχι. Ναι... Ένα παιδί είχε κλέψει ένα στυλό στα νήπια. Κάποιος από όλους νομίζει ίσως ότι το έκλεψα εγώ...

- Κάτι άλλο;

- Μια φορά παίζοντας στον κήπο, ρούφηξα από μια μικρή σωλήνα και εισέπνευσα χόμα και παραλίγο να πνιγώ...

- Πάμε στα σχολικά χρόνια. Έγινε κάτι;

- Όταν ήμουν στην πρώτη Γυμνασίου κάποιος μακροσυγγενής με χάιδευε... Ντρεπόμουνα αφόρητα. Κάποια στιγμή ένοιωσα στα πόδια μου κάποια υγρά και αηδίασα. Είχα αρχίσει να ακούω για έρωτα και για σεξ και σχημάτισα αμέσως μια τελείως αρνητική ιδέα, αντίθετη από όσα καλά και ωραία άκουγα να λένε πολλοί... Έτσι άργησα πολύ να ερωτευτώ στα σοβαρά. Στο πανεπιστήμιο συνδέθηκα με κάποιον και καθώς ήμουν διψασμένη και περίεργη, του τα έδωσα αμέσως όλα. Αυτός αντί να χαρεί, μού είπε σε λίγο καιρό ότι είμαι εύκολη και σιγά σιγά απομακρύνθηκε. Έμεινα πάλι μόνη, μέχρι που γνώρισα κάποιον άλλο που μού φάνηκε σωστός και αρρενωπός. Ήταν και στο πτυχίο και κάναμε όνειρα για μια ιατρική συνύπαρξη. Όταν τελείωσε πια αυτός και εγώ πλησίαζα στο πτυχίο, έμεινα ξαφνικά έγκυος....

Εδώ η Βικτώρια σταμάτησε δείχνοντας κουρασμένη. Η φωνή της είχε βαρύνει και ο τόνος χαμήλωσε σαν αναστεναγμός..

- Και μετά;

-... Θα μπορούσαμε να παντρευτούμε, αλλά αυτός το ανέβαλλε και σχεδόν στον πέμπτο μήνα, αρνήθηκε το κάθε τι, πήρε το

πτυχίο του και εξαφανίστηκε. Το παιδί μέσα μου είχε μεγαλώσει αλλά δεν ήταν δυνατόν και να το κρατήσω αν και το ήθελα τόσο... Το είχα παλέψει αφάνταστα. Είχα αρχίσει να το αγαπάω. Ένοιωθα τους χτύπους του και η καρδιά μου ήταν ενωμένη με την καρδιά του. Αλλά όλα μου έλεγαν ότι δεν μπορούσε να γίνει αυτό που ήθελα. Οι ηλίθιες Κοινωνικές αντιλήψεις, το οικονομικό, ή έλλειψη κάθε μέσου από τα τόσα που χρειάζεται μια οικογένεια, οι γονείς μου... Τελικά βρήκα έναν γιατρό να με αναλάβει. Μου είπε ότι θα ήταν εύκολο με τα σημερινά μέσα και τον πίστεψα. Την κανονισμένη ημέρα και ώρα πήγα στο ιατρείο του όπου ήταν ο ίδιος και ένας αναισθησιολόγος ο οποίος μου έκανε την ένεση. Μετά... Μετά... Τι βλέπω! Τι είναι αυτό Θεέ μου... Μετά... Νικόλα είσαι εδώ; Φώναξε δυνατά και ξύπνησε ξεσπώντας σε ένα δυνατό κλάμα.. Ο Νικόλας Ρίσκο πάτησε γρήγορα το κουμπί που θα απομάκρυνε το μαύρο κοίλο χώρισμα από μπροστά της και όρμησε κοντά της.

- Βικτώρια μικρή μου, είμαι εδώ κοντά σου. Ούτε στιγμή δεν έλειψα, είπε και την αγκάλιασε τρυφερά.

Εκείνη χώθηκε στο στήθος του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -9-

Δεν την άφησε από την αγκαλιά του, παρά μόνο όταν σταμάτησε να κλαίει και κρατώντας την από το χέρι την πήγε στο διπλανό δωμάτιο που υπήρχε ένας καναπές. Την ξάπλωσε και έβαλε το κεφάλι της στα πόδια του για προσκέφαλο, έτσι που είχε καθίσει κοντά της.

Της χαϊδεψε τα μαλλιά.

- Θέλεις να μην μιλήσεις άλλο και τα υπόλοιπα να τα μαντέψω μόνος μου; Κάποια άλλη φορά θα σου πω εγώ την συνέχεια. Όταν θάμαι έτοιμος. Όταν θάμαστε έτοιμοι. Θα μιλήσουμε και θα απλοποιήσουμε το πρόβλημα..

- Όχι Νικόλα. Το αντίθετο θέλω. Θέλω να ξεχάσω... Αναλογίζεσαι τι είδα και τι έζησα; Πέντε χρόνια σχεδόν δεν ζω, ακριβώς γιατί θυμάμαι. Θέλω να σταματήσω να τιμωρώ τον εαυτό μου. Θέλω να βγω από αυτό. Να ζήσω... Θα ζητούσα να με βοηθήσεις αλλά ακόμα και που υπάρχουν κοντά μου, με βοηθάς. Θέλω κάποια στιγμή και με κάποιο τρόπο να δραπετεύσω από όλα αυτά, κάτι που ως τώρα δεν το κατόρθωσα... Δεν είναι καθόλου εύκολο... Συνδέεται πολύ σκληρά με την ζωή, την τραγικότητα και τον θάνατο.

Ο Νικόλας μεθόδευσε αμέσως άλλη αντιμετώπιση.

-...Πάω να σου φέρω το γάλα σου που θα σε ηρεμήσει και μετά θα σου πω μια όμορφη ιστορία που θα σου αρέσει πολύ. Δεν θα προλάβουμε να βγούμε απόψε. Πρώτα όμως μια σύντομη

επίσκεψη που περιμένω να έρθει από στιγμή σε στιγμή. Σε δέκα λεπτά θα είμαι πάλι κοντά σου.

Σηκώθηκε, βγήκε και έκλεισε απαλά την πόρτα πίσω του. Όταν γύρισε κοντά της, η Βικτώρια είχε αποκοιμηθεί, μετά την τόση ένταση που είχε ζήσει. Την πήρε αγκαλιά και την πήγε στο κρεβάτι του. Την σκέπασε και την άφησε....

Το άλλο απόγευμα η Αγγελίνα μόλις είδε την Βικτώρια να έρχεται στο new notte, την πείραζε χαριεντιζόμενη:

- Όταν λείπει από την παρέα ένας, μπορεί και να του συνέβη και κάτι κακό. Όταν λείπουν δυο, μπορεί και να τους συνέβη κάτι... καλό, τής είπε για να την πειράξει. Ωστόσο ο τρόπος που την κοιτούσε ήταν σαν να ήθελε να διαβάσει κάτι από τα μάτια της. Η Βικτώρια έδειξε κάποια αμηχανία αντιλαμβανόμενη τον υπαινιγμό τον οποίο ασφαλώς και δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει με ειλικρίνεια, περιγράφοντας τι ακριβώς είχε συμβεί στο γραφείο του Νικόλα... Η Αγγελίνα κατάλαβε την αμηχανία της και της έπιασε τρυφερά το χέρι.

- Εγώ προσπαθώ να σε πειράζω για να γελάσουμε και εσύ με παίρνεις στα σοβαρά νομίζω. Ό,τι κι αν συμβαίνει θα είμαστε μαζί, εγώ αυτό θέλω. Υποσχέσου το αυτό και εσύ τώρα.

- Δεν θα είμαστε ποτέ χώρια Αγγελίνα, ποτέ και κάποτε θα μάθεις και θα καταλάβεις περισσότερα γι' αυτό. Κάποτε. ...Πάντως σίγουρα όχι τώρα, συμπλήρωσε βλέποντας τον Νικόλα να μπαίνει κάπως καθυστερημένος στο καφενείο.

Η Αγγελίνα τού έκανε νοήματα με τα χέρια για να δει που κάθονται. Εκείνος ανταπέδωσε αμέσως τον χαιρετισμό αλλά πέρασε πρώτα από το μπαρ για να παραγγείλει στον σερβιτόρο ίσως, αλλά και για να ακούσει κάτι που του είπε ψιθυριστά ο μπάρμαν. Μετά ήρθε στο τραπέζι τους και η Αγγελίνα όρμησε και τον φίλησε πρώτη. Η Βικτώρια έδειχνε λίγο χαμένη...

Τι να είχε πει άραγε στην ώρα της ύπνωσης και πόσα πλέον γνώριζε ο Νικόλας Ρίσκο; Και τι γνώμη να σχημάτιζε για αυτήν, όχι μόνο για τον διαταραγμένο ψυχικό της κόσμο και τα

γεγονότα που είχαν σημαδέψει τη ζωή της, αλλά και γιατί μετά, αντί να γυρίσει σπίτι της, αφέθηκε -δικαιολογημένα έστω- μια ολόκληρη νύχτα μαζί του;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -10-

Η Βικτώρια ήταν μια νέα γυναίκα, με εξαιρετικά θηλυκά προσόντα και η γενική εμφάνιση και συμπεριφορά της δεν έδειχνε σε τίποτα ότι καταγόταν από μια μεσαία επαρχιακή οικογένεια, την οποία αναγκάστηκε -όπως τα περισσότερα κορίτσια της επαρχίας- να αφήσει όταν ήρθε να σπουδάσει. Μπήκε με την πρώτη στην ιατρική, δεν απουσίαζε ποτέ από τα μαθήματα και τα εργαστήρια και παρ' ότι υπεραπασχολημένη, βρήκε το χρόνο και να ερωτευτεί... Οι νεανικοί έρωτες, παρά τους μύθους είναι απλά η πλατφόρμα από την οποία θα εκτιναχθεί κάποιος σ' αυτό που λέγεται μετά κανονική ερωτική ζωή και πανδαισία. Είναι δηλαδή ο πρώτος αεροδιάδρομος για τα μεγάλα αεροδρόμια της ζωής και των ερωτικών ταξιδιών που θα ακολουθήσουν....

Η πρώτη εκείνη σχέση δεν της άφησε λοιπόν τίποτα άλλο παρά ένα είδος σχεδόν νηπιακής γεύσης, μέχρι την δεύτερη σχέση της που ήταν μια σχέση με πολύ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Όχι μόνο γιατί αυτή συνδέθηκε πλέον και με το ολοκληρωτικό σεξ, όσο γιατί την έφερε βαθιά στα πολιτικά και επαναστατικά ρεύματα που κυριολεκτικά συνεπαίρνουν πάντα σε κάποια φάση, ένα μέρος της νεολαίας.

Ως γνωστόν, ο φοιτητόκοσμος εμφορείται την περίοδο εκείνης της ηλικίας από την ιδέα ότι θα σώσει τον κόσμο. Στο τέλος ούτε τον εαυτό του δεν καταφέρνει να σώσει, αφού είναι γνωστό και αποδεδειγμένο ότι όλοι οι επαναστάτες εικοσάρηδες,

είναι αυτοί που στα τριάντα πιάνουν τις καλύτερες θέσεις υπαλλήλου ή γιάπη που το κατεστημένο τούς έχει ετοιμάσει για να τους εξοντώσει ιδεαλιστικά και να τους κάνει σκληρούς μαχητές του και μοντέλο προς μίμηση από τους "επαναστάτες" τύπου Μπαντίτ... Άλλωστε και οι νέοι αυτοί, δεν φταίνε καθ' ολοκληρίαν, αφού στην πορεία αντιλαμβάνονται ότι υπάρχουν έτοιμες μόνο τρεις εκδοχές: Να μείνουν στο περιθώριο μόνιμα τιμωρημένοι, να τους έρθει καμιά καμπάνα από τις γνωστές, ή καμιά σφαίρα σε διαδήλωση, ή τέλος να υπηρετήσουν το κατεστημένο. Και συνήθως διαλέγουν την τρίτη εκδοχή, που ναι μεν δεν τους πολυαρέσει στην αρχή, αλλά οι άλλες δυο είναι αδιέξοδες και σκληρότερες ενώ οι γλυκασμοί της ζωής....

Η Βικτώρια λοιπόν είχε πάρει την ανάλογη δόση στα δεκαεννιά της από τους διάφορους πυρήνες στους οποίους πηγαινοερχόταν και έτσι μπήκε πιο βαθιά μετά την δεύτερη σχέση της κατά την οποία γνώρισε τον ιδεολόγο επαναστάτη φοιτητή, δυναμικό, μαχητικό και ωραίο. Πιο ωραία ήταν τα μανιφέστα που της έλεγε με τα οποία την είχε συνεπάρει. Έτσι διάβασε όλα τα επαναστατικά δόγματα από Μαρξ και Έγκελς, μέχρι Μπαγκούνιν και Κροπότκιν και βέβαια όλο τον Μακιαβέλλι, και τους Σαρτρ και Ουγκώ. Αφού μορφώθηκε αρκετά για το πώς γίνονται οι επαναστάσεις που θα... αποτύχουν και για το πώς δεν γίνονται οι επαναστάσεις που θα μπορούσαν να επιτύχουν, κι αφού μοίρασε χιλιάδες προκηρύξεις και μανιφέστα, στο τέλος των σπουδών έμεινε έγκυος. Μια κατάσταση που ενώ δεν της έδωσε την χαρά της ηδονής και τού οργασμού ποτέ, την έκανε όμως να μάθει θεωρητικά και αναγκαστικά και στην πράξη, όλα τα μυστικά του σεξ καθώς και τον καρπό του που ήταν μια εγκυμοσύνη...

Αν γύριζε σπίτι της θα γινόταν μεγάλο σούσουρο και θα χαιρόταν και ο θεός που είχε αφήσει σύξυλη την παραλίγο «συμπάθειά» του... Προτιμούσε άλλωστε τόσο πολύ να παντρευτεί τον άνθρωπο που πίστευε, ώστε η συνέχεια ήταν γι' αυτήν

μονόδρομος. Για τον γάμο όμως χρειάζεται να συμφωνούν... τουλάχιστον δύο. Ο νεαρός επαναστάτης τής πεντάρας και εραστικής κουραμπιές πατέρας, παράτησε και ιδεολογίες και υποχρεώσεις και λατρείες, πήρε το πτυχίο του και... έστριψε. Η Βικτώρια έφαγε ολομόναχη λοιπόν και το δεύτερο και βαρύτερο πλήγμα της ζωής της. Έβαλε στην κατάψυξη την πίστη της στον έρωτα και στις ρευστές ιδεολογίες, αποκήρυξε το σεξ που ποτέ δεν είχε κυριαρχήσει στη ζωή της και μπήκε στο χειρουργείο, έγκυος σχεδόν πέντε μηνών. Το παιδί, ήταν κάμποσο ανεπτυγμένο ήδη και γι' αυτή την περίπτωση απαιτείται ανξημένη νάρκωση. Η Βικτώρια όμως, είτε γιατί ο ναρκωτής δεν έκανε καλά τη δουλειά του, ή γιατί αυτή ήταν ήδη μια αρκετά διαταραγμένη ψυχή, ή και για τα δυο, ξύπνησε στα μισά.. Και ναι μεν δεν πονούσε εξ αιτίας της τοπικής αναισθησίας, αλλά... έβλεπε. Έβλεπε ένα γιατρό ιδρωμένο και χλωμό, να βγάζει από το σώμα της ένα πληγωμένο, σχεδόν τεμαχισμένο σωματάκι. Αμέσως έπαθε υστερικό σοκ και λιποθύμησε. Τον εφιάλτη αυτό, να βλέπει κάποιους να βγάζουν το παιδί της κομματιασμένο, δεν μπόρεσε να το ξεπεράσει ποτέ.. Και βέβαια δεν ήταν καθόλου τυχαίο, όπως της είχε πει σε ανύποπτο χρόνο ο Νικόλας Ρίσκο, ότι διάλεξε την έρευνα και την εμβρυολογία, όπως και τίποτα δεν είναι τυχαίο από όσα επιλέγουμε ή μας συμβαίνουν στη ζωή... Τα αλληπάλληλα γεγονότα τής ζωής μας, φαίνεται ότι έχουν κάνει μεταξύ τους και ερήμην μας, σύμβαση με ένα είδος αλληλουχίας στην έλευση και παρουσία τους... Στην περίπτωσή της δε, ισχύει και η σοφία του λαού που λέει, «ενός δεινού, μύρια έπονται»...

Η γνωριμία της λοιπόν με τον Νικόλα, συμπτωματικά ήταν κάτι μοναδικό. Ένας αρκετά μεγαλύτερος από αυτήν και καθόλου ξελιγωμένος ψευταράς νεανίας, με κύρος όμως και δύναμη, σκωπτικός ως προς τις ψευτοϊδεολογίες και τους χαζούς κοινωνικοπολιτικούς αγώνες! «Αυτοί οι αγώνες είναι τόσο μάταιοι και τόσο χαζοί, που κάθε χρόνο μάς κατεβάζουν και από

ένα σκαλί απογοήτευσης αντί να μας ανεβάζουν...» έλεγε φιλοσοφημένα, για τα τόσα ανάξια που τρέχουν γύρω μας.

Όλα αυτά δεν τα ήξερε όταν τον πρωτοείδε και μοιάζει να είναι ανεξήγητο το γιατί στάθηκε σε αυτόν κατά τρόπο που δεν το είχε ξανακάνει ποτέ, αλλά... ποιος είπε ότι δεν υπάρχει η έκτη αίσθηση; Αυτή η αίσθηση τής έλεγε ότι ήταν χαμένη ως τότε. Ότι λόγω ευαισθησίας ήταν η πιο νέα ξοφλημένη γυναίκα του κόσμου και που μόνο ο Νικόλας μπορούσε να την αναστήσει και να βρει τρόπο να την κάνει να ξαναρχίσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Η Αγγελίνα, τις διακοπές που γεύονταν όλοι οι νέοι τής ηλικίας της, δεν τις είχε γνωρίσει ποτέ. Ήταν τελικά, μάλλον ένα αντικοινωνικό, μελαγχολικό άτομο που δεν είχε γελάσει ποτέ, δεν είχε κάνει τουρισμό, δεν έκανε σπορ, δεν ευκαιρούσε για χόμπυ. Όταν κοίταγε μέσα της για να διαβάσει τις βαθύτερες επιθυμίες της, έβλεπε τις κοριτσίστικες ευαισθησίες της να έχουν αντικατασταθεί από μια κυρίαρχη επιλογή, να μορφωθεί, να ελευθερωθεί από άγχη και ανασφάλειες και να ταξιδέψει. Ατυχώς δεν μπορούσε να αντέξει το κόστος όλων αυτών των επιθυμιών της και γι' αυτό έθαψε τα όνειρά της περιμένοντας ότι κάτι, κάποτε θα τα αναστήσει, και δόθηκε τριπλά μόνο στην μόρφωση. Σπούδασε γραμματέας, έμαθε τρεις γλώσσες. Το πάθος της για τα βιβλία μεταβλήθηκε σε εκτίμηση και αγάπη, σε θαυμασμό έως και μανία για αυτά και τους συγγραφείς τους.

Η Αγγελίνα στον απολογισμό ζωής, επειδή είχε μια πολύ καλή και λίγο εξωτική εμφάνιση και ήξερε και πολλές γλώσσες, ήταν περιζήτητη σαν γραμματέας, αναγκασμένη να αντιμετωπίζει όμως τις εξτρά απαιτήσεις του εκάστοτε εργοδότη, πράγμα που είχε σαν αποτέλεσμα να αλλάζει συχνά δουλειά... Έτσι κάπως πέρασαν τα δυο τελευταία χρόνια όπου τον καιρό που δούλευε, μάζευε χρήματα και όταν βρισκόταν εκτός δουλειάς,

σπούδαζε έχοντας μαζέψει από σχολές και σεμινάρια 3 πτυχία ακόμα.

Μια σχέση που είχε κύλησε συναισθηματικά αλλά και κάπως αφηρημένα ως το τέλος της. Πρόσφατα, συνδύαζε αρμονικά την δίαιτά της με την οικονομία που έκανε όταν τέλειωναν τα χρήματά της. Αυτός ήταν και ο λόγος που δεν είχε πάει ακόμα να πάρει τις απαντήσεις των εξετάσεων από το νοσοκομείο στο οποίο είχε μεταφερθεί όταν είχε το μυστηριώδες εκείνο ατύχημα στην πλατεία. Ατύχημα που μπορεί να προερχόταν και από την όλη ψυχολογία και ανασφάλειά της, σε συνδυασμό ίσως και με την... δίαιτα που έκανε, μερικές φορές σε βαθμό υποσιτισμού!

Στο κατακόρυφο μοναξιάς χωρίς γονείς πια, με ανεργία και απόγνωση, που ακόμα και ένας τόσο νέος άνθρωπος μπορεί να φτάσει κάποτε, γνώρισε με τις συνθήκες που ήδη είναι γνωστές, τον σημαντικότερο γι' αυτήν άνθρωπο που είχε τύχει να γνωρίσει ως τότε. Την Βικτώρια. Ένοιωθε ότι την κάλυπτε στα πάντα: Συνδύαζε το κενό τής μητέρας, την ανάγκη για μια κολλητή φίλη, την επιτυχημένη γιατρό και τον γοητευτικό άνθρωπο. Γρήγορα κατάλαβε ότι την κάλυπτε σε όλα.

Λίγο μετά γνώρισε και τον Νικόλα Ρίσκο, αλλά αυτόν δεν τον είχε ταυτίσει ακόμα με κάτι συγκεκριμένο. Ωστόσο είχε αρχίσει να αισθάνεται πιο ασφαλής κοντά του και, την γοήτευε η επιστήμη του, αφού θεωρούσε ότι ένας καλός ψυχολόγος μπορεί να ανοίγει και τις πιο ερμητικές πόρτες της ψυχής και της ζωής... Και ο Νικόλας Ρίσκο έδειχνε να'ναι πολύ καλός σ' αυτό. Αισθανόταν λοιπόν υπέροχα η Αγγελίνα, που άρχισε να είναι φίλη πια αυτού του ανθρώπου, και περίμενε πάντα με ανυπομονησία πότε θα 'ρθει να μιλήσουν, ή πότε θα πάει στα σεμινάρια του και αυτό ήταν όλο. Θαυμασμός, σεβασμός, Που οδηγούν αυτά; Οι γυναίκες έχουν ευαισθησία, φαντασία, αλλά μερικές φορές και φρόνηση.

Κάπως έτσι, ένα παράξενο ανθρώπινο τρίγωνο είχε σχηματιστεί, για μια φορά ακόμα στην τύχη, όπως γίνεται πάντα. Δεν

ήταν όμως Ιψενικό. Τρεις άνθρωποι, διαφορετικής ηλικίας, χτυπημένοι και οι τρεις από έντονα γεγονότα που διαμόρφωσαν τη ζωή τους, μοναχικοί, ο καθένας στον ερμητικά κλειστό προσωπικό του κόσμο αλλά που ένοιωθαν όλο και περισσότερο ενωμένοι από τις ίδιες τις αντιθέσεις και ανάγκες τους, μέσα σε ένα ακόμα σχήμα ζωής. Ζωής που πάντα της αρέσει να αυτοσχεδιάζει μυστικά ψάχνοντας για τις ανάγκες αλλά και αδυναμίες των ανθρώπων, και ετοιμαζόμενη για αυτά που θα ερχόντουσαν...

Κάθισαν πάλι στις θέσεις που καθόντουσαν συνήθως. Έξω έβρεχε ασταμάτητα και μέσα η αίθουσα του καφενείου τούς υποσχόταν και αυτό το βράδυ, ζεστασιά, ημίφως και ατέλειωτες κουβέντες με τις οποίες ο καθένας ψαχνόταν, έψαχνε και κάπως έτσι απλωνόταν δειλά δειλά προς τον άλλον. Για να δώσει αυτό που έχει; Για να πάρει πίσω κάτι; Ή απλά να περνάνε έτσι ανώδυνα, μέσα στο ποτάμι τού χρόνου και της ζωής που έτρεχε;

Η Αγγελίνα έπιασε το χέρι τής Βικτώριας και το χαϊδευε. Τα ποτά και η καθιερωμένη σαλάτα ήρθαν και σιγά σιγά θα ερχόταν και το κέφι και οι συζητήσεις που έδιναν και έπαιρναν κάθε βράδυ μετά τις εννιά στο «καφέ».

- Αλήθεια, δεν σας είπα ακόμα ότι αύριο έχουμε διάλεξη και θα είμαι... καφενείο, είπε ο Νικόλας. Ίσχυε το συμφωνημένο πάντα μεταξύ τους, όταν έλεγαν καφενείο εννοούσαν το Πανεπιστήμιο και όταν έλεγαν Πανεπιστήμιο εννοούσαν καφενείο, συνδυάζοντας έτσι τις απόψεις των αρχαίων Αθηναίων αλλά και τους σχετικούς αφορισμούς του Μάνου Χατζιδάκη, ότι τα καφεनेία καμιά φορά μπορεί να είναι και πιο ανθρώπινα και πιο διδακτικά από τα σχολεία...

- Εγώ θα έρθω, είπε πρώτη η Αγγελίνα. Την ίδια ώρα ε;...

Ο Νικόλας γύρισε προς την Βικτώρια...

-...Μα φυσικά, εννοείται, είτε και εκείνη για να απαντήσει στην ερωτηματική ματιά του και στα χέρια της Αγγελίνας. Μετά πήρε βιαστικά πάλι το ποτό της...

- Το θέμα θα είναι τολμηρό, συμπλήρωσε εκείνος. Θα εντοπίσουμε τον πιθηκάνθρωπο και τον ανθρωποπίθηκο..

- Ου.. θα είμαι πρώτη είτε η Αγγελίνα βγάζοντας μια μικρή κραυγή μιμούμενη ένα πιθηκάκι. Ξέρω, θα πείτε για το λάθος του Δαρβίνου και τις απόψεις του...Ραβίνου, συμπλήρωσε χαρούμενη για την ρήμα της αλλά και που το θέμα την βρήκε και πάλι διαβασμένη.

- Ε.. Άσε να τα πω αύριο εγώ...

- Καλά, αφήνουμε τον Δαρβίνο και την όχι αποδεκτή από την εκκλησία κληρονομικότητά του, γιατί ένα τέτοιο βαρύ θέμα, αν ξαναπέσει απόψε απάνω στο μικρό τραπέζι μας, θα το σπάσει. Το βλέπω στα πρόσωπά σας, είπε η Αγγελίνα.

Η Βικτώρια ξεροκατάπие. Ο Νικόλας γύρισε και την κοίταξε επίμονα. Αν και δεν φρόντιζε πάντα την εμφάνισή της, ήταν τόσο γλυκιά... Σκέφτηκε πόσες φορές είχε θαυμάσει διακριτικά το σώμα της, πόσες φορές είχε κλεφτά κοιτάξει τα πόδια της και είχε νοιώσει κάποιες ευχάριστες ενοχές μετά.. Και όλα αυτά δεν ήταν τίποτα μπροστά στο θέαμα της ολόγυμνης σάρκας της που αντίκρισε τη νύχτα που κοιμήθηκε στο γραφείο του...

- Να σας πω εγώ κάτι που έχει μια σχέση με την κληρονομικότητα και γονιμότητα, να γελάσετε; Διέκοψε τις σκέψεις του η Αγγελίνα.

- Πες μας, είπε η Βικτώρια.

- Είναι ένα λίγο σόκιν ανέκδοτο, μήπως και χαμογελάσουμε... Λοιπόν, θα σας πω τι λέει μια δεκαοκτάρα στην προσευχή της κάθε βράδυ. Θέλετε; Και άρχισε παίρνοντας μια αστεία στάση προσευχής: "Παναγίτσα μου, εσύ που συνέλαβες χωρίς να αμαρτήσεις, κάνε εμένα να αμαρτάνω χωρίς να συλλαμβάνω"... Ο Νικόλας δεν πρόλαβε να την διακόψει και το κακό είχε γίνει. Ωστόσο τίποτα δεν φάνηκε. Η Βικτώρια ήπие το υπόλοιπο ποτό

της μονορούφι και αγκάλιασε την Αγγελίνα δυνατά, αλλά με
θαμπά μάτια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -12-

Ο Νικόλας είχε ήδη μια σχεδόν ολοκληρωμένη γνώση τής ψυχικής κατάστασης της Βικτώριας, έχοντας βάλει στη σειρά όλα τα γεγονότα που από την παιδική της ηλικία την είχαν χτυπήσει με την καταστροφική τους αλληλουχία. Και τα αποτελέσματα αυτά είχαν πια φανερά ή όχι, σταθεροποιηθεί στον τρόπο της ζωής της. Έπινε παραπάνω από το μέτρο, ήταν μακριά από κάθε σχέση, δεν είχε διάθεση και μάλλον δεν θα μπορούσε να νοιώσει λίμπιντο, και περνούσε και από κρίσεις κατάθλιψης που ευτυχώς δεν κρατούσαν πολύ και δεν είχαν γίνει μια μόνιμη κατάσταση. Το «πούλημα» που της έκανε ο νεαρός φαφλατάς "αγωνιστής" της δεκάρας ήταν ένα πρώτο δυνατό πλήγμα. Μα.. όταν μας προδίδει κάποιος, υποτίθεται ότι απογοητευόμαστε κι ότι λυπόμαστε τον εαυτό μας. Λάθος. Πρέπει να χαιρόμαστε για εμάς γιατί απαλλαχθήκαμε από κάτι φτηνό, και να λυπόμαστε ανθρώπινα για την πτώση τού άλλου... Ήξερε ακόμα, τι είχε γίνει με εκείνο τον τοκετό που θύμιζε τραγική ατμόσφαιρα των έργων και των γυναικείων ηρωίδων του Τέννеше Ουίλιαμς. Γιατί δεν ήταν έκτρωση εκείνη η υπόθεση, αλλά όπως ήξερε σαν έμπειρος γιατρός, ένας άγριος τοκετός θρίλερ που άφησε πολλά τραύματα στην Βικτώρια!

Ήξερε λοιπόν ότι η γυναίκα αυτή με τις τόσες ευαισθησίες αλλά και ενοχές, ήθελε πολύ δουλειά και ένοιωθε μια εκπληκτική διά-

θεση να την βοηθήσει. Έπρεπε να ψάξει και στην δική του ψυχογραφία, για να βρει γιατί το ήθελε αυτό τόσο πολύ. Επειδή η Βικτώρια ήταν τόσο μαγνητική; Επειδή τα δικά της τραύματα θα τον έκαναν να ξεχάσει τα δικά του με τη μέθοδο της επικάλυψης; Επειδή άρχισε να φοβάται την προσωπική μοναξιά που φωλιάζει περισσότερο σε εκείνους που βρίσκονται μόνοι ανάμεσα σε πολλούς ανθρώπους; Αλλά τι ήταν αυτό που θα μπορούσε να αναζητήσει τελικά; Έρωτα μέχρι τρέλας; Θα γέλαγε όλη η μικροαστικά σκεπτόμενη κοινότητα, ή κι αν δεν γινόταν αυτό αμέσως, θα γινόταν ίσως μόλις θα το συνειδητοποιούσαν. Μετά, ήταν τίμιο και όμορφο να πλησιάσει έτσι αυτός μια γυναίκα, την ώρα που αυτή τα είχε χαμένα και τον είχε τόσο ανάγκη; Αλλά και μια τέτοια προσωπικότητα, να μην την αγγίζει, μόνο και μόνο για κάποιους λόγους ψευτοανωτερότητας αφού μάλιστα αυτό έχει αδυνατίσει πια ως αξία της σημερινής πραγματικότητας;

Η πυρετική εμφάνιση της Βικτωρίας τον παρέσυρε σε απρόσεκτες αν όχι και αδύναμες και εξωπραγματικές σκέψεις... Ωρες ώρες, κατηγορούσε τη ζωή, όταν δεν τον καταλάβαινε, και κατηγορούσε και τον εαυτό του, όταν δεν καταλάβαινε τη ζωή!

Στην πραγματικότητα άρχισε να κυριαρχεί μέσα του για τις δυο γυναίκες, και εκείνο το "ήταν όλοι τους παιδιά μου" τού Άρθουρ Μίλλερ και τους αεροπόρους του... Και άλλωστε, αεροπόροι τελικά δεν είμαστε όλοι στη ζωή;...

Πρωτίστως ήταν αυτή η νέα του οικογένεια που έπρεπε να τον ενδιαφέρει, να την φροντίζει και να ζει την κάθε του στιγμή μαζί. Μια οικογένεια που προέκυψε -στην τύχη αλλά ίσως και όχι τυχαία- από μια άλλη δύναμη που την έψαχνε χρόνια, αλλά δεν την γνώριζε και έπρεπε να προχωρήσει πολύ ακόμα μέχρι να τη φτάσει.. Μια οικογένεια-φιλία που προέκυψε πραγματικά τυχαία, «έτσι όπως συμβαίνουν πάντα όλα τα ωραία στη ζωή», όπως έλεγε ο Πιτιγγίλι, με το παράδειγμα μιας ροδακινιάς που φυτρώνει τυχαία ανάμεσα στις γραμμές ενός τρένου. Στις γραμμές της ζωής.....

Το αμφιθέατρο είχε περισσότερο κόσμο από την προηγούμενη φορά σκέφτηκε η Βικτώρια και ρώτησε για να βεβαιωθεί την Αγγελίνα.

Είχαν καθίσει και οι δυο στα πρώτα θεωρία έχοντας έρθει από τους πρώτους και περίμεναν να εμφανιστεί από στιγμή σε στιγμή ο Νικόλας.

- Λες να πάει προς Δαρβίνο μεριά η ομιλία, ξαναρώτησε την Αγγελίνα που είχε έρθει κι άλλες φορές και μπορούσε να έχει κάποια άποψη.

- Θα περάσει, αλλά νομίζω ότι θα αναζητήσει την χαμένη ψυχή τού ανθρώπου από την υπερσύγχρονη υλιστική εξέλιξη και τρέλα.

- Μα αν σημειώσει κάτι τέτοιο, καταργείται κι ο ίδιος....

-...Η στρατεύεται έτσι για μια απόπειρα σωτηρίας τής ψυχής, κάτι σαν προειδοποίηση κινδύνου, απάντησε με κάποια σοφία η μικρή.

Ο Νικόλας επιτέλους μπήκε, όπως πάντα με κομπά ρούχα αλλά χωρίς γραβάτα και χωρίς σημειώσεις... Κάποιοι πλησίασαν και τον χαιρέτησαν και αυτός έκανε ένα νόημα στην «οικογένεια» που τον χειροκρότησε χαρούμενα.

«Ένας Άγγλος συγγραφέας είχε τολμήσει να πει κάποτε ότι η τέχνη έχει ψυχή ενώ ο άνθρωπος δεν έχει..." άρχισε» και συνέχισε: «Αφήνοντάς το αυτό προς στιγμήν, θα ξεκινήσουμε με το ερώτημα, αν ο άνθρωπος τελικά κατάγεται από ένα είδος προικισμένου πιθήκου, ή αν ξεκίνησε σύμφωνα με τις γραφές και τους ιδεαλιστές -όπως ο κύριος Φόϊερμπαχ- ως ένα θείο και ανώτερο ον, προορισμένο να ανέβει κάποτε στα επίπεδα των προτύπων τού δημιουργού του, αλλά που... κάπου ατύχησε ως τώρα. Για να φτάσουμε σε ένα κάποιο συμπέρασμα σχετικά, πρέπει να βοηθηθούμε από ένα νοερό διάγραμμα. Το διάγραμμα αυτό λοιπόν θα δείξει δυο γραμμές οι οποίες έχουν την ίδια αφετηρία αλλά που η κατεύθυνσή τους θα μας πει πολλά... Θα

δούμε σ' αυτό το διάγραμμα, χωρίς καμία αμφιβολία στα πενήντα τελευταία χρόνια, την γραμμή ανάπτυξης της τεχνολογίας και των επιστημονικών επιτευγμάτων, σε ανιούσα πορεία. Τα δε πολιτεύματα, την ιδέα, τον συνανθρωπισμό, τις τέχνες και την ευτυχία του ανθρώπου -που θα τα αναπαριστάνει η άλλη γραμμή- στην κατιούσα! Αυτό, αν θέλετε, μπορούμε να του δώσουμε μια εικόνα που σας προτείνω. Θα πρέπει να φανταστείτε έναν πίθηκο με κοστούμι, γραβάτα και άρωμα, αλλά και με όλα τα υπόλοιπα ταπεινά και ζωώδη του να τον συνοδεύουν, και από την άλλη, τον πραγματικό άνθρωπο, την γνώση, την ευαισθησία, την ποίηση, την συνείδηση, την μουσική, την φιλοτιμία, καταφρονεμένο και δεμένο, τιμωρημένο σαν τον Προμηθέα, πεταμένο στον βράχο της μοναξιάς, της σκληρότητας και της εγκατάλειψης...

Θα αναρωτηθούμε λοιπόν και θα προσπαθήσουμε να ανιχνεύσουμε αναζητώντας να δούμε αν πάμε ακολουθώντας την μοίρα της ψυχής μας, ή αν πάμε στο αντίθετο ρεύμα και δεν το πήραμε χαμπάρι ακόμα, παρ' ότι μάς συμβαίνει»...

Στην αίθουσα δεν ακουγόταν ούτε αναπνοή. Ο Νικόλας Ρίσκο όταν είχε όρεξη δεν αστειευόταν και συνήθως όταν ερχόταν στο αμφιθέατρο είχε όρεξη. Επιλογή του ήταν να μην διαβάσει αλλά να μιλάει αυθόρμητα. Να δημιουργεί αυτοσχεδιάζοντας, γιατί μόνο έτσι ο καλός ομιλητής γίνεται πιστευτός και συναρπαστικός. Μόνο έτσι ο σπινθήρας είναι μεταδοτικός...

Αυτό το θέμα -συνέχισε- θα έχει πολλά παράγωγα αλλά ψάχνοντας, θα μας ακολουθεί ένα ακόμα αναπάντητο ερώτημα: Αυτή η ξαφνική και έξω από κάθε λογική αξιακή στροφή τού ανθρώπου προς τα ανάποδα, προς τα κάτω, είναι τυχαία; Γίνεται μετά από κάποια μυστηριώδη αιτία, ή μια εκ των άνω και έσω παρέμβαση; Μιλώντας ο Δαρβίνος για τις μεταλλάξεις, μη διαθέτοντας άλλη εκδοχή, αφού τότε δεν υπήρχε ακόμα άλλο μέσο, τις απέδωσε σε παράξενες ακτινοβολίες, ενώ οι Ντένιγκεν και Α-

σήμωφ μετέπειτα, μίλησαν για μια άνωθεν ανθρώπινη διαστημική παρέμβαση. Μήπως έχουμε λοιπόν και τώρα κάποια ...εδώ ανθρώπινη πράγματι παρέμβαση που σχεδιάζει να τον φέρει πάλι προς τα πίσω; Ποια ανθρώπινη όμως; Απ' έξω ή από μέσα; Έχω μια σοβαρή υποψία που κανέναν δεν απασχολεί και δεν παρακινεί σε δράση, ότι κάτι συμβαίνει από εδώ... Ποιος έστρωσε και επέβαλλε μια ζωή όπου το... υλικό προϊόν προβάλλεται και η ιδέα περιφρονείται; Π.χ. την Παιδεία που είναι η βάση. Σε ποιο επίπεδο την κρατάμε ενώ η καθημερινή εικόνα και το θέαμα που γενικώς σερβίρεται ως εικονική πραγματικότητα, τι ποιότητα έχει και κατά που πάει τον άνθρωπο; Να εφυσχάσουμε ότι αυτά είναι συμπτωματικά και αθώα; Τυχαία, ή πρέπει να δούμε ποιος έχει τη δύναμη του χρήματος και ποιοι τοποθετούνται και γιατί, στις κρίσιμες για την εξέλιξη και ανάπτυξη κάθε κοινωνίας θέσεις; Τι να πει; Ότι μειώνει τις αρπαχτές, ότι βάζει χέρι στους καναλάρχες τηλεόρασης που είναι το καθημερινό κουτόχορτο των λαών, ότι χτίζει νέα νοσοκομεία και παίρνει νέους γιατρούς; Ότι φτιάχνει Παιδεία και σχολεία και φωτισμένους δασκάλους; Ότι στριμώχνει επιτέλους την αργυρώνητη ή εξαρτημένη αλλά όχι ελεύθερη Δικαιοσύνη; Που θα βρει χρήματα και δύναμη, αφού αυτά έχουν συγκεντρωθεί στα χέρια λίγων επιτήδειων; Θα τα δώσουν πίσω αυτοί τα κλεμμένα; Προτιμούν να τα πάρουν και να φύγουν. Στα αστικά καθεστώτα δεν μπορούν πλέον να κουνηθούν οι αντιστάσεις, οπότε δεν μπορεί να τους τα πάρει πίσω κανείς.... Ο εκάστοτε Πρωθυπουργός μοιάζει στις μέρες μας, με εκείνο το αγώνισμα που κάποιες ομάδες τραβάνε ένα σκοινί από την μια μεριά και κάποιες άλλες από την αντίθετη... Το σκοινί αυτό είναι ο Πρωθυπουργός... Σε λίγο θα αναζητάμε έναν νέο Κομμουνισμό, έναν δικτάτορα ή τον ρομαντικό τρομοκράτη. Είναι επιλογές αυτές; Όχι βέβαια. Να πού μας έφερε λοιπόν το άρρωστο εγώ κάποιων από τους από πάνω μας, αλλά συχνά και το δικό μας....

Και ας δούμε ακόμα και παγκόσμια, ποιο είναι πλέον το επίπεδο και οι στόχοι των υποτιθέμενων μεγάλων ηγετών; Κι αυτό τυχαίο; Και η ειρήνη, και το Δίκαιο, και η Υγεία και το μολυσμένο περιβάλλον; Συμπτώσεις όλα και ο κόσμος αφηρημένος -τυχαία- συνεχώς στα μίζερα και στα μικρά, σε μια πορεία μεταξύ ευτέλειας, ύπνωσης και υποταγής ή παθητικότητας. Αυτό το σκηνικό θα φέρει την ανάταση και την βαθιά ευτυχία στον άνθρωπο; Θα φτάσει έτσι στο κατ' εικόνα και ομοίωση του υπέρτατου όντος; Ή μάλλον φτάσαμε πιά έτσι κάπου αντίθετα και πολύ κοντά στην φράση «τι ωφελεί αν κερδίσεις όλο τον κόσμο και χάσεις την ψυχή σου;...» Μήπως φτάσαμε σε μια άλλη μορφή οικογένειας, ακόμα και με άλλα φύλα αντί των δυο του Θεού; Μήπως φτάσαμε δηλαδή τελικά στον «τρελό πίθηκο»; Είναι ώρα λοιπόν να δούμε μερικά πράγματα που κάποιοι μας κρύβουν και να επιλέξουμε εμείς τις λύσεις. Είναι ώρα..."

Εκείνη τη στιγμή τον πλησίασε πολύ βιαστικά ο Πρύτανης με τον βοηθό του και κάτι του ψιθύρισε δείχνοντας τα πρώτα έδρανα του κέντρου. Ο Νικόλας Ρίσκο γύρισε κάπως χλωμός και ανήσυχος προς τον κόσμο και κοιτάζοντας το ρολοί του, ανήγγειλε το πέρας της διάλεξης και παρακάλεσε να βγουν για λίγο όλοι έξω για διάλειμμα, ζητώντας συγνώμη από όλους. Η Βικτώρια και η Αγγελίνα σηκώθηκαν κάπως μουνδιασμένα και τον πλησίασαν. Τότε εκείνος τρέχοντας τις άρπαξε από τα χέρια και τις πήγε ως την πόρτα. Μετά γύρισε βιαστικά και άρχισε να ψάχνει κάτω από τα έδρανα. Στην τέταρτη απόπειρα ξεκόλλησε ένα κουτί που ήταν στερεωμένο καλά με κολλητική ταινία, αλλά σε σημείο που να μη φαίνεται και που στην επιφάνειά του ήταν περασμένο ένα ρολοί χεριού. Το κοίταξε με προσοχή και μέσα σε δευτερόλεπτα ξεβίδωσε μια μικρή βίδα με καλώδιο που διαπερνούσε το πλαστικό τζάμι προς τα μέσα. Μόλις την ακουμπούσαν οι δείκτες, θα γινόταν το μεγάλο μπαμ που θα κατέστρεφε, τουλάχιστον το μισό αμφιθέατρο! Ο Πρύτανης του είχε πει ότι στο τηλέφωνο οι τρομοκράτες που ασφαλώς δεν ήθελαν

ανθρώπινα θύματα αλλά μόνο καταστροφές και πανικό, του είχαν μιλήσει για δεκαπέντε λεπτά. Άρα ο Νικόλας -που ήξερε πώς δρουν αυτοί- μπορούσε να ελπίζει ότι είχε τουλάχιστον δέκα λεπτά στη διάθεσή του, να εκτιμήσει τον μηχανισμό και αν μπορούσε, να τον εξουδετερώσει, πράγμα που τελικά έκανε αμέσως. Όλος ο κόσμος απ' έξω που είχε πληροφορηθεί, άρχισε να τον χειροκροτεί ενώ πολλοί έδειχναν να μην πιστεύουν ακόμα στα μάτια τους. Ένας καθηγητής πυροτεχνουργός, ή ένας καθηγητής με τόλμη και αυτοθυσία; Ο Νικόλας άνοιξε το χαρτονένιο κουτί για να βεβαιωθεί για το περιεχόμενό του, που του φάνηκε απλό και γνώριμο, -ανήκε τελικά ευτυχώς στην εμπρηστική κατηγορία με βάση την βενζίνη - και το άφησε μαλακά πάνω στην έδρα.

Η Βικτώρια τον έσφιξε ανακουφισμένη στην αγκαλιά της, ενώ η Αγγελίνα που ξαναβρήκε το θάρρος της, τούς αγκάλιασε σφιχτά και τους δυο. Απάνω εκεί ήρθε και η αστυνομία για να της πουν τι είχε γίνει και να παραλάβει την αυτοσχέδια εμπρηστική βόμβα

Όλα αυτά τα ανέλαβε ευτυχώς ο Πρύτανης και έκανε την κατάθεση που του ζήτησαν οι αστυνομικοί τού ανακριτικού. Ο Νικόλας ήθελε να αποφύγει κάθε ανάκριση γιατί αυτή θα έφτανε και στο πώς ήξερε να αφοπλίζει αυτοσχέδιους μηχανισμούς, και αυτό δεν θα το ήθελε ποτέ... Δεν θα ήξερε ότι ένας άνδρας κοντά στα πενήντα, μπορεί να έχει περάσει και πολέμους, και ασκήσεις, και ολοκληρωτικά καθεστώτα, και αντιστασιακούς αγώνες ως νέος και να κόβει το μυαλό του ακόμα και σαν θετικός επιστήμονας...

Αρκέστηκε λοιπόν έντεχνα και βιαστικά, απλά να σηκώσει τα χέρια του σαν ένα είδος χαιρετισμού προς όλους, λίγο πριν τον αρπάξουν α λα μπρατσέρα οι δυο κοπέλες για να βγουν έξω...

«Πάμε Πανεπιστήμιο», τους είπε γελώντας, που σύμφωνα με τον γνωστό κώδικά τους, σήμαινε βέβαια ότι θα πήγαιναν κατ' ευθείαν στο αγαπημένο τους «καφέ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -13-

Δεν ήταν τόσο απλό όμως. Γιατί την στιγμή εκείνη ακριβώς, έφτασαν οι κάμερες. Ο Νικόλας είδε πρώτος το "σκηνικό" και προσπάθησε να κάνει τον αδιάφορο για να τους αποφύγει. Οι κάμερες όμως στήθηκαν αμέσως και δυο δημοσιογράφοι που είχαν μπει στο αμφιθέατρο, είδαν που ήταν εστραμμένα τα βλέμματα όλων και τον πρόλαβαν την τελευταία στιγμή.

- Κύριε καθηγητά, βάλατε τα γυαλιά στην αντιτρομοκρατική... Είχατε εκπαιδευτεί κάποτε σε καμιά σχετική ειδικευση; Ο Νικόλας κατάλαβε ότι αν τους απέφευγε όπως ήθελε, θα ήταν χειρότερα, γιατί στα βραδινά δελτία ή στα φύλλα της επόμενης θα έγραφαν παρόμοιες τερατολογίες, υποψίες ή υπερβολές. Κοντοστάθηκε λοιπόν, ενώ οι κοπέλες προχώρησαν μερικά βήματα και σταμάτησαν κι αυτές.

- Το ζητούμενο κύριοι σε παρόμοιες περιπτώσεις, δεν είναι ό,τι έχει να κάνει με ειδική εκπαίδευση ή γνώση, αλλά η ειδική ψυχραιμία... Οι τρομοκράτες αυτής της κατηγορίας είναι συνήθως ερασιτέχνες που φτιάχνουν πρόχειρες κατασκευές με απλοϊκή βάση ένα χρονόμετρο.... Δίνουν δε ως γνωστόν και όπως έγινε και εδώ, πάντα διορία δήθεν ένα τέταρτο. Υπολόγισα πέντε λεπτά μέχρι να έρθει σε εμένα για να με ειδοποιήσει ο Πρύτανης, άρα μου έμεναν δέκα λεπτά από τα οποία πρέπει να αφήσουμε άλλα πέντε σαν ένα όριο ασφαλείας από πιθανότητα λάθους. Έμεναν πέντε λεπτά καθαρά για να ρίξω μια ματιά στο αν μπορούσα να καταλάβω την συνδεσμολογία του ρολογιού και μόλις

είδα ότι αυτή ήταν απλή, αποσύνδεσα το σύρμα, που είχε ακόμα κάποια λεπτά μέχρι να το ακουμπήσει ο λεπτοδείκτης.

Αν δεν τα έβλεπα όλα αυτά να είναι έτσι, είχα ακόμα 3-6 λεπτά να παραιτηθώ...

- Δεν φοβηθήκατε μήπως κάνατε λάθος;
- Ήμουν βέβαιος με μια ματιά που έριξα., ότι το πράγμα ήταν απλό και ότι το δύσκολο ήταν το να ελέγξει κανείς τον όποιο πανικό του, παρά στην συσκευή...
- Δεν διακινδυνεύατε όμως μόνο εσείς τη στιγμή εκείνη...
- Δεν διακινδύνευσε κανένας γιατί προηγουμένως είχαμε βγάλει όλο τον κόσμο έξω, αν αυτό εννοείτε..
- Τι γνώμη έχετε για την τρομοκρατία και για αυτή τη φουρνιά τρομοκρατών;
- Δεν είναι μόνο οι τρομοκράτες που στήνουν τέτοιες ιστορίες, αλλά ας είναι... Νομίζω ότι απάντησα σε όλα όσα ρωτήσατε και το μόνο που σας ζητάω τώρα είναι να αποχωρήσω γιατί με περιμένουν.. Έσπασε τον κλοιό και όλοι τον είδαν να κατευθύνεται προς τις φίλες του και να απομακρύνονται.

Όταν έφτασαν στο new notte και κάθισαν στα αναπαυτικά καθίσματα του κοσμικού καφενείου, συνειδητοποίησαν την ένταση που όλη αυτή την ώρα έζησαν και προσπάθησαν να βρουν λίγη από την ηρεμία τους.

-...Τελεία και παύλα, είπε ο Νικόλας, γιατί με τίποτα δεν ήθελε να συνεχίσει για το ίδιο θέμα. Οι κοπέλες δεν έκρυβαν την συγκίνηση και τον θαυμασμό τους, αλλά σεβάστηκαν την επιθυμία του. Η Βικτώρια του έπιασε το χέρι και του το κρατούσε σφιχτά σαν ένα πολύτιμο φετίχ. Ο Νικόλας Ρίσκο ήταν άλλωστε γι' αυτήν κάτι παραπάνω από οτιδήποτε άλλο. Δεν της έκανε καμία έκπληξη ό,τι για άλλη μια φορά τα είχε καταφέρει. Στον άνθρωπο αυτόν, είχε αρχίσει να στηρίζει τα πάντα... Μέσα της αισθανόταν να γίνεται σιγά σιγά μια ανάπλαση των χαμένων της αισθημάτων προς κάτι ανώτερο, αλλά και όλων των χαμένων της χρόνων. Ένοιωθε ότι θα μπορούσαν να ξαναφωτρώσουν όλα

τα μαραμένα λουλούδια τής ψυχής της. «Η ζωή κρατάει παπαρούνες στα χέρια της», έλεγε συχνά. «Δεν διαρκούν πολύ, όπως και τα νιάτα, αλλά το κόκκινο χρώμα τους είναι το πάθος τους που δεν πεθαίνει ποτέ»...

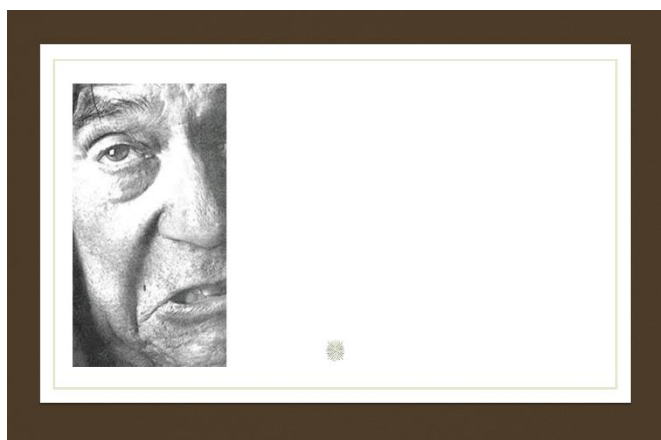
Η Αγγελίνα, σαν πιο μικρή αλλά και επηρεασμένη από τα γεγονότα προσπάθησε με χιούμορ να κρύψει την αναστάτωσή της.

-...Πέστε ότι είχαμε πάει ταξιδάκι σε εμπόλεμη περιοχή, είτε και δεν πρόλαβε να συνεχίσει γιατί ένα τσούρμο νέων που είχε έρθει από το πανεπιστήμιο, τον επεσήμαναν και τον πλησίασαν. Άρχισαν πάλι να σφίγγονται χέρια, να ανταλλάσσονται χαμόγελα και τα νέα να κάνουν τον γύρω στα τραπεζάκια του καφενείου.

Μόνο ο μπάρμαν έδειξε αδιάφορος και συνέχισε να γεμίζει ποτήρια.

Τα δελτία των οκτώ ευτυχώς δεν πρόλαβαν τα γεγονότα κι έτσι απέφυγαν τον μεγάλο σάλο. Έγινε όμως εκτενής αναφορά τους στις 9, στις 11 και στις 12, με αρκετές εικόνες και με πλήρη την συνέντευξη του Ρίσκο..

Την άλλη μέρα τα πρωτοσέλιδα έδωσαν ρεσιτάλ, ένα φτηνό και γεμάτο υπερβολές δημοσιογραφικό ρεσιτάλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -14-

Σιγά σιγά το καφέ new notte έπαψε να είναι για αυτούς τους τρεις ανθρώπους μόνο ένα απλό στέκι αλλά κάτι πολύ παραπάνω. Κάτι σαν μια εμμονή, αν όχι εξάρτηση. Αυτό ίσχυε και γενικότερα γιατί οι άνθρωποι που ένοιωθαν ότι αδυνατίζε η ταυτότητά τους σε ετούτη την εποχή, επιχειρούσαν να κρατηθούν από μια επιλεκτική μεν αλλά και έντονη επικοινωνία, κόντρα στο γκρίζο τής μοναξιάς και της εικονικής πραγματικότητας που είχε αρχίσει να αλλάζει επικίνδυνα όλα τα μοντέλα και τα πρότυπα της εποχής ...

Από την άλλη, πολύς κόσμος που είχε σκορπίσει μετά από άλλα στέκια εκεί κοντά, άρχισε να μαζεύεται στο διάσημο πια καφέ. Ως προς τις διαλέξεις-μαθήματα στο Πανεπιστήμιο, έμενε μια ακόμα παρουσίαση, για την ολοκλήρωση εκείνης της περιόδου που συνήθως ακολουθούσε διακοπή τους για ευθετότερο χρόνο, για να πάρουν σειρά άλλοι ομιλητές αλλά και για κάποια ξεκούραση του Νικόλα, που το τελευταίο επεισόδιο τον έκανε κάπως σκεπτικό... Δεν ήθελε να ανοίξει τις σκέψεις του στις δυο κοπέλες, αλλά... Αυτό το βομβιστικό γεγονός, του γεννούσε πολλά ερωτηματικά. Οι διαδηλωτές, οι διαμαρτυρόμενοι, οι αναρχικοί, ακόμα και οι ακροδεξιοί, τον συμπαθούσαν και δεν θα έκαναν κάτι τέτοιο στην δική του ομιλία... Πραγματικά αντίθετοι με τις διδασκαλίες του στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο, ήταν μάλλον οι υψηλά ιστάμενοι εκεί, όπου θα ήθελαν μια προσχηματική κίνηση που θα τον απέκοπτε από την συμμετοχή του στα

μαθήματα, θα αραίωναν τους πολυπληθείς μαθητευόμενούς του, αλλά χωρίς να φανεί ποιοι θέλουν να του κλείσουν το στόμα. Μαζί δε, να αμφισβητήσουν την πολύ καλή σχέση που είχε αυτός με την ευρύτερη και διαμαρτυρόμενη νεολαία! Όμως μπορούσε κανείς να πιστέψει ότι όντως ήταν έτσι;

Πάντως στην επόμενη ομιλία του σε λίγες μέρες, μετά τα γεγονότα που ακολούθησαν την προηγούμενη φορά στο πανεπιστήμιο, καθόντουσαν και αυτή τη φορά όλοι τους στις μπροστινές θέσεις και το πρόγραμμα μαθημάτων έγραφε «Ηθική πτώση και ψυχική ανάταση».

Ο κόσμος και πάλι στο αμφιθέατρο περιμένοντας, ηρέμησε μόλις εμφανίστηκε ο Νικόλας Ρίσκο, ο οποίος έκανε και μια μικρή υπόκλιση και ξεκίνησε αμέσως και χωρίς προλόγους να αναπτύσσει το θέμα του.

«Όταν τύχει πολλά όμοια πράγματα να συμβούν και να συμπέσουν πάνω σε μια ταλαιπωρημένη χώρα και σε μια απερίγραπτη εποχή -για όσους μπορούν να δουν και να αντιληφθούν- αυτό δεν λέγεται σύμπτωση, όπως πολλοί αφελώς αφήνονται να νομίζουν...» Άρχισε ο Ρίσκο και συνέχισε:

«Μαζεύονται πράγματι πολλές συμπτώσεις τα τελευταία χρόνια στα... υψηλά θεωρία, ώστε αυτές να μην είναι πια απλές συμπτώσεις».

Ακούμπησε τα μάτια του για λίγο στη Βικτώρια. Πόσο όμορφη ήταν πάλι σήμερα..

«Ας θυμηθούμε μερικές από αυτές τις συμπτώσεις λοιπόν, μήπως και κατά... σύμπτωση κι εμείς, δούμε επιτέλους, έστω και αργά, το πως και το γιατί μερικών πραγμάτων.

Σύμπτωση ας πούμε, είναι όταν όλοι σχεδόν οι πολιτικοί αρχηγοί μιας χώρας προέρχονται μόνο από ελάχιστες πολιτικές οικογένειες και όχι από τον υπόλοιπο λαό;... Σύμπτωση;...

Σύμπτωση είναι ότι οι επίμονα προβαλλόμενοι από τα ΜΜΕ, μπαίνουν μετά τις εκλογές, στην Βουλή; Σύμπτωση που και η Παιδεία σέρνεται κυριολεκτικά, από όλους και σύμπτωση ήταν

που όταν μοιράστηκαν οι συχνότητες για την "ελεύθερη τηλεόραση", τις πήραν όλοι οι... άγγελοι; Οι κάθε άλλο, παρά ειδικοί και σχετικοί με την ποιοτική ανάταση του λαού δηλαδή!... Όλοι οι αμαρτωλοί, ακαλλιέργητοι ή κεφαλαιοκράτες ή και τα τρία μαζί... Αυτούς ακριβώς, για να κάνουν υψηλό κοινωνικό έργο και να δώσουν πνοή στο πνεύμα, στις αξίες, στην ποιότητα, στην αντικειμενικότητα, στην οικογένεια, στην πατρίδα, στην γλώσσα, στις τέχνες, στην ανάταση... Να αναδείξουν την αξιοκρατία και τις ίσες ευκαιρίες, να διαδώσουν το βιβλίο, την Ιστορία, να στηρίζουν το θέατρο, τα ρεσιτάλ, την γνώση, τον πολιτισμό, την φωτισμένη νεολαία και τον σεβασμό στην ευπρέπεια και στους νόμους. Το καλό παράδειγμα... Αυτό βλέπουμε να συμβαίνει, ή το αντίθετο;

Σύμπτωση είναι που τις εκπομπές τους στα κανάλια, τις διένειμαν σε διαλεγμένα και «άμεμπτα»... πρόσωπα που θα μόρφωναν, θα καλλιεργούσαν, θα ανέβαζαν ευχάριστα τον πολίτη; Οι σταμπαρισμένες χαζές ξανθές με τις κοτσάνες τής αγραμματοσύνης τους, της φριχτής προσωπικής τους ζωής με τα ροζ θέματα τους ή βίντεό τους... Επίσης οι... υπερήφανοι εκτός... φύλου ένδοξοι άνευ πατριωτικής, ή αξιακής πορείας, καθώς και τα πιο χαλασμένα γενικά μούτρα τής τηλεοπτικής δύσοσμης πιάτσας που σπάνια ξεσκεπάζονται. Κι ακόμα, οι στημένοι προκάτ δημοσιογράφοι που θα μονοπωλήσουν την άποψη, θα νέμονταν ασφαλή μονιμότητα και αποκλειστικότητα κρίσιμων θέσεων, και θα χρυσώνονταν βέβαια κι από πάνω αποκτώντας τελικά αμύθητα πλούτη ως και καμιά εικοσαριά πολυτελή ακίνητα μαύρου χρήματος.... Τα γήπεδα επίσης που θα κυριαρχούν πλέον παντού ως νέα φανατική θρησκεία και θα σκορπούν μεταξύ τους δισεκατομμύρια και γύρω τους την ευτέλεια και τον ερεθισμό για βανδαλισμούς έως και φόνους...

Η βωμολοχία, η έκλυση, η αντικαλλιέργεια, η πρόκληση, η αλαζονεία, η ξενόγλωσση διατύπωση που τείνει να εξαφανίσει την γλώσσα μας, η μίζα και η κομπίνα θα εγκαθίσταντο πλέον ως μόνιμοι κάτοικοι στα υψηλά θεωρεία. Ο λαός θα σπρώχνεται

βίαια ή ήπια αλλά σίγουρα προς τα κάτω, αγκαλιά με την αμάθεια, τον εξαθλιωμένο λαθρομετανάστη και με έδρα τους τα καταγώγια και όχι μόνο... Κι αυτά όλα τα κάνουν οι δοτοί σαν μια ειδική αποστολή. Γιατί αν άφηναν τον κόσμο να συνέλθει και να δει, δεν θα είχαν προλάβει να δυναμώσουν τόσο την άρχουσα τάξη τους, αφού θα είχε ήδη προηγηθεί η γνώση, η αμφισβήτηση και καθαίρεσή τους!

Έτσι κάπως, φτάσαμε σήμερα στο σημείο μηδέν, "στο τέρμα που δεν έχει παρακάτω" που έγραφε ο ποιητής... Και όχι μόνο οικονομικά... Πικραμένοι ή θυμωμένοι, φτωχοί, προδομένοι σιωπηλοί και ταπεινωμένοι από απυρόβλητους ενόχους, πεσμένοι τόσο, ώστε ούτε στα όνειρά μας δεν μπορούμε πια να δούμε καμιά Επ-Ανάσταση και καμιά... ανάσταση. Απλά επιζούμε. Απλά επιζούμε ακόμα...

Η πρωτοφανής εγκληματικότητα σαν συνέπεια, στο ζενίθ πια, όπως και οι αποδοχές των κρατούντων σε σύγκριση με την φτώχεια των απλών πολιτών. Ασυλία τους δε δικαστική για μεγάλα σκάνδαλα, ή εγκληματίες για παντοειδή εγκλήματα, ενώ ρίχνουν διетή φυλάκιση μάνας καθαρίστριας που είπε ψέματα ότι είναι εγγράμματη, για να βρει δουλειά για να θρέψει τα παιδιά της! Ακριβώς στο σημείο αυτό όμως λειτουργούν ή πρέπει να λειτουργούν οι αυτόματες δικλείδες ασφαλείας της Ιστορίας των λαών. Οι διεργασίες τότε μετατοπίζονται και γίνεται μια ψυχική πλέον διέγερση. Μια ηθική εξέγερση που ξαναανεβάζει τον άνθρωπο στη θέση που του αξίζει.. Το σώμα, η ύλη, η αυτοσυντήρηση, υποχωρούν μπροστά στην ιδέα που είναι η σημαία της ψυχής. Η Ιωάννα τής Λωραίνης κερδίζει παράλογες νίκες. Ο Δαβίδ τον Γολιάθ, οι Θερμοπύλες και η Σαλαμίνα, ακόμα και η πτώση της βάρβαρης και μακράν του πνεύματος Τούρκικης πανίσχυρης αυτοκρατορίας, από τούς ελάχιστους Έλληνες το 1821... Ποιός ανατρέπει λοιπόν κάθε τόσο το λογικά αναμενόμενο; Μήπως το κακό υπάρχει για να κρατάει σε

φόρμα και σε εγρήγορση το ωραίο; Τι είναι ένας γνωστός πίνακας του Ντελακρουά, παρά μια ιπτάμενη φλογισμένη ψυχή, σε σχήμα γυναικας και σημαίας;»

Μόλις έβαλε μια τελεία στον λόγο του ο Νικόλας Ρίσκο, ο κόσμος ξέσπασε σε ακράτητα χειροκροτήματα, όπου πολλοί σηκώθηκαν και όρθιοι!

Για να κοπάσει αυτό το ενθουσιώδες ξέσπασμα του κόσμου, ο Νικόλας έδειξε ότι ολοκλήρωσε το θέμα του, ζητώντας από τον κόσμο αν υπάρχουν κάποιες τυχόν απορίες και ερωτήσεις. Ήταν μια από τις σπάνιες φορές που φάνηκε στην Βικτώρια κάπως ανήσυχος. Βεβαιώθηκε όταν την κοίταξε παρατεταμένα στα μάτια. Σηκώθηκε αμέσως και πήγε κοντά του.

- Νικόλα.... τού είπε τρυφερά και ξαναγύρισε στην Αγγελίνα.

- Έγινε κάτι; ρώτησε εκείνη.

- Όχι, αλλά έχω αρχίσει να τον καταλαβαίνω περισσότερο... Ακόμα και από τα μάτια του που είναι ο πιο αλάνθαστος πομπός. Οι ερωτήσεις άρχισαν η μια μετά την άλλη...

- Δηλαδή κύριε Ρίσκο, πρέπει να είμαστε ευγνώμονες στην καταπίεση μήπως και αυτή τελικά μας συνεφέρει από κάποιο λήθαργο; Αυτό λέτε;

- Το αντικείμενό μας σήμερα είναι το αν υπάρχει και πως και πότε εμφανίζεται η ψυχή στο άτομο ή στο σύνολο, όχι η ανάλυση των μηχανισμών αντίδρασης μετά την όποια πρόκληση, ήταν η απάντηση.

- Όταν δεν πεινάσει ο κόσμος ξεσηκώνεται κύριε;

- Ενεργοποιούνται τελικά κάποιες άλλες εντελώς απροσδιόριστες νομοτέλειες που είναι ευφύτερες και από τους εκάστοτε κρατούντες και από τις πρώτες του ανάγκες πάντως, είπε ο Ρίσκο.

Σιγά σιγά άρχισε να σχηματίζεται το πηγαδάκι των πιο φανατικών και ανάμεσα σ' αυτούς και η Βικτώρια με την Αγγελίνα.

Όταν επιτέλους βρέθηκαν μόνοι, η Αγγελίνα σαν πιο ψύχραιμη και επειδή δεν της ξέφευγε τίποτα, του είπε με σημασία,

- Μήπως σήμερα αυξήσατε κάπως περισσότερο τη δόση;

Πρώτη φορά υπαινιχθήκατε και την ομοφυλοφιλία. Δεν το έχουμε ανοίξει δε ποτέ το θέμα αυτό. Τι συμβαίνει λοιπόν και τι ισχύει τελικά με όλο αυτό το πελώριο πρόβλημα;

-Η ομοφυλοφιλία κυρίες, που ήταν πάντα η βαριά απορριπτέα ως κάτι ακραία ανώμαλο και απεχθές, προκαλώντας μόνο σαρκασμό και χλέβη, τελευταία αρχίζει να επιβάλλεται σαν μία συμπαθής δήθεν κανονικότητα. Οι άνθρωποί της, ψυχοσωματικά ασθενείς κατά τον καθηγητή Δεστούνη, συνήθως πανέξυπνοι και καλλιεργημένοι όμως, έχουν αρχίσει να την επιβάλλουν σαν μία απλή διαφορετικότητα με αποδοχή της και με προνόμια... Αυξάνοντας δε εξαιρετικά τον αριθμό τους, που σημαίνει δύναμη σε ψήφους προς τους ψηφοθήρες πολιτικούς, όχι μόνο αποκτούν υψηλές θέσεις αλλά και θέσπιση νομοθεσίας που τους ονομάζει πλέον απλά διαφορετικούς και μάλιστα υπερήφανους!. Τους δίδεται η άδεια ακόμα και να υιοθετούν παιδιά, που σημαίνει αυτό την δραματική προαποφασισμένη ένταξη των δύστυχων παιδιών αυτών αύριο, στην ιδιαιτερότητά τους! Επίσης, ως και εθιμικό δίκαιο που απαγορεύει κάθε χαρακτηρισμό σε βάρος τους.

Άλλοι τα θεωρούν όλα αυτά, ως μία ανθρωπιστική συμπεριφορά προς μία πολύ καταπιεσμένη τάξη, αλλά και άλλοι βέβαια σαν επικράτηση μιας κορυφαίας διαφθοράς του αμαρτωλού ανθρωπίνου γένους. Απόλυτη πτώση των ηθικών αξιών δια του προσηλυτισμού και δημογραφικό πλήγμα και μέσα σε μια κατάντια της φθίνουσας κοινωνίας, με ένα ακόμα πλήγμα της, μέσα στα τόσα.....

- ...Και τι τους φταίνει ως και τα δύστυχα τα παιδάκια, μουρμούρισε η Βικτώρια...

-Ίσως γιατί κανείς δεν σκέφτηκε και την πιθανή υπέρ αυτών εκδοχή, ότι οι ομοφυλόφιλοι γενικά, θα μπορούσε να είναι και λίγο

τα θύματα μιας αόρατης κι ανώτερης ισορροπίας του πλανήτη, για την διατήρηση της πληθυσμιακής τάξης και στάθμης, συνέχισε ο Νικόλας. Ενδεικτικό μάλιστα είναι και ότι αυτό συμβαίνει μόνο στον άνθρωπο από όλα τα θηλαστικά, γιατί μόνο από αυτόν κινδυνεύει πληθυσμιακά η Γη! Η ισορροπία αυτή η οποία ως τώρα ετηρείτο με τις πανδημίες και τους πολέμους, όσο αυτά τα δύο τα ελαχιστοποιεί ο πολιτισμός, ο τρίτος τρόπος της μη επικίνδυνης αύξησης των πληθυσμών για τον πλανήτη, είναι η ομοφυλοφιλία! Ένα μυστικό ντιενεϊκό όπλο της Δημιουργίας για να μην κινδυνεύσει πληθυσμιακά άρα και κλιματικά ο πλανήτη. Οπότε η ομοφυλοφιλία δεν αποκλείεται να είναι ή κατά τύχη παρέμβαση και αγνώστων σε εμάς πληθυσμιακών ισορροπιών. Η ύπαρξη αλλά και η αύξηση της ομοφυλοφιλίας ίσως να είναι απλά ένα φυσικό αναγκαίο φαινόμενο, που θα την υποστούμε και εμείς σαν πληττόμενη κοινωνία, αλλά και κάποιοι θλιβερά και άσχημα χτυπημένοι, άτυχοι από αυτήν, άνωθεν όμως προγραμματιζόμενη...

...Και μήπως πρόσεξες Αγγελίνα ότι σήμερα αυξήθηκε ο ενθουσιασμός αλλά ελαττώθηκε κάπως ο κόσμος στο αμφιθέατρο, μετά και απ' την προχθεσινή υποτιθέμενη βόμβα; Τυχαία ήταν νομίζεις η ψευτοβόμβα εκείνη εδώ;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -15-

Από την Πρυτανεία είχε διαρρεύσει ήδη ότι πολλοί καθηγητές ενοχλούντο κάπως από το περιεχόμενο των διαλέξεων του Νικόλα Ρίσκο, λόγω των πολλών ανοιγμάτων του. Από το περιεχόμενο αυτό όμως, ή μήπως επειδή σ' αυτόν γέμιζε ασφυκτικά το αμφιθέατρο, ενώ στα δικά τους μαθήματα ήταν σχεδόν άδειο; Είδε πάντως ότι η προηγούμενη βομβιστική απόπειρα, φόβισε κάπως τον κόσμο και αυτό επισήμανε και στην Αγγελίνα που αντιλαμβανόταν τα πάντα! Αυτά σκεπτόταν ενώ ανηφόριζαν προς το καφενείο τους.

- Γιατί δεν μιλάμε; Δεν θα υπάρχουν άλλοι σαν εμάς που να έχουν τόσα κοινά δικά τους να πουν, είπε ο Νικόλας. - Ακριβώς αυτό. Αλλά γιατί όμως; Ίσως γιατί δεν έχεις καταλάβει πόσα ξέρω από αυτά που προσπαθείς αλλά δεν μου λες, είπε σκεπτική η Βικτώρια. Νομίζεις ότι τρώω κουτόχορτο; Μέσα από την συντροφιά μας προσπαθείς να νοιώσω εγώ ασφάλεια, φυσικότητα, και νέες αφετηρίες πίστης και γαλήνης... Το ίδιο κάνεις με το μάθημα της ψυχολογίας. Κι εκεί κάτι πας να περάσεις στους νέους... Εσύ όμως...

- Τι πάω να περάσω λοιπόν; ρώτησε εύθυμα ο Νικόλας ενώ της άνοιγε την πόρτα για να μπουν στο καφέ new notte που μόλις είχαν φτάσει.

Προχώρησαν, κάθισαν στη δική τους γωνιά για να συνεχίσουν:

- Ξέρω και τι πιστεύεις Νικόλα. Είσαι αυτό που δεν ξέρεις ότι

ήμουν και εγώ πριν χρόνια. Απλά εσύ, παρά το κύρος σου, παρέμεινες ακόμα παιδί σ' αυτά. Οι φοιτητές σου μόλις γίνουν τριαντάρηδες προσγειώνονται και παρατάνε τις ιδεολογίες, ενώ εσύ ως μόνιμα ρομαντικός εικοσπεντάρης ξανααρχίζεις με την νέα φουρνιά... Και εκατό χρονών αν γίνεις, θα είσαι ο απροσγείωτος ιπτάμενος πάνω από τους άλλους και στην εποχή μας πάντα νεαρός. Γι' αυτό και... σ' αγαπώ.

Η λέξη της ξέφυγε τόσο απλά, αλλά δεν έκανε τίποτα για να την πάρει πίσω. Αυτό το μητρικό παράδοξο που είχε φυτρώσει μέσα της ξαφνικά για την Αγγελίνα, ένιωθε να εξαπλώνεται και προς τον Νικόλα... Έγινε πιο συγκεκριμένο όταν πριν, στην διάλεξη, αισθάνθηκε ότι την κοίταξε με πόνο και μοναξιά και γι' αυτό έτρεξε αμέσως κοντά του.

Όταν ένας άνθρωπος μάς δίνει συνεχώς, τότε, από κάποια στιγμή και μετά τού τα δίνουμε κι εμείς όλα. Θυμήθηκε πάλι τη νύχτα στο σπίτι του. Ήταν πιωμένη και ζαλισμένη, αφημένη εντελώς και τσακισμένη από τα όσα είχαν προηγηθεί και αισθανόταν παράξενα χαλαρή... Ο Νικόλας όμως την πήρε στην αγκαλιά του κοιμισμένη και την πήγε στο κρεβάτι, την σκέπασε και περίμενε να κοιμηθεί. Αυτός μετά κοιμήθηκε στο σαλόνι. Αυτά καταγράφονται πάντα από μια γυναίκα και δεν ξεχνιούνται ποτέ. Άρχισε λοιπόν να είναι όλα για αυτήν πελώρια και υπέροχη αυτή η σχέση.

Κι απάνω που θα'νοιωθε να την σκεπάζει αυτή η τόσο πολύπλευρη προστασία και αγάπη του που τόσο την είχε ανάγκη, ξαφνικά άρχισε να ανησυχεί για τον Νικόλα. Θυμήθηκε τα δικά της φοιτητικά χρόνια. Τότε με τα νυκτερινά τυπογραφεία και τις προκηρύξεις, τις διαδηλώσεις και τους κτυπημένους από αντιφρονούντες ή από την αστυνομία φίλους....

Όταν από μικρή άρχισε να αναπτύσσει μια στοιχειώδη κριτική σκέψη, άρχισε και να αναρωτιέται και να κριτικάρει πολλούς, αν και η όποια αμφισβήτηση προϋποθέτει την καλή γνώση και τη διάκριση, τόσο των καλών όσο και των κακών ή των νοθευμένων πραγμάτων και καταστάσεων του στάτους.

Ο μεγαλύτερος βιασμός έρχεται όμως στην ώρα του, σε κάπως μεταγενέστερη ηλικία, τότε που οι πανίσχυροι, καταλυτικοί κανόνες δεν σε αφήνουν να επιλέξεις τίποτα δικό σου. Δεν υπάρχει π.χ. περίπτωση να μην πας στην παρέλαση, στον αγιασμό, στην ομιλία κάποιου φασίστα και κάθε αποδοχή απριόρι αυτών των πραγμάτων δεν είναι πράξη αγωνιστική, παρά μόνο πράξη λιποταξίας από κάπου αλλού όπου θα έπρεπε να είμαστε....

Ποιος αναγκάιος συμβιβασμός δικαιολογεί αυτή την ανήκουστη αποδοχή συγχώνευσης θεσμών και λειτουργιών; Και εν τέλει, σαν ολοκληρωμένοι πλέον άνθρωποι σε ώριμες κοινωνίες, ποια ελευθερία εθελοτυφλούμε ότι απολαμβάνουμε; Μήπως την ελευθερία που απολαμβάνει με όλες τις αισθήσεις του διεγερμένες ένα πρόβατο όταν οι ακτίνες τού ήλιου το ζεσταίνουν στο καταπράσινο λιβάδι που το έχει βγάλει ο βοσκός του για να το παχύνει λίγο πριν την προμελετημένη σφαγή του; Το λίκνο λοιπόν της πραγματικής διάπλασης του ανθρώπου με Αλφα κεφαλαίο, θα έπρεπε να είναι η Παιδεία, τής οποίας όμως σπανίως της έχουν αφήσει κάποιες φωτεινές ές αντανakλάσεις! Το προσωπείο τής δημόσιας και δωρεάν Παιδείας έχει πολλά ραγίσματα και έτσι όσοι δεν είναι μύωπες μπορούν να δουν το πραγματικό πρόσωπο αυτού του Κάλιμπαν Καραγκιόζη. Και εδώ είναι που μόλις στα 18 της χρόνια έκανε τον πρώτο συμβιβασμό. Όχι μόνο αποδέχτηκε τους κανόνες τού στάτους, αλλά αφομοιώθηκε σε αυτό, έγινε ένα από τα πολλά ανώνυμα και πανομοιότυπα κομματάκια θύματά του. Βέβαια δεν το έκανε αβίαστα. Προσπάθησε να το αποφύγει, μπήκε στο κίνημα νέων ως φοιτήτρια και ως μικρούλα ερωτευμένη τότε. Μετά απογοητεύτηκε από όλα και τελικά δικαιολογήθηκε στα αξιολύπητα πληγωμένα της ιδανικά, πως ο συμβιβασμός ή κάποια προσωρινή απάθεια, είναι ένας μονόδρομος για να μπορέσει κανείς να αποκτήσει τα απαραίτητα εφόδια και μέσα, ώστε κάποια στιγμή μετά, να ανατρέψει τα καθιερωμένα αν το επιλέξει. Η αλήθεια όμως είναι πως αυτή μοιάζει με μία φτηνή δικαιολογία. Σίγουρα

τα είχε καταφέρει και μόνη της για λίγο ακολουθώντας τον ανορθόδοξο αλλά ελεύθερο δρόμο. Όμως στο τέλος...

- Δείλιασα! Δείλιασα Νικόλα, φώναξε δυνατά ξαναμμένη σα να συνέχιζε την σκέψη της και πίνοντας μονομιάς όλο το ποτό της!

Μετά συνέχισε να τον κοιτάει σαν να τον εκλιπαρούσε...

Ο Νικόλας τής έπιασε το χέρι κάτω από το τραπέζι, για να της δώσει θάρρος να εκφράσει την σκέψη της. Εκείνη μετά από μια πολύ μικρή σιωπή, συνέχισε...

Όλη η γνωριμία μας και ειδικότερα τα τελευταία που συνέβησαν ήταν μια γερή αναντικατάστατη δόνηση για μένα. Είχα πεθάνει και ήσουν ο απινηδοτής μου Νικόλα! Ξανάρχισε να χτυπάει η καρδιά μου! Ευχαριστώ για το δυνατό χέρι αυτής της στοργής σου. Ευχαριστώ για όσα μου δίνεις, για όσα θα μου δώσεις έμμεσα ή άμεσα και για όσα είδα κάπου ότι θέλεις να μου δώσεις. Να'σαι σίγουρος πως έχω πάρει περισσότερα απ' όσα νομίζεις. Νικόλα! Είσαι ο ήρωάς μου και κάτι παραπάνω... Είσαι ο αγαπημένος μου!

Ο Νικόλας προσπάθησε να μην δείξει την κατάπληξη και τον θαυμασμό του, αφήνοντάς το αυτό για μια άλλη στιγμή. Φώναξε κάπως βιαστικά τον σερβιτόρο και της παρήγγειλε το μενού που της άρεσε.

Φοβόταν πως όλα αυτά που ζούσαν -πάντα σε μια κρυφή ένταση- παραήταν όμορφα για να είναι πραγματικά. Μια ωραία νέα γυναίκα, πληγωμένη τόσο και απόλυτα εξαρτημένη από αυτόν πλέον, σε μια παράξενη σχέση μεταξύ τους, που ανέβαινε αλλά χωρίς να πηγαίνει προς καμία ξεκαθαρισμένη κατεύθυνση από τις γνωστές και εξεζητημένες που ορίζουν συνήθως όλες τις πορείες και τις καταστάσεις των ανθρώπων.

Ήταν ο γιατρός της, χωρίς να έχουν αρχίσει ακόμα καμία συγκεκριμένη ψυχοθεραπεία. Ήταν συνάδελφοι χωρίς να έχουν καμία απολύτως συνεργασία στην ιατρική. Ήταν αναγκαίος ο

ένας για τον άλλο αλλά δεν έμεναν μαζί. Και ήταν ανείπωτα ερωτευμένοι χωρίς να έχουν κάνει έρωτα ποτέ! Απλά αλληλοθαυμάζονταν και ήθελαν να είναι πολλές ώρες μαζί και να ετοιμάζονται ο ένας για τον άλλο.... Αφήνοντας όμως επιτέλους πίσω τα τόσο βαριά μα και τόσο παλιά πια βάσανά τους, για κάτι το πιο σπουδαίο, ωραίο και μεγάλο που έβλεπαν κι οι δυο τους νά'ρχεται...

ΚΕΦΑΛΙΟ -16-

Ο Νικόλας διηύθυνε την συζήτηση... παθητικά. Δεν μιλούσε εκτός από σπάνιες περιπτώσεις, όταν χρειαζόταν να συνδέσει ή να ρωτήσει για να καταλάβει κάτι καλύτερα αλλά ρουφούσε κυριολεκτικά τον χείμαρρο όσων το βράδυ εκείνο με ένα απροσδόκητο πυρετό εξωτερίκευε η Βικτώρια. Για πρώτη φορά την είχε δει έτσι και προσπαθούσε να συμπληρώσει το ψυχολογικό της παζλ σαν άνδρας αλλά και σαν γιατρός της, απωθώντας το κύμα τής δικής του συναισθηματικής φόρτισης που μετά βίας συγκρατούσε. Ήλεγχε δηλαδή ακόμα την κατάσταση, παρά την ένταση. Ήξερε πιο πολλά βέβαια από όσα η Βικτώρια νόμιζε ότι ξέρει για εκείνη. Ήξερε καλά πια ότι από την ημέρα εκείνη του περιέργου τοκετού της, η συναισθηματική Βικτώρια είχε υποστεί ένα μεγάλο και ίσως αζεπέραστο πλήγμα που ερχόταν σαν συμπλήρωμα και σε άλλα της προηγούμενα πλήγματα.. Είχε συμπεράνει ότι προφανώς είχε παρακολουθήσει, σε μια λανθάνουσα ύπνωση, όλη την επέμβαση όπου ο χειρουργός έβγαζε σχεδόν κομματιασμένο μέσα από το σώμα της, το σχηματισμένο και αγαπημένο παιδί της!... Στο τέλος, τα τραύματα τής ψυχής δυστυχώς δεν «ράβονται» -όπως σε μια άλλη πληγή του σώματος- καθόλου εύκολα και δη σ' αυτές τις περιπτώσεις. Και τώρα αυτή η ψυχή, ψυχή και σώμα, ήταν στα χέρια του, πάνω σε μια εξεταστική τράπεζα ψυχής και καρδιάς... Έπρεπε να επέμβει άμεσα αλλά πώς; Σαν γιατρός με εκείνες τις ψευτοευγενικές έντεχνες αποσιωπήσεις ή παρεμβάσεις; Με αθώες ερωτήσεις που

τις ακολουθούν μεθοδευμένες ύπουλες παροτρύνσεις; Να τις δώσει χάπια απάθειας ή λήθης; Να της συστήσει να επιδοθεί στην επιστήμη της που όμως -όχι τυχαία- δεν ήταν παρά τα... έμβρυα; Ούτε μια στιγμή δεν είχε πιστέψει ότι την επιλογή αυτής της ειδικότητας την είχε κάνει τυχαία... Και αυτό, σήμερα δεν λειτουργούσε παρά σαν μια διαρκής και μαζοχιστικά επιλεγμένη από την ίδια αυτοτιμωρία. Ψυχοομοιοπαθητική θα μπορούσε να την πει κανείς αλλά αυτή συνιστάται θεωρητικά μόνο στην ψυχιατρική... Στην πράξη, ποιος μπορεί να την εμπιστευτεί και να πειραματιστεί πάνω στον άνθρωπό του, πάνω στην Βικτώρια; Στα αστεία λέγανε τον τελευταίο καιρό μεταξύ τους, «η οικογένεια» και η «οικογένεια»... Αλλά αυτό σιγά σιγά έπαψε να είναι αστείο. Ένοιωθε κάποιες στιγμές ότι η Βικτώρια σε κύριο ρόλο πλέον ήταν και κάτι παραπάνω από οικογένειά του. Και εκεί κολλούσε... Σε ποιο ρόλο; Τι ήταν; Τι θα μπορούσε να ήταν; Είχαν ενωθεί παράξενα σε μια σχέση που δεν τολμούσε να βρει -ή να εκμυστηριευθεί- το όνομά της... Τους χόριζαν δεκαπέντε χρόνια! Δεν είχε σημασία που τον έλεγε «έφηβο», ή που είχε δεχτεί η μοίρα της να είναι κοντά του. Γιατί όλα μπορούσαν να γίνουν στην πολύεδρη κοινωνία μας. Πολύ περισσότερο μάλιστα όταν ήταν δεδομένο ότι μόνη της δεν θα μπορούσε να σταθεί, ακόμα και να σκεφθεί. Έπασχε από ψυχικό πανικό. Αυτός όμως; Τουλάχιστον δυο προηγούμενες μεγάλες σχέσεις του με πολύ νεότερές του είχαν καταλήξει οικτρά, μετά από ένα χαρούμενο ή δοκιμαστικό διάστημα που διάρκεσαν. Ίσως γιατί αυτές ήταν άτυχες, ή χαμηλότερης εμβέλειας και πτητικής ικανότητας. Σαν τα μικρά εκπαιδευτικά ΕΠΑΡ που ήταν τότε που αυτός πετούσε νέος στην Αεροπορία, μόνο για παρατήρηση πεδίων. Αλλά υπάρχει τελικά κάτι ακόμα μεγαλύτερο από τον ρατσισμό της κοινωνίας: Ο ρατσισμός τού Θεού. Η γυναίκα είναι ο τοποτηρητής αυτού του ρατσισμού! Ό,τι συμφέρει το Θεό γίνεται πάντα επάνω της... Πλην εξαιρέσεων όμως. Πλην εξαιρέσεων σαν την Βικτώρια που ήταν το άλλο πρόσωπο της Δημιουργίας. Η πολύ καλή και η πιο ωραία πλευρά της. Ο πόνος,

η αυτοθυσία τού προδομένου ανθρώπου, οι τύψεις, η ευαισθησία, και μια ελεύθερη σκεπτόμενη αλλά πληγωμένη ψυχή, είχαν συναντηθεί στο πρόσωπό της μέσα σε μια ζωή που είχε μπλεχτεί στα δίχτυα τής μιζέριας ανάξιων ανθρώπων και αμφισβητήσιμων αξιών. Από αυτά προσπαθούσε χρόνια ολόκληρα μόνη της και τόσο απεγνωσμένα να ξεμπλέξει. Εκεί κάπου συναντήθηκαν. Εκεί που η τετράγωνη λογική ήθελε να αναμετρηθεί με τις ελευθερίες της ψυχής και ο κοινωνικός ορθολογισμός καιροφυλακτούσε για να θυμίζει τελικά τα δικά του όρια και κανόνες και τις απαγορευμένες ελευθερίες, που όταν δεν μπορεί να τις σταματήσει, τότε τιμωρεί: Κατάθλιψη με ψυχική καταστροφή. Ακύρωση επικοινωνιακών λειτουργιών και φοβική εσωστρέφεια... Ανωμαλία τού κύκλου ζωής και κοινωνικής σύνθεσης και ένας νοσηρός ή τιμωριστικός αναφροδισιασμός.

...Μέχρι που ήρθε το ατύχημα την νύχτα εκείνη στην πλατεία με την Αγγελίνα, που... ακύρωσε τις ακυρώσεις της! Μια κοπέλα αναισθητη στον δρόμο. Μόλις σχεδόν νεκρή. Έπρεπε να την σώσει, να την αναστήσει. Ένοιωθε ασφαλώς υποσυνείδητα ότι το χρωστούσε στην δική της κόρη, αλλά και της χρωστούσε η παράξενη Μοίρα της μια ευκαιρία!

Η Μοίρα, που εμπόδισε τον ίδιο την στιγμή εκείνη, να σηκωθεί και να τρέξει στο σημείο του ατυχήματος... Η Μοίρα, που τους ένωσε μετά και κανένας δεν ξέρει τι άλλο τους ετοιμάζει. «Κι απ' τους Θεούς, η Μοίρα πρώτη» όπου ως γνωστόν, έλεγαν οι αρχαίοι....

Πλησίαζε λοιπόν η στιγμή μιας σύγκρουσης της ασύμμετρης Μοίρας, με τους κανόνες του παιχνιδιού και ο Νικόλας έπρεπε να αποφασίσει επιτέλους κάτι θετικό, ή να κάνει πίσω. Δεν ήταν εύκολο τίποτα από τα δυο. Τίποτα από τα σπουδαία άλλωστε δεν είναι εύκολο, γι' αυτό μερικά δύσκολα πράγματα είναι και σπουδαία.

Όσο τα σκεφτόταν όλα αυτά, την παρατηρούσε να τρώει αμίλητη. Κοιτούσε τότε τα υπέροχα δάκτυλά της και τότε τα μάτια της.

-...Και τη σαλάτα όλη, αν θέλεις απόψε έναν καλό βαθμό από μένα και αύριο μια πιο φωτεινή επιδερμίδα, της είπε αστεία. Εκείνη τότε, πολύ χαριτωμένα, του έβγαλε κοροϊδευτικά τη γλώσσα. Και εκεί κέρωσε! Την στιγμή εκείνη, σαν κάτι να φωτίστηκε στην προσπάθεια γνωμάτευσης και κατάλαβε! Ναι, αυτό ήταν και δεν το είχε σκεφτεί... «Παλιμπαιδισμός!» Επιστροφή πίσω στην ασφάλεια. Πριν τα τραυματικά γεγονότα. Το ταξίδι τού χρόνου που παιδεύει τους αστροφυσικούς, είναι κάτι πολύ πιο απλό στην ψυχιατρική. Πρέπει να την ξεκινήσει από τα δώδεκά της λοιπόν... Αλλά διακριτικά, χωρίς να καταλάβει και να υποπτευθεί τίποτα η Βικτώρια. Πίσω στα χρόνια που της τα κλέψανε και δεν τα έζησε. Που έγινε μεγάλη πριν νοιώσει μικρή, πριν χορτάσει την αθωότητα. Να την ξαναμεγαλώσει λοιπόν απ' την αρχή και να την φτάσει στερεά σε ένα νέο «τώρα», για να αντέξει τα βάρη που της αναλογούν ως μεγάλη και που βέβαια τα ένοιωθε σήμερα ασήκωτα...

Την κοίταξε πάλι, αλλά αυτή τη φορά με μια άλλη λάμψη. Σαν να την έβλεπε από μια νέα πιο φωτεινή οπτική γωνία.. Έμειναν μόνοι ως αργά το βράδυ εκείνο. Ο Νικόλας δεν ήθελε να την αφήνει πολλές ώρες μόνη. Εκείνη κάποια στιγμή του έπιασε το χέρι.

- Ξέρεις τι είναι αυτό που αγαπάει περισσότερο η γυναίκα στον άνδρα;

- Νομίζω ναι αλλά.. να στο πω φωναχτά; Της απάντησε με πονηρό υπονοούμενο χιούμορ για να την κομπλάρει αστειευόμενος. Η Βικτώρια κοκκίνισε και δίστασε για λίγο και μετά είπε,,

- Το χέρι του, κουτέ καθηγητή της ψυχολογίας... Και για να τον εκδικηθεί συμπλήρωσε: Εσύ μπορείς να μου το πεις, φωναχτά τελικά όμως, αυτό που νόμιζες πριν ότι εγώ εννοούσα;... Έμειναν για λίγο σιωπηλοί.

Μια έμπνευση της στιγμής όμως αξίζει τόσο, όσο χίλια μελετημένα σχέδια και αμέσως της άνοιξε την σκέψη του!

- Πάμε για λίγες μέρες μαζί ένα ταξίδι στο εξωτερικό;... Βολεύει πολύ, τώρα που και η Αγγελίνα έχει εισαγωγικές για την φιλοσοφική Σχολή και δεν θα την βλέπουμε καθόλου...

Νύχτα προχωρημένη πια και καθώς πλησίαζαν στο σπίτι της, εκείνη έσπασε τη σιωπή της και τον ρώτησε ξαφνικά:

- Νικόλα, ήσουν πολλά χρόνια χειρουργός και θα ξέρεις πολλά, αλλά μπορεί να μην θέλεις να μιλήσεις για αυτά.

- Ξέρω και περίμενα αυτή την ερώτησή σου: Έχω δει πολλές φορές τα μάτια σου να με κοιτάνε σαν δυο ερωτηματικά... Το πού ξέρω να αποπλίζω με άνεση αυτοσχέδιες βόμβες και πώς συμβαίνει να με ξέρουν και να έρχονται πολλοί διαδηλωτές να με δουν. Είμαι λοιπόν αμέτοχος σε κάθε τέτοια δράση πέραν των όσων ξέρω από την πενταετή στράτευσή μου εκπαιδευόμενος στην Αεροπορία. Αλλά είναι και η στιγμή να σου πω ότι λειτουργώ εθελοντικά και ανθρώπινα στρατευμένος μυστικά εδώ και κάποια χρόνια μόνο σαν γιατρός στο να προσφέρω υπηρεσίες σε μικροατυχήματα και τραυματισμούς σε οποιαδήποτε παράταξη κι αν βρίσκονται, διαδηλωτών που δεν θέλουν να πάνε σε γιατρούς ή νοσοκομεία για να μην καταγραφούν και χαρακτηριστούν... Προστρέχουν στον μπάρμαν που είναι πονετικός άνθρωπος, ξέροντας ότι αυτός θα ειδοποιήσει εμένα να σπεύσω....

- Τα είπες όλα μόνος σου, του είπες εκείνη πονηρά... Εγώ απλά ήθελα να ρωτήσω ως προς το... ταξίδι που μού είπες. Αυτοί που έχουν ευαίσθητη καρδιά, μπορούν να πετάνε με αεροπλάνο ακίνδυνα;

-...Όσα σου είπα, έπρεπε να σου τα πω έτσι ή αλλιώς Βικτώρια... Δεν θέλω μυστήρια και δεν θέλω να κρύβω μυστικά. Ασφαλώς θα έχεις προσέξει ότι ο μπάρμαν διακριτικά με έχει καλέσει μερικές φορές μετά από φασαρίες και διαδηλώσεις και έχω προστρέξει... Ως προς αυτούς δε, που έχουν ευαίσθητη

καρδιά 'όπως είπες, αυτοί συνεχώς πετάνε... Ακόμα και χωρίς αεροπλάνο, και πάντα ζουν εκεί ψηλά ιπτάμενοι στα σύννεφα και στα ουράνια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -17-

Ξημέρωνε. Η Άνοιξη κάλπαζε τις μέρες αυτές λες και βιαζόταν να φορέσει την νέα της αμφίεση για την Πασχαλιά. Τα δέντρα άνοιγαν τα μάτια τους παντού για να δουν και να χορτάσουν τον νέο όμορφο κόσμο, πριν έρθει ο Νοέμβρης και τον παλιώσει, και τους τον πάρει πάλι πίσω... Τα πουλιά κολυμπούσαν στα αραιά σύννεφα του πρωινού με όλους τους κανόνες πλοήγησης σαν τον μεγαλύτερο μηχανικό και δάσκαλο πλοήγησης του κόσμου που είναι!. Δεν ξέρανε κατά που πάνε ούτε και το γιατί, αλλά... και ποιος το ξέρει αυτό;...

Ο Νικόλας δεν πρότεινε τυχαία ένα ταξίδι στη Ευρώπη. Γύριζε στο μυαλό του αυτό το νέο σχέδιο με προτίμηση τελικά την Βόννη, όπου δήθεν συμπτωματικά θα την πήγαινε σε έναν γνωστό πανευρωπαϊκό «Κέντρο Αποκατάστασης Ψυχικών Προβλημάτων», όπου είχε και έναν φίλο του ψυχίατρο στο πολύ φημισμένο και μοναδικό αυτό ψυχολογικό κέντρο. «Εξετάστε το σώμα της γυναίκας για να θεραπεύσετε την ψυχή της. Εξετάστε την ψυχή της για να θεραπεύσετε το σώμα της»...

Έπρεπε να βεβαιωθεί για την εσωτερική κατάσταση και λειτουργία ενός -τόσο κρίσιμου μάλιστα για μια γυναίκα- κόσμου και μετά να εφαρμόσει αν χρειαστεί, μια ήπια αγωγή διαρκείας. Σήμερα η επιστήμη κάνει θαύματα παντού!

Βεβαίως δεν της είχε μιλήσει ποτέ για τις ανησυχίες του και όλο αυτό το σχέδιο, θα της το περνούσε σαν μια απλή γενική εξέταση, ένα τυπικό τεστ, δήθεν επειδή συμ- πτωματικά είχε σαν

ευκαιρία έναν πολύ καλό φίλο και συνάδελφο εκεί...

Αν χρειαζόταν θα ακολουθούσε την ανάλογη διορθωτική αγωγή, αν όχι, ακόμα καλύτερα, θα βεβαιωνόταν ότι όλα είναι πλέον τελικά και οριστικά καλά, θα ανακτούσε την αυτοπεποίθησή της, θα προγραμματιζόταν και η αφοσίωση, η προστατευτικότητα και η εξάρτησή της από την Αγγελίνα που είχε αρχίσει να βλέπει ότι -όχι τυχαία- αυτή μεγάλωνε κοντά της. Παράλληλα θα επέλεγε ένα είδος συμπεριφοράς και στάσης του που θα την θεωρούσε ως την πιο κατάλληλη.

Ήδη έκλινε προς την ψυχογονία με παράλληλη προσεκτική επιστροφή στο παρόν, απαλλαγμένη όμως πλέον από ψυχολογικά βαρίδια του πιο πρόσφατου ή και του μακρινού παρελθόντος.

Ό,τι κι αν γινόταν, τα πράγματα θα κατέληγαν πολύ γρήγορα εκεί που θα του άρεσε όσο τίποτα άλλο πια στη ζωή του, έστω κι αν καμιά φορά τον έκαναν κάπως διστακτικό.... Η συνεργασία ψυχικής και σωματικής υγείας θα αποκαθιστούσε σιγά σιγά και το λίμπιντο της νέας γυναίκας σε όλη του την έκταση και τότε, ο κεντρικός πρωταγωνιστής της σε όλα, θα μπορούσε να ήταν αυτός. Τι σχέση θα ήταν αυτή όμως αλήθεια μεταξύ τους, μετά τον πρώτο ενθουσιασμό; Σχέση ευγνωμοσύνης από εκείνη προς αυτόν, ή σχέση μιας χρυσής ευκαιρίας από αυτόν προς εκείνη; Αναπάντητα ερωτήματα στην φάση αυτή, αφού πάντα πάμε στα τυφλά τελικά. Και πώς να μην πάμε έτσι αφού ως γνωστόν, η δικαιοσύνη είναι τυφλή, η μοίρα είναι τυφλή, ο έρωτας είναι τυφλός όπως και το τυφλό πάθος, το τυφλό μίσος, το τυφλό πείσμα, το τυφλό ένστικτο, η τυφλή βία, το τυφλό συμφέρον. Ακόμα και η τύχη ονομάζεται τυφλή...

Είναι να αναρωτιέται κανείς αν υπάρχει και κάτι που να μας βλέπει και να το βλέπουμε, ώστε να αποφασίζουμε για ορατά πράγματα, προνοητικά, μετρημένα και μόνο εμείς...

Αποφάσισε ωστόσο, πρώτα να αποκατασταθεί η ψυχική υγεία της και να είναι απόλυτα έτοιμη για μια μεγάλη ευτυχία που θα ερχόταν αμέσως μετά, που της άξιζε και που την ήθελαν τόσο

και οι δυο... Την ένωσή τους με κοντά τους την μικρή τους Αγγελίνα που θα την αγκάλιαζαν σαν την αρχή μόνο, της νέας τους οικογένειας!

...Γιατί ανθρώπινο είναι τελικά και το να φέρει η ίδια η ζωή μια αμοιβαία ανεξέλεγκτη παρόρμηση που θα τους ρίξει τον ένα κοντά στον άλλο, στην πιο όμορφη δυνατή και μαζί γλυκιά ανθρωπινή ατέλειωτη και ονειρεμένη αγάπη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -18-

Η Βόννη ήταν ηλιόλουστη και οι κήποι της όπως πάντα προσεκτικά λουλουδιασμένοι από τους κηπουρούς της από το συχνό ποτιστήρι που τους χάριζε πάντα, η θεία ευλογία Θεού. Το ξενοδοχείο τους ήταν σε μια ήσυχη πάροδο και λίγο πιο πέρα η κλινική.

Ο Νικόλας και η Βικτόρια, καθόταν στο μπαρ που βρισκόταν καμιά πενηνταριά μέτρα από το σπίτι του Μπετόβεν το οποίο ήταν βέβαια πια ένα σεβαστό και προσκυνημένο μουσείο. Κάθετα προς την πρόσοψή του υπήρχε ένας τοίχος που πάνω του σε ύψος τεσσάρων μέτρων περίπου ήταν ζωγραφισμένο το πορτρέτο του. Το ισόγειο του σπιτιού ήταν προθάλαμοι, είσοδοι και γραμματεία ενώ στον πρώτο όροφο έβλεπες τις κάμαρές του, το πιάνο του και μερικά παράθυρα που κοίταζαν στην πίσω αυλή. Μουσική δεν έπαιζε πουθενά, προφανώς γιατί οι τοίχοι ήταν χορτάτοι από την τόση μουσική που άκουγαν όσο ζούσε ο ιδιοκτήτης. Στα πλήκτρα του πιάνου του δεν επιτρεπόταν να ακουμπήσει κανείς, σαν να ήθελαν έτσι να μην σκουπίσουν άλλα δάκτυλα το θείο άγγιγμά του. Ο Νικόλας είχε πάει πολλές φορές στο σπίτι αυτό και τώρα απλά παρατηρούσε την μορφή του ανεπανάληπτου Μπετόβεν από τον απέναντι-δίπλα τοίχο. «Η τέχνη έχει ψυχή, ενώ ο άνθρωπος δεν έχει...» θυμήθηκε τη φράση αυτή και σκέφτηκε, «μήπως η ψυχή του ανθρώπου είναι η τέχνη;»

Μπετόβεν. Μουσική θεού και θάρρος ημίθεου. Ήταν αυτός που τόλμησε να αποκηρύξει τον Ναπολέοντα, έχοντας γράψει και την σχετική Συμφωνία, στην στιγμή της ψηλότερης δόξας και ισχύος του, και επίσης αυτός που τόλμησε και είπε στους πιο μεγάλους συνθέτες του καιρού του «εσείς δεν μπορείτε, εγώ μπορώ»!

Ο Νικόλας Ρίσκο έτρεφε πάντα έναν απέραντο θαυμασμό σε εκείνους που μέσα στους αιώνες είχαν μπορέσει να ορθώσουν το ανάστημά τους σε υπέρτερες από αυτούς δυνάμεις. Πίστευε ότι ο άνθρωπος, γεμάτος ελαττώματα και μιζέρια, μόνο σε κάτι τέτοιες στιγμές καταξιώνεται. Και για τον καθένα μας έρχεται μια στιγμή, ή μάλλον πολλές στιγμές πάνω σε πολλές καταστάσεις, που πρέπει να έχει την τόλμη να διαλέγει... Και ανάλογα με αυτό που επιλέγει, να καταφέρνει να καταξιώνεται, για να μπορεί να συνεχίζει χωρίς να περιφρονεί τον εαυτό του...

Όμως ο άνθρωπος δεν είναι μόνο δόξα και τιμή. Είναι και άνθρωπος... Το άλλο του αναγκαίο κομμάτι. Τον απλό καθαλάρη στο γαϊδουράκι που πορεύεται, κατά τον Καζαντζάκη. Τα θερμά και ωραία γήινα, αλλά και η καρδιά και το μεγαλείο της αντάρα

....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ -19-

Στον προθάλαμο χρειάστηκε να μείνουν περιμένοντας λίγο. - Πριν κάμποσα χρόνια, πάλι εδώ.. Τότε ξένοιαστα εγώ και τώρα μαζί. Θα γίνουμε ακόμα πιο ξένοιαστοι και... πάντα μαζί, τής είπε και της έπιασε το χέρι. Μπήκαν στο εξεταστήριο και χαιρέτησε εγκάρδια τον φίλο του γιατρό που έδειξε να τους περιμένει με κάμποση από την γνωστή παλιά του φιλία, ευγένεια και συναδελφική του οικειότητα...

Χαιρέτισε εγκάρδια και την Βικτώρια. Μετά εξήγησε κατ' ιδίαν μέσα στο γραφείο του στον Νικόλα, ότι θα άρχιζε με μια ερευνητική συζήτηση και παράθεση στοιχείων για ψυχοσωματική εικόνα πριν την γνωμάτευση και προτάσεις ειδικής αγωγής μιας έως δυο εβδομάδες...

Συνόδευσε μέχρι τον προθάλαμο τον Νικόλα και ξαναγύρισε στην κάπως αμήχανη Βικτώρια...

Μισή ώρα αρκεί, και όλα θα πάρουν τον δρόμο τους, σκέφτηκε ο Νικόλας και κάθισε πιο βαθιά στο κάθισμα του σαλονιού.

Πέρασε λίγη ώρα έτσι.

Κάποια κοπέλα που μπήκε, πλησίασε με αργά βήματα και κάθισε απέναντί του. Σήκωσε τα μάτια του για να την κοιτάξει και ξαφνικά πάγωσε. Ήταν δυνατόν; Όχι, δεν ήταν! Ναι, ήταν... Ναι, ήταν η Μανταλένα!

Συμβαίνουν καμιά φορά στη ζωή απίστευτες συμπτώσεις! Μετά από χρόνια εξαφάνισης και σιωπής, τώρα μπροστά του σε μια

άλλη μακρινή πόλη, από ένα αρκετά μακρινό και άλλο τόσο οδυνηρό παρελθόν που είχαν περάσει!

Σηκώθηκε αμέσως να πάει κοντά της με αργά βήματα... - «Αυτός ο κόσμος ο μικρός, ο μέγας» είπε μόλις πλησίασε. Εκείνη σήκωσε τα μάτια της, τον κοίταξε διστακτικά και αμέσως αγκάλιασε με τα έκπληκτα μάτια της την εικόνα του.

- Νικόλα!

Σηκώθηκε και με μια αργή κίνηση τον αγκάλιασε σφιχτά.

- Μα τι σύμπτωση είναι αυτή... Τι κάνεις εδώ;

- Εγώ περαστικός στα στέκια μου, αν θυμάσαι. Εσύ;...

- Είμαι... Γερμανίδα εδώ... Με έφερε ο πατέρας μου από τότε... Μεγάλη ιστορία αλλά τώρα, ύστερα από πολλά, πάρα πολλά, περνάω απλά από κάποιες τυπικές σωματικές και ψυχολογικές πλέον εξετάσεις μια φορά κάθε τρεις μήνες...

- Χαίρομαι. Έγιναν τόσα τότε... Μετά σιωπή και αγωνία, αγωνία και σιωπή. Δεν ξεχνιούνται ούτε ξεπερνιούνται μερικά πράγματα όμως... «Χαθήκαμε την ώρα που οι δρόμοι μας γίνηκαν θάλασσες...» Θυμάσαι τον στίχο που σου άρεσε τόσο τότε... Πόσο μας ταίριαζε τελικά... Θάλασσες στις οποίες εγώ βέβαια πάλευα με ατέλειωτα κύματα από τύψεις και αφάνταστη αγωνία για σένα όλα αυτά τα χρόνια...

Η Μανταλένα κατέβασε το κεφάλι της σιωπηλή.

Θα με συχωρέσεις άραγε ποτέ Μανταλένα μου, για να ησυχάσω κάποτε και εγώ; Επέμεινε ο Νικόλας.

Εκείνη, μετά λίγη ακόμα σιωπή, σήκωσε το κεφάλι της και του είπε με στυλωμένη απάνω του την δακρυσμένη ματιά της.

- Τύψεις εσύ Νικόλα; Όχι καλέ μου, όχι, ποτέ! Αλλά... πόσα δεν ξέρεις..... Πόσα δεν ήξερα ούτε εγώ που τα γνώριζε μόνο ο πατέρας μου και με φρόντιζε πάντα, ακούραστα από παιδάκι αλλά...

Την ίδια στιγμή ήρθε ο νοσοκόμος για να την συνοδεύσει στον θάλαμο εξέτασης, που θα ακολουθούσε όπως πάντα σύμφωνα με το πρόγραμμα.

Τον αποχαιρέτισε σιωπηλά με μια ανεξήγητα παρατεταμένη θλιμμένη ματιά που ήθελε να του πει πολλά και μετά ακολούθησε τον νοσοκόμο.

Όταν αυτός ξαναγύρισε, του είπε προσπαθώντας να δώσει κάποια φιλική εμπιστευτικότητα στην φωνή και στο ύφος του:

- Θαυμάσια γυναίκα, που κουβαλάει από παιδί όμως όπως θα ξέρετε αφού γνωρίζετε, το δράμα της Αιμοφιλίας από την οποία έπασχε και για την οποία την προστάτευαν οι γονείς της τόσο και για αυτό ήρθαν και την έφεραν ως εδώ τελικά.... Η νέα θεραπεία που εφαρμόστηκε ήταν βραδεία μεν αλλά απόλυτα επιτυχής και πολύ αποτελεσματική. Πλέον έρχεται εδώ αραιά για συντήρηση θεραπείας και κυρίως για έναν απλό και τυπικό έλεγχο.

Ο Νικόλας έμεινε άναυδος! Αιμοφιλία; Πώς ήταν δυνατόν! Ωστε λοιπόν..... Έτσι εξηγούνται όλα... Η καημένη η Μανταλένα... Αλλά και η δική του ζωή, που γέμισε ατέλειωτες τύψεις πιστεύοντας ότι φταίει αυτός και η καριέρα του που πήρε άλλη κατεύθυνση από αυτή την κρυφή αλήθεια που ούτε την ήξερε, ούτε είχε μαθευτεί ποτέ πριν ή μετά! Κι αυτό, ενώ θα έπρεπε να είναι γνωστό σε όλους για να υπάρχει πάντα η σχετική προσοχή. Και η μεγάλη αγάπη τους που έληξε τόσο απότομα, αλλά... «κι απ' τους θεούς, η μοίρα πρώτη» και σήμερα πιά δεν μένει παρά «να συγχωρείς και να διαβαίνεις» που είχε πει κάποιος.

Τώρα εξηγούνται όλα. Η ανυποψίαστη αλλά ολονύκτια ασταμάτητη αιμορραγία για την οποία θεωρήθηκε ότι αυτός την προκάλεσε, κι ότι μετά αμέλησε, ενώ απλά δεν ήξερε το φοβερό μυστικό της... Η τραγική συνέχεια και η σιωπηλή παράξενη μετά απαγωγή της από τον πατέρα της...

Είχαν χάσει τόσα και οι δύο τους από ανθρώπινα λάθη, και αδυναμίας άλλων ίσως, αλλά και από τα παιχνίδια της Μοίρας... Τόσα είχε χάσει κι αυτός, όπου χωρίς να φταίει σε τίποτα, η επιστημονική του ταυτότητα είχε καταστραφεί από τότε και αναγκάστηκε πλέον να αλλάξει σχεδόν επάγγελμα. Ίσως ακόμα και

την ίδια τη ζωή του ολόκληρη, μένοντας μόνος τρία ατέλειωτα χρόνια και με τις τόσες αβάσταχτες τύψεις για συντροφιά του να τον βαραίνουν ατέλειωτα και χωρίς εξιλέωση ως τότε... Θα βρήκε την ευτυχία της τουλάχιστον τελικά κάπου κι αυτή; Θα ήρθε άραγε κάτι και γι' αυτήν που τόσο πολύ θα το χρειαζόταν; Ναι, την συγχωρεί με αγάπη. Ας την βοηθήσει και ο Θεός μετά από τόσα που τράβηξε... Πάνω σε μια πληγή, το καλύτερο φάρμακο είναι η λήθη, η συγνώμη και η αγάπη, αντί για μένος και θυμό, αντί για σκληρές μνήμες και παράπονα. Η ζωή και η Μοίρα τα κάνουν ίσως όλα για να μας δοκιμάσουν και μετά να μας φέρουν τελικά εκεί που θέλουν.... Μακριά από βαριά πεπρωμένα και ασήκωτες άδικες τύψεις. Η ζωή τώρα ξαναρχίζει...

Η πόρτα άνοιξε απότομα και φάνηκε η Βικτόρια να έρχεται ολοφάνερα χαρούμενη και χαμογελαστή, κοντά του. - Όλα καλά, με μια εβδομάδα καθημερινό σεμινάριο θεραπείας μόνο και θα είμαστε εν τάξει, όπως μου υποσχέθηκε ο φίλος σου που όπως μού φάνηκε, τα είδε όλα! Στηρίζει μια λεπτή αλλά απλή θεωρία κάποιου Kodich, όπου στον άνθρωπο υπάρχουν το ίσως και το ισχύον και πρέπει το πρώτο να αντικατασταθεί από το δεύτερο! Μου είπε ότι θα σου τα πει και εσένα αναλυτικά. Άρα, πέντε επισκέψεις ακόμα και... από απόψε αρχίζει η δική μας ζωή, με μια εβδομάδα στο ωραίο ξενοδοχείο μας οι δυό μας. Όλα ξεχασμένα κι όλα αγαπημένα! Έτοιμοι να αρχίσουμε, έτοιμοι να ξαναγυρίσουμε στην ζωή Νικόλα μου, και στο κορίτσι μας που μας περιμένει... Κι όλα αυτά και πολλά άλλα, τα οφείλω σε εσένα. Είναι σαν να είμαι σε έναν ολόκληρο και ανθισμένο κήπο μας και εγώ μέσα σ' αυτόν που είναι το δημιουργημά σου, μαζεύω τα πιο όμορφα λουλούδια της ζωής! - Ναι αγάπη μου, Ψάξαμε και είπαμε πολλά ως τώρα. Για τους ανθρώπους, τα μυστικά και τις αξίες της ζωής, για την ίδια τη ζωή και όλα της τα ορατά και τα αόρατα, τα γνωστά και τα άγνωστα, τα άσχημα και τα καλά... Τώρα μπορούμε επιτέλους και εμείς να την ζήσουμε και να τα ζήσουμε όλα! Έτοιμοι μετά

από τα τόσα που της δίναμε αλλά και μας έδινε μέσα στις τόσες κουβέντες μας αλλά και τα όσα θα μας δίνει πλέον καθημερινά πάντα αυτή...

- ...Και το πρώτο δώρο της Νικόλα μου θα είναι η ωραία οικογένειά μας που θα κάνουμε και θα μεγαλώνει κι άλλο μετά την Αγγελίνα μας, του είπε με λαχτάρα και αμέσως τον αγκάλιασε πιο σφιχτά από κάθε άλλη φορά....

Εκείνος, την έπιασε από τις μασχάλες γυρίζοντάς την για να την κοιτάζει κατάματα και της είπε με ασυνήθιστο πάθος: -Βικτώρια, η ωραία αγάπη μας θα φέρει την συνέχεια του κόσμου μας και η συνέχεια θα φέρει την καλύτερη ποιότητα του ανθρώπου και της ζωής. Αυτό το έργο καλούμαστε να το κάνουμε όλοι μαζί εμείς... Όλα τα άλλα τα δύσκολα, περασμένα ξεχασμένα, και είναι τόσα... συμπλήρωσε, χωρίς να της πει πως ένοιωθε επιτέλους εκείνη τη στιγμή της λύτρωσής του, πόσα πολλά ήταν αυτά που δεν θα της τα έλεγε ποτέ για να μην σκιάσει με παλιές πίκρες σε τίποτα την νέα τους ζωή που άρχιζε... Ζωή που σαν πρώτιστα φάρμακα των δυσκολιών της τελικά έχει τους αγώνες της, την μεγάλη αγάπη αλλά και τις αυταπάτες... Γιατί για όλα ισχύει πιο πολύ, η συνέχεια της ζωής, που μετά από δοκιμασίες, αγωνίες και πόνο, αν αντέξουμε, μπορεί και μας αποζημιώνει ρίχνοντάς μας βαθιά μέσα στην τρυφερή αγκαλιά μιας τόσο μεγάλης αγάπης.

Έφυγαν σφιχταγκαλιασμένοι, για να περιπλανηθούν χαρούμενοι κι ανάλαφροι στους δρόμους της Βόννης, αλλά και στους δρόμους της νέας ζωής τους που άρχιζε. Ζωής δημιουργίας, αγώνα, ανθρωπιάς, απέραντης αγάπης, τρυφερότητας και έρωτα! Ίσως η ζωή άλλωστε να μην θέλει κι άλλη εμβάθυνση και ψάξιμο μέσα στα άδυτα μυστικά και τις σκοπιμότητές της που πολλοί άνθρωποι τολμούν και εισδύουν. Θέλει άλλο τόσο και περισσότερο, έργο, και αποτέλεσμα!...

Όλα όσα ονειρευόντουσαν χρόνια τώρα και οι δυό τους μόνοι τους, άρχισαν με τις πιο ωραίες ετούτες στιγμές που καθημερινά πλέον θα ζούσαν μαζί, μέσα στην μεγάλη προστατευτική αυταπάτη, που ως ένα σημείο, είναι τελικά για τον άνθρωπο ένας τρόπος ζωής, χαράς αλλά και άμυνας από κάποιες πραγματικότητες, που χωρίς αυτές, φαίνεται ότι δεν θα μπορεί να υπάρξει ζωή....

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

*ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ: "Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΙΓΜΗ ΕΙΝΑΙ ΟΤΑΝ...."

Όλοι μας, ενώ δεν το σκεπτόμαστε, κάποια μέρα μπορεί να πλησιάσουμε το σταυροδρόμι τού χωρισμού...

Γερνάνε οι πολιτισμοί και εξελισσόμενοι φθίνουν...

Χάνει η Φύση την αγνότητά της και την γνήσια ταυτότητά τους οι άνθρωποι!

Γερνάνε και αυτοί και ίσως λυγίζουν και οι Αξίες τους...

Γερνούν και... γέρνουν, ακόμα και τα αισθήματα, η αγάπη, η τρυφερότητα, η συνύπαρξη. Διαστρέφεται και ο έρωτας και καμιά φορά γίνεται και ρουλέτα που κερδίζεται ή χάνεται.

Ακόμα και το πνεύμα, ορίζεται, καθορίζεται και... διορίζεται δόλια από τους χαλασμένους ισχυρούς!

Τι μας έμεινε πια ;.....

Πρέπει λοιπόν οι πιο ευαίσθητοι, σκεπτόμενοι και υπεύθυνοι, από πριν να προσέξουν "σαν έτοιμοι από καιρό, σαν θαρραλέοι",

Πρώτον, τι θα πάρουν μαζί τους σαν "αποσκευές"

και σαν λευκό διαβατήριο για να περάσουν κάπου αλλού;....

Μια καθαρότατη συνείδηση, μετά από την πρόπουσα

ισχυρή λειτουργία μιας αυτοκριτικής τους. Όχι βία, αδικία, κλοπές, εκμετάλλευση των πιο αδύνατων, συκοφαντία και ψέμα, αρπαγή ή άρρωστο φθόνο, πείσμα και μίσος. Και βέβαια αν έχουν ήδη υπάρξει κάποτε αυτά, τότε... αποκατάστασή τους έστω και αργά με μεταμέλεια και συγγνώμη!!

Θα αφήσουν δε, στο μεγάλο ή στο μικρό πέρασμά τους από εδώ, καθαρά χέρια και συνείδηση, βοήθεια και κατανόηση σε πάσχοντες και ει δυνατόν και πνευματικά αγαθά προς τους συνεχιστές εκάστου, αλλά και προς τους απληροφόρητους, πονεμένους και αδικημένους, γνωστούς ή άγνωστους που θα έτυχαν δίπλα τους, ή μακριά τους...

Μόνο κάπως έτσι η ζωή θα ανακυκλώνεται προς ταπάνω, προς κάποιο φως, και όχι προς τα κάτω τα σκοτεινά....

Ας το τολμήσουμε!

BIBLIA τού ΚΩΣΤΑ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

Ποίηση Διαχρονική, έως 2022	«Ιπτάμενες καρδιές»	
«Οι Μεν και οι Δε»	της δικτατορίας τού 67 – 74	1975
«Καφέ Βυζάντιο»	Μυθιστόρημα χωρίς μύθο	1977
2 ^η έκδοση		1980
3 ^η έκδοση		1982
Ηλεκτρονική 4 ^η έκδοση		2000
«Τζων Λέννον»	Έργο, αγώνες, δολοφονία του	1981
2 ^η έκδοση		1982
«Γυμνή Γυναίκα»	Αγώνες και παραλείψεις	1981
«Οι Χυδαίοι στην Εξουσία»		1981
«Η Ιέρεια»	(Βιογραφικό)	1982
«Ο Ανδρέας κι εγώ»		1983
2η έκδοση		1984
«Η Θεία Γυναίκα»	(Βιογραφικό)	1985
«Μια Αλλαγή που ναυαγεί»		1985
«TV. και πράσινα άλογα»		1987
«Απαγορευμένα κείμενα»		1988
«Οι παρεξηγημένοι»	N. Καζαντζάκης — Ρ. Γκαρωντύ	2012
2η έκδοση		2021
«Άθλιοι και Τρισάθλιοι»	Η δικτατορία των ειδώλων	2020
«Παράξενες Νύχτες»	Μυθιστόρημα	2023
«Όταν μιλάει η καρδιά»	Ποίηση	2023
«Είσαι»	Ποίηση	2023
(Στα βιβλιοπωλεία, ή ρωτήστε εμάς στο 6944790515)		

ΠΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΝ:

«ΕΦΗΣΥΧΑΖΕ» Η Δίκη των Πρωθυπουργών»
«Η δικτατορία των ειδώλων» Άθλιοι και Τρισάθλιοι
«Σχεδόν Όλα...»

Για προηγούμενο βιβλίο του Κώστα Χατζηδάκη, ο έγκριτος ημερήσιος και περιοδικός Τύπος είχαν ήδη γράψει:

αποσπασματα τυπου

ΚΩΣΤΑ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

«CAFÉ Βυζάντιο»

Πρόκειται για ένα μυθιστόρημα τοποθετημένο στην νεοελληνική πραγματικότητα, όπου πρόσωπα και καταστάσεις λειτουργούν μ' έναν τρόπο επαγωγικό, εντυπωσιακό, αποκαλυπτικό.

ΚΩΣΤΑ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ: "ΚΑΦΕ ΒΥΖΑΝΤΙΟ" (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

Ένα μυθιστόρημα σὲ μορφή σύγχρονης ήθρογραφίας είναι τὸ «Καφέ Βυζάντιο» τοῦ Κώστα Χατζηδάκη. Κεντρικὸς ἥρωας ἔνας δημοσιογράφος, ποὺ προβληματίζει κι ἀποκαλύπτει μὲ λεπτὸ κριτικὸ πνεῦμα τὴν κοινωνικὴ ζωὴ. Γύρω τοῦ ἑνὸς κόσμος ἡρώων καὶ γεγονότων ποὺ συνθέτουν ἐξαιρετικὰ γλαφυρὲς σελίδες μὲ τὸ σπρίνο, τὴν κίνηση τὴν ἀλλοπροσώπη ζωὴ, τὴν κοινωνικὴ ἀντινομία. Μεσ' ἀπὸ τὴν κίνηση αὐτὴ προβάλλει ἡ ἀληθινὰ δραματικὴ μορφή τοῦ δημοσιογράφου ποῦ — ὥπως σημειώνει καὶ ὁ συγγραφέας — «ἡ καταλυτικὴ δημοσιογραφία τοῦ παρόντος μὲ τὴν ὑπόλοιπη δόξα τῆς συντροφιάς, ἐπιταχύνουν τὴ συγκρούση μὲ τὸ σύστημα ἀλλὰ ὁ δημοσιογράφος, ἔξω ἀπ' αὐτὸ ἀπομονωμένος, δὲν συντρέβεται παρὰ μόνο ὅταν ἀντ'λαμβάνεται πῶς τὰ ὅλα μὲ τὰ ὁποῖα κάνει τὸν ὄντονα τοῦ, ἀκεραιότητα καὶ εὐαισθησία, εἶναι σήμερα πῶς πολὺ, ἓνα ἐπικίνδυνο φορτίο μοσχοῦ καὶ αὐτοκαταστροφῆς..»

Εἶναι ἓνα προβληματισμένο κείμενο τὸ μυθιστόρημα τοῦ Κώστα Χατζηδάκη. Παρέχει τὴ δομὴ τοῦ ὁποῖου ἀφηνήχως καὶ μαζί μὲ τὸν ὑπεύθυνο καὶ ολοκληρωμένο κοινωνικὸ στοχασμὸ στὶς ἐκλεπτυσμένες ἐκφάνσεις τῆς σύγχρονης πεζογραφίας.

★ «Καφέ Βυζάντιο», τιτλοφορεῖται τὸ νέο μυθιστόρημα τοῦ Κώστα Χατζηδάκη. Τὸ «Καφέ Βυζάντιο» (ὅα μπορούσε νὰ εἶναι καὶ τὸ παλιὸ γνωστὸ στέκι) περιγράφεται ὡς τὸ μέρος ὅπου γεννιέται ἀλλὰ καὶ θάλλεται ἡ ζεστὴ ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία. Εἶναι ἕως καὶ εὐκαιρικό σημεῖο ὅπου διασταυρώνονται ἐντυπωσιακὰ ἄνθρωποι, ἐποχές καὶ ἰδέες. Παράλληλα μὲ τὴν πλοκὴ καὶ τὴν ἐνταση ποὺ ἀνέχονται, κορυφώνεται καὶ ἡ ἀναζήτηση ἢ τὸ ξεσκέπασμα μιᾶς πραγματικότητος, ἀλλοτε καθημερινῆς καὶ ἀλλοτε ἀπαράτητης...

ΚΩΣΤΑ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

Καφέ - Βυζάντιο

(μυθιστόρημα)

Ἡ πλοκὴ αὐτοῦ τοῦ μυθιστορήματος περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὸ παλιὸ κοσμικὸ στέκι τοῦ Κολωνακίου, ὅσο κι ἂν δέν προσδιορίζεται κατὰ τέτοιο ἀκριβῶς. Μιὰ συντροφιά, σ' αὐτὸ τὸ στέκι, ὀρίσκει σιγά - σιγά τὴ χαμένη πιά ζεστὴ ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία, κουβεντιάζοντας σὲ πρώτο πλάνο γιὰ διάφορα καυτὰ θέματα, ἀνάδυνα στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ πᾶει στὴ συνέχεια ἡ ὑπόθεση, μέσω ἑνὸς δημοσιογράφου τῆς ἰδίας συντροφιάς, ἄλλες, ἀπρόοπτες καὶ ἀποκαλυπτικὲς διαστάσεις.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

«Ἡ ΒΡΑΔΥΝΗ»

«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ»

«ΑΝΤΙ»

Copyright © 2009-2023, Κώστας Δ. Χατζιδάκης

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΜΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ...

Στον κόσμο της πολιτικής, των τεχνών,
της δημοσιογραφίας αλλά και της Κοινωνίας μας
γενικά, οι περισσότεροι ήρωες των βιβλίων μου
πλησίασαν και γνώρισαν πολλά ιερά τέρατα,
που άλλα δεν ήταν ιερά, και άλλα δεν ήταν τέρατα...
Γνώρισαν και τέρατα...

Ένα ταξίδι είναι η ζωή, συχνά με Ιαβέρηδες
και Ρασπούτιν, με Λαιστρυγόνες και με Κύκλωπες,
με νεράιδες και Σειρήνες, που σαν Ιθάκη τους όμως,
πρέπει να έχουν τουλάχιστον το καλό βιβλίο.

Το βιβλίο που πεθαίνει σήμερα,
αλλά θα ξαναέρθει αύριο σαν πολύτιμος θησαυρός,
για να αναστηθεί και να αναστήσει.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ